

SZEPTEMBER 16., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Jelölések a parlamentközi küldöttségekbe (a módosítások benyújtásának határideje): lásd a jegyzőkönyvet

3. Erdőtüzek 2009 nyarán (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

4. G20 csúcstalálkozó Pittsburghben (szeptember 24-25.) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság észrevételei a 2009. szeptember 24–25-én tartandó pittsburghi G20-csúcstalálkozóról.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, nagy örömmre szolgál, hogy a svéd elnökség képviselője ma jelen lehetek ezen az ülésen. Az elnökség és a Bizottság együttesen képviseli majd az Európai Uniót a Pittsburghben, szeptember 24–25-én megrendezendő G20-csúcstalálkozón. Holnap az Európai Tanács informális ülést tart Brüsszelben, hogy előkészítsük az EU közös álláspontját. Amint annak önök mindannyian tudatában vannak, a pénzügyi világválság mindeddig példátlan világszintű intézkedéseket tett szükségessé.

Egyrészt gyors és erőteljes pénzügyi és monetáris politikai intézkedéseket kellett tenni a pénzügyi ágazat és a realgazdaság támogatása érdekében, másrészt pedig össze kellett hangolni a világszintű erőfeszítéseket és meg kellett erősíteni a G20 koordinációs fórumként betöltött szerepét, többek között a pénzügyi piacok szabályozását célzó intézkedések tekintetében. A gyorsan megléphető pénzügyi és monetáris politikai intézkedések feltétlenül szükségesek voltak ahhoz, hogy átsegítsenek bennünket a válság legnehezebb időszakán.

Az EU gazdaságának idén és jövőre nyújtandó teljes támogatás összege a becslések szerint a GDP 5%-ának felel meg. A központi bankok úgy reagáltak a válságra, hogy a nullához közel tartották a kamatlábakat. Ma óvatos optimizmussal remélhetjük, hogy – ami a pénzügyi ágazat akut problémáit illeti – a legrosszabbon már túl vagyunk, ám a gazdasági helyzet labilis maradt, és jelentős az újabb visszaesés kockázata. Nagyon is tudatában vagyunk annak, hogy a növekvő munkanélküliség rendkívül fontos kérdés lesz az elkövetkező időkben. A helyzet továbbra is bizonytalan – de sokkal rosszabb is lehetett volna.

A nemzetközi szintű koordináció és együttműködés hihetetlenül fontos lesz, ha célunk a széles körű fellendülés biztosítása és a szilárd alapokon nyugvó, hosszú távú, fenntartható növekedéshez való visszatérés körülményeinek megteremtése. Ebben a G20 eddig is központi szerepet játszott, és ez ezután sem lesz másképp. A G20 együtt fog működni az IMF és a Világbank nemzetközi pénzügyi intézményeivel is annak biztosítása érdekében, hogy azoknak elégséges forrás álljon rendelkezésükre, és belső szervezeti felépítésük elég jól működjön ahhoz, hogy világszerte képesek legyenek támogatni a gazdasági növekedést és biztosítani a pénzügyi stabilitást.

A G20-folyamat eddig a következő jelentős eredményeket érte el:

Először is közös elemzés eredményeképpen egységesen látjuk a gazdaságainkra hatást gyakorló problémákat. Ez talán nem tűnik nagy előrehaladásnak, azonban a pénzügyi ágazatról, illetve a válság mögött húzódó realgazdasági problémákról alkotott egységes nézet létfontosságú a válság elleni hatékony fellépéshez.

Másodszor, valódi előrehaladást értünk el több olyan egyedi intézkedés segítségével, amelyekről a tavaszi londoni csúcstalálkozón született megállapodás. Ilyen intézkedés volt többek között a gazdaságaink számára kidolgozott átfogó ösztönző csomag, valamint a pénzügyi piacok felügyelete és szabályozása terén folytatott

együttműködés megerősítése. Ezenfelül gondoskodtunk arról, hogy a Nemzetközi Valutaalapnak elegendő forrás álljon rendelkezésére a hitelkereslet kielégítésére. Törekedtünk annak elősegítésére is, hogy a nemzetközi pénzügyi intézmények időben figyelmeztethessenek a jövőben esetleg előforduló hasonló problémákra.

Még sok tennivaló áll előttünk, de már eddig is határozott lépéseket tettünk előre, és ezeket a lépéseket az összehangolt nemzetközi kötelezettségvállalások vezették. Úgy érzem, hogy mi az EU-ban, csakúgy, mint a G20 többi tagja, jelentős előrehaladást értünk el számos olyan központi kérdésben, amelyek kulcsfontosságúak ahhoz, hogy stratégiai választ tudjunk adni a gazdasági és pénzügyi válságra. Összehangolt uniós stratégiáknak köszönhetően Európa vezető – és nem csak távolról követi – a vitát. A világszintű megoldások felvázolásakor a mi megoldásainkat vesszük figyelembe. Ezért hívja meg az elnökség az állam- és kormányfőket holnap vacsorára. Célunk, hogy még tovább építkezzünk az informális Ecofin-ebéd, valamint a G20 pénzügyminisztereinek londoni találkozóján végzett eredményes munka alapján, hogy Pittsburghbe megfelelően felkészülve érkezhessünk meg.

Várakozásaim szerint mind a holnapi találkozó, mind a pittsburghi csúcstalálkozó további előrehaladást fog hozni az általam említett főbb kérdésekben, illetve néhány más területen is. Az egyik ilyen kérdés, amely felvetésekor több európai pénzügyminiszter is igen erős szavakat használt, a prémiumok rendszerének a pénzügyi stabilitásban játszott szerepe. Az EU pénzügyminiszterei egybehangzóan úgy vélekednek, hogy elére kell állnunk azoknak az igényeknek, amelyek valós, világszintű standardokat követelnek annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen prémiumrendszerek ne gyakorolhassanak destabilizáló hatást, és hogy a kifizetett prémiumok a teljesítményhez viszonyítva ésszerű mértékűek legyenek. Ez fontos része a pénzügyi ágazat átláthatóságának fokozását és felügyeletének javítását célzó átfogó kezdeményezésnek, és kulcsfontosságú ahhoz, hogy képesek legyünk biztosítani a jövőbeni stabilitást.

A Pénzügyi Stabilitási Tanácsot felkérték, hogy a pittsburghi csúcstalálkozón tegyen jelentést a prémiumrendszerekre irányadó elvek kidolgozásával kapcsolatos munkájáról. Remélem, hogy a jelentés konkrét, a gyakorlatban megvalósítható stratégiákat is tartalmaz majd, amelyek garantálják, hogy a pénzügyi intézmények értelmes, felelős javadalmazási és jutalmazási rendszereket vezetnek be. Szintén remélem, hogy meg tudunk majd állapodni abban, hogy továbbra is biztosítjuk gazdaságainknak a kellő ösztönzést, ameddig az szükséges; de fontos az is, hogy vonjuk vissza az intézkedéseket, amikor már nem lesz szükség rájuk, hogy amikor talpra áll a gazdaság, visszatérhessünk a kiegyensúlyozott államháztartáshoz.

Még éppen csak elkezdtünk gondolkodni ezeken a kilépési stratégiákon. E stratégiák formája, összehangolása és végrehajtásuk módja igen fontos szerepet fog játszani a gazdaság kiegyensúlyozott, hosszú távú fellendítésével kapcsolatos célkitűzésünk megvalósításában. A foglalkoztatás szintén nagy kihívás. Gondosan meg kell terveznünk a szükséges intézkedéseket, ugyanakkor egészséges egyensúlyt kell fenntartanunk a pénzügyi és strukturális politikák között. Biztos vagyok benne, hogy ismételten hangsúlyozni fogjuk: fel kell lépünk a protekcionizmussal szemben, és tisztességes játékszabályokat kell biztosítanunk a világpiacon. Ehhez nagymértékben össze kell hangolni nemcsak a pénzügyi szabályozást és felügyeletet, hanem a pénzügyi ágazat támogatása érdekében tett rendkívüli intézkedések visszavonását is. Továbbra is átfogó munkára lesz szükség úgy nemzeti, mint uniós szinten.

A pénzügyi intézmények reformjáról szóló viták holnap és Pittsburghben, sőt az év fennmaradó részében is folytatódni fognak. Azt akarjuk, hogy ezek az intézmények erősek legyenek; kellő forrásokkal, megfelelő felhatalmazással és politikai iránymutatással, továbbá olyan irányító struktúrákkal rendelkezzenek, amelyek jól tükrözik összetételüket. Ezek a kérdések összetettek és egymásba fonódnak, mégis sürgősen meg kell birkóznunk velük, hogy a pénzügyi intézmények megfelelően végezhesék ezt az egyre fontosabb munkát.

Végül el szeretném mondani, hogy nagyfokú politikai eltökéltségre lesz szükség, ha előrehaladást szeretnénk elérni a koppenhágai éghajlat-változási csúcstalálkozót előkészítő viták során. Ez a svéd elnökségnek egy igen fontos prioritása. Biztosítani akarjuk, hogy megfelelő ösztönzők álljanak rendelkezésre mindenki számára, hogy fellépjenek a globális felmelegedés visszaszorítása érdekében, és gazdasági stratégiáikat oly módon igazítsák ki, hogy azok kedvezzenek az éghajlatbarát fejlődésnek.

Célunk az, hogy a pittsburghi csúcstalálkozón előrehaladást érijünk el a globális éghajlatváltozással összefüggő intézkedések finanszírozásával kapcsolatos iránymutatások terén. Nem ígérhetem, hogy mindent elérünk, amit akarunk, mert ezek a kérdések igen összetettek; azt viszont megígérem, hogy az elnökség felelős módon fogja képviselni és védeni az EU nézeteit. Ebben a szellemben nagy várakozással nézek elébe a holnap este az állam- és kormányfőkkel folytatandó gyümölcsöző megbeszéléseknek és azoknak a valós eredményeknek, amelyeket a világ Pittsburghtól vár a jövő héten.

(Taps)

Joaquín Almunia a Bizottság tagja. – (ES) Elnök úr, Malmström asszony, hölgyeim és uraim, most állok először a Ház előtt az új jogalkotási ciklusban. Először is szeretnék gratulálni mindannyiuknak a megválasztásukhoz, illetve sokuk esetében az újráválasztásukhoz. Biztos vagyok benne, hogy mindannyian felelősnek érezzük magunkat a nemzedékünk előtt álló egyik legnagyobb politikai kihívás kezelésével kapcsolatban, azaz a tekintetben, hogyan győzzük le ezt a súlyos gazdasági és pénzügyi válságot. Helyre kell állítanunk polgáraink számára a bizalmat és a stabilitást, miközben bővítenünk kell az előttük nyitva álló lehetőségeket, és mindenki számára biztosítanunk kell a lehető legmagasabb szintű társadalmi kohéziót.

A jövő heti pittsburghi csúcstalálkozón tárgyalandó témakör központi szerepet játszik ebben a kihívásban és törekvésben. Meggyőződésem, hogy ez a kérdés újra és újra fel fog bukkanni a következő időszakban, a Parlament e jogalkotási ciklusában, függetlenül attól, hogy arról éppen G20-csúcstalálkozón vagy az Európai Tanács ülésein, az önök vitáiban vagy a következő Bizottság által a Ház elé terjesztendő kezdeményezésjavaslatokban esik szó.

A pittsburghi G20-csúcstalálkozó immár a harmadik állam- és kormányfői szintű találkozó, amelyet azóta hívtak össze, hogy egy évvel és egy nappal ezelőtt összeomlott a Lehman Brothers, és kezdetét vette ez az évtizedek óta példátlan mértékű válság.

A tavaly novemberben Washingtonban és ez év áprilisában Londonban rendezett első két magas szintű G20-találkozó fényében egyértelmű, hogy a G20 döntő szerepet játszik a válságra adott globális válasz koordinálásában.

A G20 közreműködése az összehangolt válasz kidolgozásában létfontosságú volt ahhoz, hogy elkerülhettük a még a most átéltnél is mélyebb recessziót. Kulcsfontosságú szerepet játszott abban is, hogy lefektethettük egy olyan gazdasági és pénzügyi rendszer alapjait, amely a jövőben megakadályozza, hogy megismétlődjene a jelenlegi helyzet kialakulásához vezető egyensúlytalanságok és túlkapások.

Az Európai Unió tevékeny és döntő szerepet játszott a G20 ilyen irányú ösztönzésében. Ahogy azt tegnap Barroso elnök úr is említette itt a Ház előtt, az első, washingtoni csúcstalálkozó európai kezdeményezésre – a francia elnökség és Sárközy elnök úr, valamint a Bizottság indítványára – jött létre. Az Európai Unió szintén döntő módon előmozdította a folyamatot azáltal, hogy nagyratörő célkitűzéseket határozott meg a két előző csúcstalálkozó számára, és tevékenyen részt vett azok előkészítő munkálataiban; mindezt annak érdekében, hogy a találkozók ne csak elvi nyilatkozatok, hanem konkrét eredmények és kötelezettségvállalások szülessenek.

Ezzel minden európai polgár és intézmény elégedett lehet. Szintén ésszerű mértékig elégedettek lehetünk a G20-on jelen lévő európai képviselők közötti koordináció szintjével: gondolok itt azokra az európai országokra, amelyek a G20 tagjai és ilyen minőségükben is részt vesznek a G20-on, továbbá az Európai Unió elnökségére, valamint a minden európai polgár szócsöveként eljáró és az összes tagállam közös álláspontját képviselő Bizottságra.

A tavaly novemberi washingtoni csúcstalálkozó lehetővé tette a világ legnagyobb gazdaságainak (hiszen a G20 országai a világ GDP-jének mintegy 90%-át adják), hogy megállapodjanak a gazdasági aktivitás támogatását célzó, tervezett ösztönző intézkedések megvalósításáról akkor – tavaly ősszel –, amikor a hitelpiac, a nemzetközi kereskedelem és a beruházások hirtelen megtorpantak az először 2007 augusztusában jelentkező, majd 2008 szeptemberében hihetetlen mértékben felgyorsuló hatalmas pénzügyi sokk miatt.

Néhány nappal a tavalyi washingtoni csúcstalálkozó után a Bizottság javaslatot tett egy európai gazdaságélénkítési tervre, amely decemberben el is nyerte az Európai Tanács politikai támogatását. Erre a tervre alapozták az európai válaszokat a költségvetési politika, valamint a keresletnek a nemzeti kormányok és parlamentek vagy maguk az európai intézmények kezében lévő eszközökön keresztül történő ösztönzése tekintetében.

A legfrissebb rendelkezésre álló információk szerint ezek a diszkrecionális költségvetési ösztönző intézkedések, kombinálva az automatikus stabilizátorok hatásával (amelyek adóink súlya és szociális jóléti rendszereink miatt nagyon fontosak az európai országokban), előreláthatólag az EU GDP-jének mintegy 5,5%-ával járulnak hozzá az aggregált kereslet növeléséhez 2009 és 2010 között.

Az Egyesült Államok új kormánya szintén igen jelentős ösztönző csomagot fogadott el. Tekintve, hogy automatikus stabilizátorai nem olyan erősek, mint a mieink Európában, a közvetlen ösztönzők és az automatikus stabilizátorok teljes összegét tekintve elmondhatjuk, hogy az Atlanti-óceán mindkét partján hasonló támogatást biztosítanak. Ráadásul több más ország, így Japán, Kína, Kanada és a G20 más tagjai is fogadtak el ezekkel egyenértékű költségvetési ösztönzőket.

Az április elején rendezett londoni csúcstalálkozó e tekintetben hangsúlyozta, hogy ezeket a terveket nagyon gyorsan át kell ültetni a gyakorlatba. Felszólított a tervek szoros nyomon követésére, illetve szükség esetén további intézkedésekkel történő kiegészítésére. Most már megerősíthetjük, hogy ezek az ösztönző csomagok – a központi bankok által elfogadott igen jelentős monetáris ösztönzőkkel, valamint a pénzügyi intézetek, különösen a bankok támogatására mozgósított állami forrásokkal együtt – sikeresen megállították a gazdaság szabadesését. Idén ősszel ennek köszönhetően már láthattuk a stabilitás helyreállításának első jeleit, legalábbis erre mutatnak azok a gazdasági előrejelzések, amelyeket két nappal ezelőtt Brüsszelben alkalmam nyílt bemutatni. Két év óta először történt meg, hogy az előrejelzés nem az előző, kedvezőtlen jóslatokat ismételte meg, még vészjóslóbb előjellel.

Nem tudjuk azonban még azt mondani, hogy a gazdasági aktivitás fenntartaná magát, ha ezeket az ösztönzőket visszavennénk. Igaz az is, hogy még az alkalmazott ösztönzők mellett is fennáll a visszaesés kockázata, tekintettel a munkanélküliség rendkívül aggasztó növekedésére és a pénzügyi rendszer még meg nem oldott gyenge pontjaira.

Ennek eredményeként hó eleji londoni megbeszélésükön a G20 pénzügyminiszterei a pittsburghi csúcstalálkozó tekintetében egyetértettek abban, hogy pillanatnyilag fenn kell tartani az átmeneti támogatási intézkedéseket; mindamellett nem szabad elfeledkezni arról sem, hogy el kell kezdeni egy összehangolt kilépési stratégia kidolgozását. Erre beszédem végén még röviden visszatérek majd.

A Washingtonban és Londonban tartott első két G20-csúcstalálkozó a téren is meghatározó volt, hogy világszintű menetrendet határozott meg a pénzügyi szabályozási és felügyeleti rendszerek reformja tekintetében. Elmondható, hogy radikális hangnembárástnak lehetünk tanúi, miután majd három évtizeden át a deregulációs modellek és a pénzügyi piacok állítólagos csálhatatlanságáról szóló elméletek voltak uralkodók.

A G20-országok Washingtonban letették az alapokat: meghatározták az elveket és kitűzték a pénzügyi piacokat szigorúbb és hatékonyabb szabályozásnak és felügyeletnek alávető intézkedések menetrendjét, oly módon, hogy egyetlen terület, termék vagy pénzügyi szereplő se maradjon kívül a szabályozó és felügyeleti hatóságok ellenőrzési körén. Ezeknek a hatóságoknak sokkal szorosabban együtt kell működniük és egyeztetniük kell egymással fellépéseiket annak érdekében, hogy orvosolhassák a nemzeti felügyeleti rendszerek nyilvánvalóan gyenge hatékonyságát a globalizált piacokkal és az ezeken belül határokon átnyúló módon működő pénzügyi intézményekkel szemben.

Az áprilisi londoni csúcstalálkozón kemény munkával igyekeztek konkrét és jelentős előrehaladást elérni ennek a reformprogramnak a végrehajtása terén. A londoni G20-csúcstalálkozó – a pénzügyi intézményekre alkalmazandó prudenciális számviteli szabályoktól a fedezeti alapok vagy más pénzügyi intézmények szabályozásán, az átlátható derivatív piacok megszervezésén vagy a pénzügyi intézmények vezetőinek és a piacon működő kereskedőknek tett kifizetésekre vonatkozó szabályok elfogadásán keresztül, az együttműködést megtagadó joghatóságokban (nevezetesen az adóparadicsomokban) az átláthatóság biztosításának megkerülhetetlen követelményéig – határozott lépéseket tett a reform ígérének megvalósítása felé.

Ennek eredményeképpen az Európai Unió nagyon fontos feladatot teljesített egyrészt azért, hogy ezeket a megállapodásokat elősegítette a G20 szintjén, másrészt pedig ezeknek a G20-as megállapodásoknak a végrehajtásán keresztül is. Ehhez az elmúlt évben szerteágazó szabályozási munkára volt szükség. E javaslatok közül néhányat már elfogadtak itt a Parlamentben és a Tanácsban is. Másokról jelenleg tárgyal a Parlament és a Tanács, és a Bizottság úgy tervezi, hogy év végéig egy sor újabb javaslatot fogad el (ez a folyamat már jövő héten, a pittsburghi csúcstalálkozó előtti napon kezdetét veszi), amelyek keretében többek között – a mind a Tanács, mind a Bizottság által elfogadott Larosière-jelentés ajánlásai alapján – javaslatot tesz az Európai Rendszerkockázati Testület és három európai mikrofelügyeleti hatóság létrehozására.

Az Egyesült Államok kormánya is ambiciózus pénzügyi reformtervet tett közzé, és Obama elnök a héten megerősítette, hogy azt megbízatási ciklusa során prioritásnak tekinti majd. Elismerte továbbá az Egyesült Államok felelősségét a tekintetben, hogy innen indult el és itt bontakozott ki a válság.

A pittsburghi csúcstalálkozó elé kitűzött célok között van e reformok megfelelő előrehaladásának ellenőrzése és a szabályozás szükséges konvergenciájának biztosítása az Atlanti-óceán mindkét oldalán. A befektetők a legapróbb szabályozási eltérést is kihasználják, illetve kihasználhatnak az árfolyamkülönbségekre építő stratégiájuk céljából, ami ismét komoly torzulásokat okozhatna a piacon. De azon túl, hogy biztosítja az eddigi megállapodások betartását és ösztönzi az elfogadott intézkedések végrehajtását, a pittsburghi csúcstalálkozónak egyértelmű politikai üzenetet is kell közvetítenie. Eljött az ideje, hogy világosan hangot

adjunk a kormányok, politikai vezetők, intézmények, saját országaink és az Európai Unió eltökélt szándékának a tekintetben, hogy létre kell hozni egy szilárd szabályozási keretrendszert, amely egyrészt erős elkötelezettségen, másrészt egy visszatartó erejű üzeneten alapul. Ennek az üzenetnek azt kell közvetítenie: senki se gondolja, hogy most, miután túljutottunk a válság nehezen, mintha mi sem történt volna, újra megengedhetjük, hogy teret nyerjenek ugyanazok a régi gyakorlatok, amelyek annak idején a válsághoz vezettek.

Az emberek garanciákat várnak arra, hogy a pénzügyi intézményektől és azok vezetőitől megkövetelik, hogy betartsák a szabályokat – különösen a javadalmazásokra vonatkozókat –, amelyek megakadályozzák, hogy még egyszer veszélybe sodorják a pénzügyi rendszert és a realgazdaság egészét. Ki kell mondani, hogy az Európai Unió tökéletesen egységes álláspontot képvisel ebben a kérdésben.

A G20-csúcstalálkozó programján elsődleges prioritást élvező másik téma, amint Malmström asszony is említette, a nemzetközi pénzügyi intézmények reformja.

Ehhez mindössze annyit szeretnék hozzátenni, hogy Londonban rendkívül fontos előrelépést tettek ezeknek az intézményeknek – különösen a Nemzetközi Valutaalapnak (IMF) – a pénzügyi kapacitása tekintetében. Ez utóbbi hitelnyújtási kapacitását nem kevesebb mint 500 milliárd dollárral növelték meg, ezáltal az IMF számára a műveleti céljára hozzáférhető összeg jelenleg összesen 750 milliárd dollár. Ezen túlmenően megállapodtak abban, hogy az IMF összes tagországa között, kvótájukkal arányosan, szétosztanak összesen 250 milliárd dollár értékű különleges lehívási jogot. Mindezekon felül arról is megállapodás született, hogy megnövelik az IMF pénzügyi kapacitását, hogy nagyobb kedvezményes kölcsönöket nyújthasson a legszegényebb országoknak. Mindez már tény. Mindössze hat hónap alatt jóval nagyobb előrehaladást sikerült elérnünk, mint azelőtt sok éven keresztül.

Ezért az Európai Unió természetesen vállalta, hogy megfelelő mértékben hozzájárul az IMF pénzeszközeinek növeléséhez. Az Európai Unió tagállamai megállapodtak abban, hogy 125 milliárd euróval toldják meg szokásos hozzájárulásukat, ami arányban áll az új célkitűzések finanszírozásával.

A G20 vezetői tárgyalni fognak arról is, hogyan változtatnák meg a különböző országok képviselőit a nemzetközi pénzügyi intézmények irányítóbizottságaiban. A feltörekvő és fejlődő országok – jogosan – megfelelőbb képviseletre vágnak. Az Európai Unió támogatja ezt a törekvést, de azt konkrét megállapodásokba kell átültetni. Ezért tartja fenn továbbra is az Európai Bizottság – noha ez nem az Európai Unió elnökségének hivatalos álláspontja –, hogy a Parlament eddigi vélekedésének megfelelően az Európai Unió számára ezekben a testületekben az egységes képviselet a legkedvezőbb.

A pittsburghi csúcstalálkozó programján más kérdések is szerepelnek, például az éghajlatváltozás (a koppenhágai csúcstalálkozó előkészületeként), a nemzetközi kereskedelmi tárgyalások újrafelvételének és a protekcionista tendenciákkal szembeni ellenállásnak a szükségessége, illetve a leggyengébb és legkiszolgáltatottabb országoknak a válság kezeléséhez nyújtandó fokozott támogatás. Amint tudják, a Bizottság múlt héten közleményt fogadott el az éghajlatváltozás finanszírozásáról.

Végül kérem, engedjék meg, hogy hozzászólásom végszavául beszéljek egy olyan szándékról, amelynek a G20 pénzügyminisztereinek legutóbbi ülésén adtak hangot, és amelyet a pittsburghi csúcstalálkozón fognak megvitatni: arról, hogy a jövőre nézve szükség van egy kiegyensúlyozottabb és fenntarthatóbb növekedési modell alapjainak lefektetésére. Ehhez először is kilépési stratégiákat kell kidolgozni, nem azért, hogy azonnal alkalmazzuk, hanem hogy kellő időben és összehangolt módon kivitelezhessük azokat. Azért van szükség ezekre a stratégiákra, mert azok kidolgozása nem csak a válságból való fenntartható kilábalás kulcsa, hanem egyben közép-, illetve hosszú távú fenntarthatóságra is kilátást nyújt a válság által az államháztartásokra, a foglalkoztatási szintekre és a gazdaságaink növekedési potenciáljára gyakorolt mély hatás után.

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, Malmström miniszter asszony, Almunia biztos úr, világválság van. Pénzügyi ágazatunk globális alapon működik, ezért amennyire lehetséges, világ szinten kell közösen megállapítanunk az ágazatra nézve kötelező érvényű szabályokat is. Ezért olyan fontos a pittsburghi G20-csúcstalálkozó, noha természetesen magának az Európai Uniónak is határozottan fel kell lépnie. Erőfeszítéseink középpontjába a szabadság és a felelősség közötti egyensúly helyreállítását kell helyezni: ez a két érték képezi szociális piacgazdaságunk alapját, és egyben az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja választói platformjának központi értékeit is jelenti.

Elnök úr, a G20-csúcstalálkozó igen fontos megbeszélés, ahol látomásoknál többre lesz szükség – örülök, hogy ön is ezt fogalmazta meg. Olyan csúcstalálkozó ez, ahol döntéseket kell hozni, többek között a kockázatkezelés strukturális reformjával, az átláthatóság fokozásával és a pénzügyi felügyelet szabályainak

javításával kapcsolatban. Almunia biztos úr, ön azt mondta, hogy javaslatokat tettek a fedezeti alapok tekintetében. Reményei szerint mit tudnak majd elérni ebben a tekintetben a G20-csúcson? Az IMF és a Világbank gyors reformjára is nagy szükség van, és – nagyon örülök, hogy önök is mindketten ezt mondták – azonnal el kell kezdeni dolgozni az összehangolt kilépési stratégián, máskülönben új problémák fognak felmerülni.

Elnök úr! Különösen fontos, hogy az egészségtelen prémiumosztási gyakorlatot kötelező érvényű szabályok közé szorítsák, mivel a rövid távú nyereséget jutalmazó prémiumok hatalmas kockázatot jelentenek a pénzügyi intézmények stabilitására. Ez azonban még nem minden, hiszen – jogosan – igen nagy e téren a közfelháborodás, és ezért is nagyon fontos, hogy e tekintetben látványosan és határozottan lépünk fel.

Elnök úr! A csúcstalálkozó csak akkor lesz sikeres, ha kötelező érvényű megállapodásokra jutnak. Most a pénzügyi szabályozásról beszéltem, de természetesen az éghajlatváltozás, a sikeres koppenhágai csúcstalálkozó előkészítése, illetve a foglalkoztatás érdekében a protekcionizmus elleni küzdelem is nagyon fontos kérdés. Önnek, az Európai Uniónak, mindannyiunknak együtt úttörő szerepet kell játszanunk ebben a tekintetben, ezért nagyon fontos, hogy egységes fellépésre bírja a tagállamokat.

Udo Bullmann, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a Tanács soros elnök asszonya, biztos úr, hölgyeim és uraim, a legfontosabb az, hogy a jelenlegi gazdasági helyzetben nincs helye „az eredeti állapot helyreállításának”. Ily módon csak lassan állhatnánk talpra, és ismét drámai módon megugranának a munkanélküliségi adatok, itt Európában csakúgy, mint másutt. Ezért bátornak kell lenniük. Ez a legfontosabb útravaló, amelyet a Parlament a pittsburghi küldötteknek adhat. Legyenek bátrak!

Almunia úr, üdítő beszédet hallottam öntől, amelyhez gratulálok. Most már nincs más hátra, mint megvalósítani ezt a gyakorlatban. Helyes a prémiumrendszerrel kezdeni a sort, de nem elég. Sebességváltásra van szükség minden olyan területen, ahol a rossz szabályozás miatt a rövid távon spekulálók előnyben vannak a nemzetközi pénzpiacon azokkal szemben, akik hosszú távon szeretnének befektetni a foglalkoztatásba, kiváló termékekbe és cégük hosszú távú sikerébe. Helyes az a nézet, hogy egyetlen kockázatos játékot folytatni piaci szereplő, egyetlen nagy kockázattal működő pénzügyi központ sem maradhat ésszerű szabályozás nélkül: ezért szükséges az offshore központok szabályozása is, ahonnan kétértelmű termékek árasztják el az egész világot. Ez a legfontosabb feladat, amelyet ma ki kell tűznünk magunk elé.

Ne féljenek vitázni a költségvetési politikáról – nem tilos! A hosszú távú befektetők számára kedvező globális tranzakcióadó a vita egészét előmozdítaná. A gazdaságpolitika terén erős és fokozott koordinációra van szükség úgy nemzetközi, mint európai szinten. Helyes törekvés a kilépési stratégiáról gondolkodni, de pillanatnyilag még fontosabb arra választ keresni, hogyan támogathatnánk még biztosabb módon a gazdaságot, és hogyan javíthatnánk gazdaságpolitikáink koordinációját.

Sylvie Goulard, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, miniszter asszony, biztos úr, messzemenően értékeljük az önök által említett erőfeszítéseket, amelyek valóban igen messzire mutatóak, de ennél még többet szeretnénk. Azt kívánjuk, hogy öntsék hivatalos formába a G20 egyes elemeit és kötelezettségvállalásait. Különösen fel szeretném hívni figyelmüket a pénzügyi ágazattal kapcsolatos igen biztató szám adatok és az elretentő uniós munkanélküliségi adatok között tátongó szakadéokra. Ha hosszú távon fennmarad a munkanélküliség, az egyrészt emberi tragédiákat, másrészt az államháztartások számára nagy terhet fog jelenteni, és elvesz a fogyasztáson keresztül elérendő gazdaságélénkítés minden reménye.

Mi, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, erősen tartunk attól, hogy megismétlődik a japán forgatókönyv, és a növekedés éveken át igen lomha marad. Úgy vélem, hogy az ön országa, Malmström asszony, Svédország, sajnos szintén megélt már ilyet. Kérem, segítsenek abban, hogy tanuljunk ebből az esetből.

Úgy látom, három fő feladat áll előttünk. Először is folytatnunk kell a nemzetközi együttműködést, és továbbra is harcolnunk kell a protekcionizmus ellen, illetve törekednünk kell a nemzetközi intézmények, például az IMF megerősítésére. Ebből a helyzetből egyedül nem tudunk kilábalni. Európának folyamatosan szulykolnia kell ezt az üzenetet.

Másodszor el kell érni, hogy hatékony felügyeletet és a jelenleginél sokkal igényesebb banki stabilizációt vezessenek be. E tekintetben fenntartással kell kezelni a G20 reklámkampusát. Fontosak a végrehajtási hatáskörök, de jogalkotói szinten is van még tennivaló, és úgy érezzük, Almunia úr, hogy a Bizottság felügyelettel kapcsolatos javaslatai jó irányba tartanak, de nem mennek elég messzire. Végül soron európaiabb struktúrákat szeretnénk. Végül úgy gondolom, hogy át kell gondolnunk, milyen közös stratégiákkal tudunk

úgy kilábalni a válságból, hogy közben megóvjuk az eurót, és biztosítsuk, hogy a deficitnek ne jelentsenek akadályt a közös monetáris fegyelem terén.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani Almunia biztos úrnak, amiért azt mondta, hogy kedvezőnek tartja, ha az Európai Unió egy testületként fogad el álláspontokat a nemzetközi intézményekben, azaz a közösségi eljárás mellett állt ki. Számítunk önre annak biztosítása terén, hogy ne csak a nagy államok hallathassák a hangjukat, hanem az Európai Unió és a belső piac egésze is védelmet élvezzen.

Sven Giegold, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, köszönöm a biztos úr beszédét. Több aggályom is van. Az első az, hogy a Ház Fejlesztési Bizottsága állásfoglalás irányuló indítványtervezetet dolgozott ki. Ebből idézek. Az indítvány „nagy aggodalommal jegyzi meg, hogy a válság immár jelentős emberáldozatot követelt, és katasztrofális hatásokkal jár a legszegényebb országokra: a várakozások szerint a munkanélküliek száma 23 millióval nő, csak 2009-ben 90 millióval emelkedik a szélsőséges szegénységben élők száma, akár 1,7 millió ember életmentő gyógyszeres kezelése kerülhet veszélybe, és 2009 és 2015 között átlag 200–400 ezerrel több gyermek hal meg évente.”

Ezt az indítványt sajnos nem fogadták el, noha a Ház összes képviselőcsoportja együttesen fogalmazta meg. Határozottan bíráljuk és szégyenletesnek tartjuk azt, hogy a Ház nem volt képes közös álláspontot megfogalmazni a G20 számára a fejlesztési kérdésekkel kapcsolatban.

A nagy kérdés az, hogyan finanszírozzuk a válság következményeit: ennek kapcsán a német pénzügyminiszter és a kancellár javasolta, hogy a G20 tárgyaljon egy globális tranzakciódó bevezetésének lehetőségéről. Kérdezem a Bizottságot és a Tanács elnökségét: támogatják ezt a javaslatot?

A második kérdésem az adóparadicsomokkal kapcsolatos. A G20 ezeket eseti információcsere alapján kívánja kezelni. Tudjuk, hogy ez nem fog működni. A Fejlesztési Bizottság országokkénti jelentéstételi rendszert javasolt, hogy a transznacionális társaságoknak országokként kelljen elkészíteniük saját jelentéseiket. Javasoljuk automatikus információcsere-rendszer bevezetését, hogy az információk valóban áramolhassanak az egyes országok között.

A globális pénzügyi rendszernek átláthatónak kell lennie. Szeretnénk megtudni, mi az álláspontjuk ezeknek a válságból való kilábalással és a válság következményeinek finanszírozásával kapcsolatos, konkrét javaslatoknak a tekintetében.

Kay Swinburne, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, köszönjük a ma délelőtt elhangzott beszédeket. Különösen nagy örömmel hallottam Malmström asszony észrevételeit azzal kapcsolatban, hogy a pittsburghi G20-képviselőknek jelentős koordinációról kell megállapodniuk az ösztönző intézkedések folyamatos támogatása, a támogató intézkedések megfelelő időben történő visszavonása, valamint a jövőbeni szabályozást célzó határozott és összehangolt erőfeszítések tekintetében.

Mi áll azonban a csúcstalálkozó hátterében? Az országok dollárbilliókat költenek mentőcsomagokra és ösztönző intézkedésekre; a világ két legnagyobb gazdaságában protekcionista intézkedéseknek lehetünk tanúi (különösen a gumibroncsok és a baromfi esetében); a világ két legbonyolultabb szabályozási rendszere (nevezetesen az EU és az Egyesült Államok) pedig arra készül, hogy gyökeresen átalakítsa pénzügyi rendszerét. Ezért remélem, hogy a pénzügyi szolgáltatások koordinációjának fontos kérdései képezik majd a fő vitatémát – különösen most, amikor néhány országban már láthatók a negatív növekedési időszakból való kilábalás első jelei –, nem pedig a bankárok prémiumainak szabályozása körüli örület.

A csúcstalálkozónak arra kell összpontosítania, hogyan valósíthatunk meg közös menetrend alapján egy közös szabályozási keretrendszert, hogy egyetlen ország se juthasson versenyelőnyhöz, és a szabályozás miatt ne nyíljon alkalom spekulatív nemzetközi kereskedelemre. A pénzügyi szabályozásban senki nem élvezheti az első lépés előnyét. Kizárólag a világszintű, összehangolt megközelítés lehet kedvező a Walesben, az EU-ban vagy azon kívül forrásokat előteremteni kívánó üzleti vállalkozások számára.

Ha a walesi üzleti vállalkozások nem jutnak amerikai pénzforrásokhoz, ha a bankok, amelyekre támaszkodnak, olyan mértékű tőkét követelnek meg, hogy az uniós adófizetőknek még nagyobb kockázatot kell vállalniuk, nem fogják megköszönni nekünk, hogy elsőként léptünk előre egy rendkívüli terhet jelentő szabályozás irányában. Kérem, hogy mindenkor globális és összehangolt megközelítést fogadjanak el és tartsanak fenn annak biztosítása érdekében, hogy a walesi, uniós és Unión kívüli üzleti vállalkozásaink a jövőben hozzájuthassanak a szükséges tőkéhez.

Miguel Portas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Portugáliában a bankok nyeresége 18%-kal nőtt az idei év első negyedében. A bankok nyereségénél nagyobb mértékben csak a munkanélküliség emelkedett.

Márpedig Portugália nem kivétel, hanem csak egy példa a G20 be nem teljesített ígéretére, nevezetesen arra, hogy új gazdasági és világrend formájában adunk választ erre a válságra.

Ez az ígéret nem vált valóra – ezt 50 millióval több munkanélküli és 200 millióval több szegénységben élő ember bizonyítja. Ezért felszólítom a Bizottságot és Malmström asszonyt, hogy foglalkozzanak a prémiumok és a fedezeti alapok kérdésével is, mindameltett elsősorban azzal, amiről itt nem esett szó: az offshore bankok tevékenységével, az adóparadicsomokkal, a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adóval és a banki titoktartás feloldásával. Látványos fellépésre van szükség, ha azt akarják, hogy az emberek higgyenek önökben.

Mario Borghezio, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, hogyan higgyenek az emberek a pénzügyi piacok szabályozásában, ha azt a globális pénzügyi templomok főpapjaira, például Mario Draghira bízák?

Az Egyesült Államokban népfelkelés van: az emberek újfajta, konzervatív forradalmat vezetnek a pénzügyi oligarchiák ellen. Mi, a nép, nem hiszünk abban, hogy az adófizető polgárokkal kellene finanszíroztatni a pénzügyi nagyhatalmak megmentését célzó politikákat, akár az Egyesült Államokban, akár Európában. Sőt: az európai kormányoknak megfelelő forrásokat kellene fordítaniuk a reálgazdaságra, és elsősorban a termelés és a foglalkoztatás miatt kellene aggódniuk. Látjuk a G20 eredményeit: semmi konkrétumot nem tartalmaz a felső értékek és prémiumok tekintetében, semmit az adóparadicsomok megszüntetését illetően!

Ehelyett az intézkedések célja kizárólag a pénzügyi buborékért felelős személyek megmentése: máris 23 billió eurót költöttek el, ebből 5 billiót az Európai Központi Bank. A gazdaságunk pénzét odaadták ajándékba a pénzügyi buborékért felelősöknek. A bankoknak nyújtott 850 milliárd euróhoz képest csak 50 milliárd eurót irányoztak elő jóléti támogató intézkedésekre és a termelést ösztönző csomagokra. Az igazság az, hogy a magas pénzügyi körök diktálnak, a politikusok pedig engedelmeskednek.

Úgy tűnik, hogy az Egyesült Államokban csakúgy, mint Európában, a politikusok nem többek, mint a banki világnagyhatalmak csatlósai. Ébredj, Európa! Kövessük az amerikai nép példáját, amely megkezdte második nagy forradalmát: a konzervatív népi forradalmat!

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, a demokrácia forradalmára van szükség. Ez nyilvánvalóan kitérünk ebből a folyamatból, amely szerencsésen lendületet kapott a mai G20 formájában, amelybe többen is becsatlakozhattak; a G3 sem lenne elképzelhetetlen. Mi lenne akkor, ha a Tanács – amelynél hagyomány a konszenzusos eljárás – elősegítené egy demokratikus ellenőrzési mechanizmus létrehozását? Nem kell mindjárt világparlamentre gondolni, de amit meg kívánnak valósítani, ahhoz választott parlamenti képviselők általi demokratikus ellenőrzésre van szükség, mégpedig jóval szélesebb fórumon, mint az Európai Parlament.

Szeretnék konkrétan rámutatni arra is, hogy a rendszerszintű kockázatok kérdését a gyökerénél kell kezelni. Tekintettel különösen arra az aggasztó helyzetre, amelyből már 1998 óta nem sikerül kijutnunk, beleértve az LTCM-et, a Hypo Real Estate-et és természetesen a Lehmant, illetve ezek továbbgyűrűző hatásait, mindezek alapján olyan szabályokat kellene létrehozni, hogy végül ne a „túl nagy ahhoz, hogy csődbe mehessen” alapvető problémájához lyukadjunk ki. Ez természetesen megvalósítható a kartellekkel kapcsolatos jogszabályokon keresztül is, de egyben alapvető világszintű kérdést is jelent.

A globális tranzakcióadót illetően a Tobin-adócsoportot itt az Európai Parlamentben hoztuk létre 1999-ben. Öröndetes, hogy történt előrelépés ezen a területen. Ami pedig a felügyeleti csomagot illeti, sürgősen és európai szinten kell cselekednünk, és nem szabad megengednünk, hogy visszatartsanak azok, akik Európának a rosszabbik arcára vágynak.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a statisztikák javulnak. Mindameltett még távolról sem szüntettük meg a válság szerteágazó okait – és itt nemcsak a szabályozás kiskapuiról van szó. Ehhez nem hiányozhat belőlünk a politikai akarat, határozottság és bátorság; éppen ellenkezőleg.

Ma a G20-ról beszélünk. Ez helyes folyamat. Új, más struktúrára, prioritásokra és értékelési alapokra van szükségünk a világ gazdaság és egy új pénzügyi, társadalmi és igazságügyi világrend felépítéséhez.

Ennek három feltétele van: először is létre kell hoznunk egy demokratikus, parlamenti legitimizáción alapuló folyamatot; másodszor, több EU-ra van szükségünk Európában és több Európára a világban, ami egyben azt is jelenti, hogy az Alapjogi Charta értékeinek exportcikkünké kell válniuk és a felelős ökoszociális piacgazdasági modellünknek kell a világrend alapjául szolgálnia; harmadszor pedig európai szabályozásra van szükség olyan területeken, ahol G20-szintű megállapodás egyelőre nincsen kilátásban.

Inkább egy integrált európai, mintsem egy egyszerűen koordinált pénzügyi felügyeletre mondunk igent, az Európai Központi Bank modellje alapján. A de Larosière-jelentés túl kevés. Igent mondunk a prémiumkifizetésekről folytatott vitára, de ezt nem a kifizetési módok megváltoztatásával kell megoldani. Az értékelés alapjait kell megváltoztatnunk, és a prémiummal minden esetben együtt kell járnia egy bírság-összetevőnek is.

Ami engem illet, véleményem szerint jelenleg túl rövid a prociklikusságról folytatott vita. Véget kell vetnünk a válság és a jelenleg hatályban lévő 2009–2010. évi szabályozás prociklikus hatásainak. Ehhez nem hiányozhat a politikai akarat. Ez az oka annak, hogy a Tanács soros elnöke és a biztos úr beszédét követően optimistán indulunk Pittsburghbe.

Pervenche Berès (S&D). - (FR) Elnök úr, a Tanács soros elnök asszonya, biztos úr, egy évvel a Lehman Brothers összeomlása után az Európai Unió által a pittsburghi G20-csúcstalálkozón elfoglalt álláspont rendkívül kritikus fontosságú, ha meg akarjuk előzni a múltbeli események megismétlődését, és azt szeretnénk, hogy a változás dinamikája prioritást élvező napirendi pont maradjon. Ehhez négy megjegyzésem volna.

Először is az áprilisi londoni G20-csúcstalálkozón az állam- és kormányfők kötelezettséget vállaltak az IMF pénzeszközeinek növelésére. Ám legyen. Láttuk, hogy ennek a célkitűzésnek a teljesítése igen jelentős támogatást élvezett. Félek azonban, hogy emögött kevesebb eltökéltség mutatkozik arra, hogy szerepet vállaljanak az IMF igazgatásának égetően szükséges reformjában.

Második észrevételem az, hogy nem szabad bedőlnünk a divatnak. Nem szeretném, ha a vállalatigazgatók és kereskedők prémiumairól és fizetéséről folytatott örökös vita – amely létfontosságú a rendszer olyan irányú átalakításához, hogy az elsősorban ne a rövid, sokkal inkább a hosszú távú befektetéseknek kedvezzen – elkendőzne egy ugyanilyen fontos másik kérdést, az adóparadicsomok felszámolását, amely a londoni csúcstalálkozó slágertémája volt.

Harmadik észrevételem az – és ez kapcsolódik ahhoz, amit Bullmann úr mondott korábban –, hogy elérkezett számunkra a történelmi pillanat, hogy ismét felvessük azt a kérdést, hogyan járulnak hozzá a bankok a válság utóhatásainak finanszírozásához. Ezáltal ismét felvehetjük a tranzakciók megadóztatásáról folytatott vita fonalát, amely szintén forrásokat biztosítana a hosszú távú befektetésekhez. Itt is érvényes, hogy tekintve, hogy a bankok mennyi segítséget és támogatást kaptak ahhoz, hogy megbirkózzanak a válsággal, most az egyedüli helyes, megfelelő és hatékony eljárás számukra nem lehet más, mint hogy ma ők is hozzájárulnak a gazdaság finanszírozásához.

Utolsó észrevételem az, hogy ha megnézzük a foglalkoztatási helyzetet, úgy gondolom, hogy a G20-találkozóink a legelejétől kezdve képtelenek voltak elégséges eredményeket felmutatni a makrogazdasági kérdések kezelése terén, így a foglalkoztatást célzó globális paktum és egy olyan stratégiához való visszatérés kérdésében, amely holnap lehetővé teszi számunkra a válság háttérében álló világszintű egyensúlytalanságok kiigazítását.

Wolf Klinz (ALDE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, üdvözlöm a G20-nak a pénzügyi világválságra adott gyors és határozott reakcióját. Nagyon sok minden történt. A jelek szerint sikerült eloltani a tüzet, ennek ellenére pénzügyi rendszereink alapjai még mindig inognak. A polgárok bizonytalanok. A nyereséget visszaforgatják a részvényesek javára, a veszteségeket pedig közösen viseljük – így látják a polgárok a helyzetet. Mindamellett egyre több piaci szereplő tér vissza a szokásos üzletmenethez, akik nagy manővereket hajtanak végre ahelyett, hogy arra összpontosítanak, amit szolgáltatóként valójában tenniük kellene, azaz támogatnák a reálgazdaságot. Továbbra is úgy tűnik, hogy a pénzügyi etika és felelősségtudat sokuk számára ismeretlen fogalom.

Konkrét és gyors intézkedéseket várok a G20-tól. Remélem, hogy az uniós tagállamok kivétel nélkül össze fognak tartani. Az új felügyeleti struktúrákon felül nagyobb, a kockázattal párhuzamosan növekvő saját tőkére van szükség, hosszú távú – nem pedig rövid távú – ösztönző rendszerekre, összehangolt kilépési stratégiára az állami támogatásokat illetően, a protekcionizmus megfékezésére, a szabályozások közötti különbségek kihasználásának megakadályozása érdekében kongruens szabályozásra, a prociklikusság megelőzésére és a „túl nagy ahhoz, hogy csődbe mehessen” problémájának megoldására, és mindenekfelett ki kell tartanunk a kipróbált és bevált szociális piacgazdaság mellett.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). - Elnök úr, eddig a G20 a pénzügyi ágazatot érintő intézkedésekre összpontosított. Azonban úgy látszik, mindenki elfeledkezik arról, hogy a reálgazdaság is szenved a mohóságtól és a rövid távú nyereség iránti fékezhetetlen vágytól.

Minden tisztelem a kisvállalkozásoké, amelyek megpróbálnak életben maradni, bár minden ellenük szól. Megérdemlik, hogy megkapják azokat a kölcsönöket, amelyekre jogosultak. Egyáltalán nem tisztelem azonban egyes nagyvállalatok vezetőit, akik nemigen törődnek cégük termékeivel vagy szolgáltatásaival, ehelyett kizárólag a terjeszkedés és a spekuláció foglalkoztatja őket.

Ezért felszólítom a G20-at, hogy tárgyaljon arról, hogyan lehetne demokratikusabbá tenni a gazdaságot, és hogyan biztosíthatjuk, hogy a cégeken belül a munkavállalók és a közérdek képviselőivel megbízott személyek elegendő hatalommal rendelkezzenek a vezetőség ellenőrzésére.

Az Európai Unión belül ismét meg kell vizsgálnunk az európai részvénytársaság státútumát. Biztosítanunk kell, hogy a részvénytulajdonosok és a vállalatigazgatók ne bocsátkozhassanak spekulatív növekedési stratégiákba – hosszú távon saját vállalataik és az ott dolgozó munkavállalók kárára.

Krisztina Morvai (NI). - Elnök úr, az európaiak többsége nem vállalatvezető vagy bankár, hanem családi gazdálkodó, kisvállalkozó vagy közalkalmazott.

Európa nagy része torkig van a jelenlegi rendszerrel, amelyben a multinacionális világvállalatok és a bankok uralkodnak a világ fölött. Alapvetően új paradigmára van szükségük – és azt ki is követelik maguknak –, amelynek el kell mozdulnia a globalizációtól a lokalizáció felé, a teljes mértékben profit- és pénzorientált döntéshozataltól az ember- és közösségközpontú döntéshozatal felé, a WTO által irányított mezőgazdasági szabadkereskedelemtől az élelmiszerek terén való önellátás, a helyi termelés és gazdálkodás felé.

Kérem, hogy a G20-csúcstalálkozón képviselje hűen Európa többségének nézeteit!

Werner Langen (PPE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, kinek kellene szabályoznia kit és hogyan? Ez a kérdés sok vitára adhat okot a G20-csúcstalálkozón. Még ha egyetértés is születik abban, hogy nem lehet visszatérni a pénzpiacok féktelen terjeszkedéséhez, még heves viták folynak a szabályozás módszereiről és mértékéről. Lehet, hogy sikerül megállapodni a saját tőkével kapcsolatos szabályokról, a hitelminősítő intézetekről, talán még a derivált termékekkel és azok engedélyezésével kapcsolatos kérdésekről is, de viták lesznek a tisztességtelen versenyről, az adókról és az ellenőrzésről. Heves vita fog folyni a prémiumokról és az Európa által követelt Tobin-adóról is.

Másképpen fogalmazva, nekünk mint európaiaknak is kötelességünk elkészítenünk a saját házi feladatunkat, tekintet nélkül a G20-csúcstalálkozó végkimenetelére, és a Bizottság jó úton halad, amikor nem kizárólag arra támaszkodik. Mottónknak így kell szólnia: a pénzügyi piaci egyetlen szereplője, egyetlen pénzügyi termék és egyetlen pénzügyi intézmény se maradjon felügyelet nélkül a jövőben!

Mindamellet a világgazdaság talpra állása is napirenden van. Nem folytathatjuk úgy az életet, mint a múltban, és nem tarthatjuk fenn világszerte az egyensúlytalanságokat az Egyesült Államok és a nagy ipari országok hasznára. El kell köteleznünk magunkat a szegénység és az éhezés legyőzése mellett a világ minden táján, és a G20-csúcstalálkozónak új lendületet kell adnia ennek a törekvésnek.

Szeretnék még hozzátenni az elhangzottakhoz egy olyan szempontot, amelyről eddig Almunia biztos úron kívül még senki nem tett említést. Európában nem szabad túllépnünk a Stabilitási és Növekedési Paktumon, hanem tartanunk kell magunkat hozzá. Az, hogy Európa egyáltalán képes maradt bármiféle cselekvésre, kizárólag annak köszönhető, hogy volt egy ilyen paktumunk, hogy azt felülvizsgáltuk és hatályban tartottuk. Maradjon továbbra is ez Európa egyik célkitűzése: gyors kilépési stratégia a túlzott adósságból a stabil gazdaságba, azaz visszatérés a már ismert Stabilitási és Növekedési Paktumhoz.

Edward Scicluna (S&D). - (MT) Elnök úr, ma az egyik legnépszerűbb téma, legalábbis a G20-csúcstalálkozóhoz kapcsolódó hírekben, a prémiumok kérdése. Erről a témáról nyilvánvalóan sok szó esik, azonban meg kell értenünk, hogy a valódi probléma ennél jóval összetettebb. El kell mondani, hogy ha ezek a prémiumok veszélyeztethetik a pénzügyi rendszert, akkor kétségtelenül felül kell vizsgálni őket. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a válsághoz az országok nagy külkereskedelmi deficitje és a belső költségvetési hiánya is hozzájárult.

Figyelembe kell vennünk a munkanélküliséget is. Tudjuk, hogy körülbelül egy évre van szükség ahhoz, hogy a foglalkoztatási rátákon megmutatkozzon az előző évi GDP-teljesítmény hatása. Ezért a foglalkoztatással összefüggő kérdések elemzésekor a költségvetési ösztönző csomagokat mindaddig alkalmazni kell, amíg a pozitív eredmények elkezdnek jelentkezni. A Bizottságnak biztosítania kell, hogy ne legyenek következetlenségek, és meg kell követelnie, hogy mielőtt ez megtörténne, csökkenjen a hiány.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR*alelnök*

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Elnök úr, semmiképpen nem mondhatjuk el, hogy a G20-csúcstalálkozó, amelynek fő témája a prémiumok szabályozása volt, eljutott volna a probléma gyökeréig, így az sajnos nem jelentett előrelépést a jelenlegi rendszer jobbá tétele irányában.

A szabályozás javítását célzó javaslatsorozat a felszínes témák elemzésére korlátozódik, és nem foglalkozik a szociális célkitűzésekkel. A célnak a pénzügyi rendszer és az állami és társadalmi kontroll teljes átalakításának kellene lennie, egy demokratikusabb csúcstalálkozónak, amely minden államot magában foglalna, és foglalkozna az olyan kérdésekkel, mint a munkanélküliség növekedése vagy az alapvető áruk és az üzemanyag árspirálja; egy olyan csúcstalálkozónak, amely alapvető döntéseket hozna a piaci beavatkozásról a folyamatos privatizációnak és a szociális állam tönkretételének a megállítása érdekében.

Ezek az emberek valódi szükségletei. Ma a polgárok átfogó szerkezetváltást akarnak, távolról sem egy olyan neoliberális rendszert, amely fejlődés helyett elmaradottsághoz vezet, távolról sem az emberek érdekei ellen dolgozó, féktelen spekulációt.

Jean-Paul Gauzès (PPE). - (FR) Elnök úr, biztos úr, üdvözlöm az eltökéltségüket.

Európa elkezdte az érdemi szabályozás bevezetését, de nem szabad elszigetelődni e téren. Szoros nemzetközi együttműködésre van szükség, és éppen ezt várjuk a G20-tól. Szigorúan és határozottan kell haladnia a reformok korábbi találkozókon kijelölt útján. Ki kell egészíteni a pénzügyi ágazat nemzetközi szabályozási keretrendszerét, oly módon, hogy az támogassa a beruházásokat, a növekedést és a foglalkoztatást. Meg kell erősíteni a vezéreket. A válság még nem ért véget. Nem szabad visszatérnünk a régi helyzethez és felhagynunk azokkal az intézkedésekkel, amelyek célja a realgazdaságra, a növekedésre és a foglalkoztatásra különösen káros válságok megújulásának lehetőség szerinti elkerülése.

Szintén szükség van a felügyelet és a szabályozás megerősítésére. A felügyeleti kötelezettségeknek tükrözniük kell a pénzügyi intézmények miatt az ágazatot fenyegető rendszerszintű kockázat mértékét. A jelentős kockázatot képviselő spekulációs ügyleteket vissza kell szorítani a tőkekövetelmények növelésével és a bázeli szabályok nemzetközi szintű alkalmazásával.

Ami a pénzügyi ágazatbeli fizetéseket illeti, ajánljuk kifizetési bizottságok létrehozását, a fizetések átláthatóságának szigorúbb nyilvánosságra hozatali követelményeken keresztüli fokozását, valamint a változó fizetések (nevezetesen a prémiumok) felügyeletét. A globális pénzügyi intézmények megerősítése úgyszintén sürgető szükséglet, hasonlóan az IMF irányításának és az abban való képviseletnek a kérdéséhez.

Biztos úr, többek között ezeket várják a polgárok következő G20-tól, ahol Európának egy hangon, határozottan és meggyőződéssel kell fellépnie.

Alejandro Cercas (S&D). - (ES) Almunia biztos úr, Malmström asszony, kérem, ne feledjék el Pittsburghben, hogy nemcsak mindeddig példátlan méretű pénzügyi és gazdasági válságon megyünk keresztül, de hatalmas szociális válságon is, amely pusztító hatást gyakorol a leginkább nélkülözőkre, azokra, akik csak a munkájukból élnek, a kisvállalkozókra, valamint a leghátrányosabb helyzetű térségekre és országokra. Remélem, Pittsburghben egyértelműen le fogják szögezni, hogy fontos a gazdaság, de az emberek még fontosabbak, és a gazdaság az embereket szolgálja.

Ezenkívül, biztos úr, miniszter asszony, kérem, ne felejtsek el Pittsburghben, hogy Európa a világon van. Hallassák hangjukat a három tenoré felett. Itt van nálam a három európai miniszterelnök szeptember 3-i levele. Egyetlen szó sem esik benne Európáról. Azt mondják, fontos, hogy Európa egy hangon szólaljon meg, de folyamatosan elnyomják Európa hangját.

Önöknek hangosabban kell beszélniük a többieknel. Világossá kell tenniük, hogy Európának jogai és kötelezettségei vannak, és hogy a mi szociális piacgazdasággal kapcsolatos ideálunk kínál megoldást a válságra és egyben annak megelőzésére, hogy az később megismétlődjön.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). - (ES) Hölgyeim és uraim, sok mindennel egyetértek az elhangzottakból, egyes kijelentésekről azonban szeretnék véleményt mondani.

Egyetértek azzal, hogy túl korai lenne még elvenni a betegről a mankót, de úgy gondolom, ideje már felkészíteni arra, hogy egyszer azok nélkül is boldoguljon. Még számos feladat áll előttünk: a piacokon szűkíteniünk kell a felesleges likviditást, korrigálnunk kell az államháztartások egyensúlytalanságait, és be kell tartatnunk a

versenyszabályokat. Pittsburghben több olyasmit is meg kell tennünk, amire egyedül nem vagyunk képesek: a gyakorlatban is működő korai előrejelző mechanizmusokat kell létrehozunk, mert az eddig meglévők nem működtek; felül kell vizsgálnunk a szabályozási keretrendszert, mert az eddigi keretrendszer nem működött.

Egyetértek: fontos a prémiumok és az adóparadicsomok szabályozása. Ezek az intézkedések mind szükségesek, de nem felelnek meg a célnak. Véleményem szerint fontosabb a pénzügyi intézmények erejének helyreállítása, az adósság korlátok közé szorítása és tartalékok felhalmozása a jó időkben, hogy kihúzzuk a rossz időket is. Fontosabb a felügyelet terén történő előrelépés.

Biztos úr tudja, hogy én támogattam a de Larosière-jelentést, noha úgy éreztem, az nem teljesen helyes, mert én inkább a központosítottabb felügyelet mellett volnék. Világos azonban, hogy az európai felügyeleti rendszer nem működhet anélkül, hogy szorosan együttműködnének a világ más nagy gazdaságainak felügyeleti hatóságaival. Valamit tennünk kell a kereskedelemmel is. Szép és jó dolog a feltörekvő országokat támogatni, de fontosabb az árukereskedelem előtt még meglévő akadályok megszüntetése.

Biztos úr, a legfontosabb az, hogy egy nemzedék alatt le kell fektetnünk a stabil és folytonos növekedés alapjait. Ehhez szabad, az innováció és a vállalkozók előtt nyitott piacokra, ugyanakkor bizonyos mértékű szabályozásnak alávetett piacokra van szükségünk.

Egy idézettel szeretném befejezni, amely ismerős lesz honfitársamnak, Almunia úrnak: „Ne irkálj-firkálj sok rendeletet, s ha írsz, jót írsz, s legyen rá gondod, hogy megtartsák és teljesítsék” – mondta Don Quijote Sancho barátjának.

Peter Skinner (S&D). – Elnök úr, köszönöm a biztos úr beszédét. Különösen is egyetértek vele a fenntartható gazdasági tevékenységek globális chartája tekintetében. Úgy vélem, ezt kell magunkkal vinnünk a G20-ra; nem érték egyet azonban azzal, hogy minden energiánkkal a bankárok prémiumaira kellene összpontosítanunk. Úgy gondolom, ez több szempontból is mellékvágányt jelent, noha kétségtelenül foglalkozni kell vele. Valószínűleg az sem garantálja a sikert, ha benyújtjuk kívánságlistánkat a világ problémáinak megoldására.

A pénzügyi szolgáltatási ágazat feje felett ég a tető. Először is el kell oltanunk a tüzet és biztosítanunk kell, hogy ne gyulladjon ki újra. Ehhez következetes megközelítésre van szükség. A G20 vezető fórum, de szükség van állandó struktúrára is, mint például a Transzatlanti Gazdasági Tanácsra, a nemzetközi pénzügyi beszámolókészítési standardokhoz (IFRS) hasonló témák kezelése érdekében. Ha valóban foglalkozni akarunk a rendszerszintű kockázatokkal, jobb lesz, ha nem a visszapillantó tükörbe tekintgetünk, hanem elkezdjük az előttünk álló utat figyelni.

Kader Arif (S&D). - (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mély és hosszan tartó válságon megyünk keresztül. Ezért sürgősen és feltétlenül életbe kell léptetni a pénzügyi ágazat és a bankok szükséges szabályozásait és felügyeleti rendszereit, ha el akarjuk kerülni azt, hogy a mostani válság még drámaibb formában ismétlődjön meg. A pénzügyi rendszernek ismét szolgálnia kell a reálgazdaságot, nem pedig tönkretennie azt.

Ebben a tekintetben az említett utolsó, londoni G20-csúcstalálkozó végén finoman szólva részrehajló javaslatok hangzottak el, de mindenekelőtt a szavakat nem követték tettek, a pénzügyi problémák pedig ismét terítéken vannak.

E helyzet fényében és annak érdekében, hogy a pittsburghi G20-csúcstalálkozó valóban hasznos lehessen, az Európai Uniónak ki kell állnia az erős, valódi eredményeket hozó szabályozási intézkedések mellett. A pénzügyi terület felügyeletét célzó alapvető intézkedések mellett, amelyeket több képviselőtársam is felsorolt, én személy szerint fel kívánom hozni a kereskedelem és a fejlesztés ügyét, mert Pittsburghben a dohai forduló újraindításáról is tárgyalnak majd. Újra kell indítani, ez igaz, de azzal a feltétellel, hogy nem kerülik meg ismét ennek a fordulónak az eredeti és központi célkitűzését, azaz a fejlesztést. Déli partnereink (teljesen jogosan) nem fogják elfogadni, hogy az ő gondjaikra továbbra sem érkezik válasz.

Az ezen a G20-csúcstalálkozón kockán forgó kérdés több mint a pénzügyi válság problémája: a tét az új globális kormányzás alapjainak letétele.

Ramon Jauregui Atondo (S&D). - (ES) Malmström asszony, Almunia úr, három gondolatot szeretnék megosztani önökkel egyetlen percben.

Először is több Európára van szükségünk. Mégpedig azért, mert a jelenlegi globális helyzetben Európának össze kell fognia és erősnek kell lennie. Ha ezt nem sikerül elérnünk, Európa nem fog számítani, és nem vonják be a döntésekbe.

Másodszor, több államra van szükségünk. Mégpedig azért, mert amellett, hogy új kormányzási rendszert dolgozunk ki a világnak, az új szabályozási és felügyeleti struktúrák, valamint a fokozott nemzetközi koordináció mellett véget kell vetnünk az adóparadicsomok virágzásának is, és felül kell vizsgálnunk a nemzetközi adóztatást. Ez véleményem szerint nagyon fontos kérdés a jövőre nézve.

Végül pedig jobb piacra van szükség. Úgy érzem, létfontosságú ismét kiemelni az új üzleti etika szükségességét és bátorítani az új felelős vállalatvezetési kultúra megteremtését. Úgy gondolom, hogy ez kulcsfontosságú. A cégeknek a társadalom részévé kell válniuk, és ilyenként felelősséget kell vállalniuk ezekkel az érdekcsoportokkal és érdekelt felekkel szemben.

Rachida Dati (PPE). - (FR) Elnök úr, miniszter asszony, Almunia úr, először is kiemelném, hogy szeptember 3-án Németország, az Egyesült Királyság és Franciaország megállapodást ért el és közösen emelte fel szavát, hogy hangot adjon Európa konszenzuson alapuló véleményének az értékpapír-kereskedői prémiumok felügyeletének kérdésében.

Csütörtökön a Tanács 27 tagja találkozik, hogy felkészüljön a G20-ra. Arra bátorítom önöket, hogy tevékenyen igyekezzenek megoldást, közös választ találni, mégpedig olyat, amely rendkívül ambiciózus célokat tűz ki maga elé az értékpapír-kereskedők fizetése tekintetében. Sajnos az utolsó, áprilisi G20-on hozott döntéseket és szabályokat nem tartották be, mivel a bankok – amelyek állami támogatást is kaptak – gyorsan félretették a pénzt az értékpapír-kereskedők megfizetésére.

Az európai polgárok nem értik, nem is érthetik, miért nem büntetik az ilyen jogsértéseket, noha azokkal kapcsolatban a G20-csúcstalálkozón intézkedéseket tettek. Ha állami támogatásokról van szó, a jogsértéseket feltétlenül büntetni kell. Ezért igen fontos, hogy Pittsburghben konkrét, és mindenekelőtt közös intézkedéseket fogadjanak el. Nem lehetünk egyedül mi erkölcsösek.

Röviden tehát: a fizetéseket fokozott felügyelet alá kell vetni az átláthatóság, felelősségteljes kormányzás és felelősségvállalás szabályainak alkalmazása mellett, és büntetést kell kiszabni, amennyiben ezeket a szabályokat megszegik.

Monika Flašíková Beňová (S&D). - (SK) Véleményem szerint igen ambiciózus tervet mutattak be nekünk, és ugyanezt kívánják a G20 elé terjeszteni is. Aggódok azonban amiatt, milyen eredményeket hoz majd a G20, és milyen gyakorlati hatásokkal jár majd a társadalomra nézve, mivel az uniós tagállamok szintjéig eljutott eddigi eredmények sem nem láthatók, sem nem érezhetők.

Malmström asszony azt mondta, a cél az, hogy a vezetők arányos szintű jövedelmet kapjanak, de a jelek szerint minden adat arra mutat, hogy pontosan ezekben az általunk anyagilag támogatott és az összeomlástól megóvott ágazatokban jellemző, hogy a vezetők aránytalan mértékű jövedelemben részesülnek. Ezen túlmenően semmi nem történt az offshore banki tevékenységek tekintetében – a mechanizmust egyszerűen nem alkalmazták a gyakorlatban.

Mindez oda vezet, hogy nő a munkanélküliség, egyre több problémával szembesülnek a kis- és középvállalkozások, és véleményem szerint jobban tennénk, ha a jövőben kevesebb témával foglalkoznánk, azonban biztosítanánk, hogy azokon a területeken, amelyekre összpontosítunk, teljes mértékben végre is hajtjuk a döntéseinket.

Pascal Canfin (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr, beszélt az IMF irányításáról. Szeretném megtudni, hogy a G20-on fel kívánja-e vetni az IMF által az államoknak nyújtott hitelek feltételeit is. Láttuk, hogy a korábbi igen liberális feltételek nem változtak, és ez különösen igaz az egyes európai államoknak nyújtott hitelekre. Mi ezzel kapcsolatban az álláspontja?

Második kérdésem: mi a Bizottság és a Tanács álláspontja azzal a kínai javaslatlall kapcsolatban, amely némileg eltérő nemzetközi valuta bevezetését szorgalmazza, ezáltal a pénzügyi rendszer megreformálására a dollár alternatívájának használatával tenne kísérletet?

Harmadik kérdésem: a G20 része a Koppenhágára való felkészülési folyamatnak is. A Bizottság összesen 2 és 15 milliárd euró közötti összeget javasolt a déli országok megsegítésére az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban. Mi ezzel kapcsolatban a Tanács álláspontja? Milyen összeget tesznek le az asztalra a jövő heti G20-csúcstalálkozón?

Vicky Ford (ECR). - Elnök úr, a G20 sok kényes választ fogalmazott meg: a pénzügyi szabályozási és felügyeleti rendszer átdolgozásának, valamint az összehangolt fellépésnek a szükségességét. Úgy látszik, mást mondanak nemzeti politikusaink, és egészen mást csinálunk itt az EU-ban. A néhány munkatársam által már vizsgált szabályozás részleteiben különbségek vannak mind a megvalósítás menetrendje, mind a szabályozás rendelkezései között.

Gazdaságaink még mindig nagyon törékenyek. Nő a munkanélküliség, és óriási aggodalom övezi a finanszírozás hozzáférhetőségét, különösen a kis- és középvállalkozások esetében. Azt akarjuk, hogy brit vagy európai vállalkozásaink versenyhátrányba kerüljenek, amikor működő tőkére van szükségük? Úgy meg akarjuk drágítani az európai bankoktól való kölcsönfelvételt, hogy ügyfeleink, vállalkozásaink a Wall Streethez forduljanak hitelért, és végül ismét a Wall Streetnek vigyünk be egy pontot, európai bankjaink kárára?

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Enikő Győri (PPE). - (HU) Tisztelt képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy a válság egy visszásága felől közelítsek a témához. Magyarországon megdőböntek a polgárok, hogy miközben 7 év szocialista kormányzás eredményeképp az ország jelenleg az IMF és az EU segélyén tengődik, addig a magyar bankok félévi nyeresége elérte a válság előtti szint kétharmadát. A bankok továbbra is egyoldalúan módosíthatják szerződéseiket, kiszolgáltatott helyzetbe hozva a lakáshoz jutás reményében devizahitelt felvett polgárokat.

Meggyőződésem, az ilyen jelenségekkel szemben fel kell lépni! Vonjuk valódi felügyelet alá a bankokat és az egyéb pénzügyi szereplőket! Akadályozzuk meg, hogy a válság előtti ártalmas jutalmazási gyakorlat tovább működjön! Vessünk kőbe etikai szabályokat, mert látjuk, hogy hova vezetett a túlzott liberalizáció! Teremtünk olyan világot, mely nem a rövidtávú nyereszkeskedést és mértéktelenséget díjazza, hanem a valódi munkát, s mely a társadalmi felelősségvállalást tekinti alapértéknek! Együtt kell dolgoznunk okos szabályokkal, hogy a G 20-as partnereinket meggyőzzük.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Az eddig elhangzottak egyértelműek, hogy a polgárok bizalma visszaszerzése érdekében föl kell lépni a bónuszok ellen, az adóparadicsomok ellen. Kérdésem lenne Almunia biztos úrhoz és Wallström miniszter asszonyhoz, hogy a magyar miniszterelnök által javasolt európai pénzügyi felügyelet mikor kezd el tevékenykedni, és szeretném jelezni, hogy nagyon fontos feladat lenne - nem a G 20 kapcsán - ennek a Parlamentnek, védeni az európai fogyasztók, az európai polgárok érdekét.

Teljes mértékben ki vannak szolgáltatva a bankoknak, a bankok nem adnak elegendő hiteles információt. Magyarországon kidolgozásra került egy etikai kódex. Javasolnám, hogy Európában is legyen uniós szinten egy etikai kódex az állampolgárok és a bankok magatartásában, mert meggyőződésem, hogy rengeteg ártatlan áldozata van, mert az állampolgár nem látja át a hitelfelvételének a kockázatát. Ez egy nagyon fontos európai feladat.

Corinne Lepage (ALDE). - (FR) Elnök úr, miniszter asszony, biztos úr, nagyon érdekes az az igen ambiciózus program, amelyet élénk terjesztettek, de nem gondolják, hogy foglalkoznunk kellene azzal az előnnyel, amelyet még ma is meg lehet szerezni azáltal, ha a nagyon rövid távú ügyleteket és nyereségséget előnyben részesítik a közép- és hosszú távúakkal szemben?

Éppen azért küzdenek vállalkozásaink a finanszírozás hiányával, különösen Európában, mert még mindig előnyre lehet szert tenni a nagyon rövid távú befektetésekkel. Nem gondolják, hogy foglalkozni kellene ezzel a témával?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. - (SV) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani minden képviselőnek, aki felszólalt a vitában. Úgy érzem, a Ház tagjai messzemenően egyetértenek abban, mi fontos Európa szempontjából, és milyen kérdésekre kell összpontosítanunk a G20-ra készülve. Az EU már egyértelmű, összehangolt módon szólal meg a nemzetközi porondon, és szeretnék őszinte köszönetet mondani a Bizottságnak és különösen Joaquín Almuníának a konszenzus elérése érdekében végzett munkájáért.

Számos képviselő vetett fel egy olyan kérdést, amelyet mind a biztos úr, mind én tárgyaltunk. Igen, szükség van a pénzügyi piacok felügyeletének és szabályozásának javítására. Reméljük, hogy a lehető leghamarabb sikerül megvalósítanunk a felügyeleti rendszert. Ezt a rendszert a Larosière-jelentésre fogjuk alapozni, és meglátjuk, milyen gyorsan tudjuk életbe léptetni. Összehangoltabb globális megoldásokra és hatékony, működőképes nemzetközi intézményekre van szükség. Egyértelmű elvek kellenek a prémiumrendszerek tekintetében. Nagyon bízom a Pénzügyi Stabilitási Tanácsban, és hiszem, hogy konkrét és megvalósítható javaslatokkal fog előállni, amelyekről tudunk majd tárgyalni.

Szeretnénk felhozni az éghajlatváltozás finanszírozásának kérdését is. Fel fogunk szólítani minden országot arra, hogy tegyen eleget feladatának, de nem vagyok biztos abban, hogy valószínű várakozás lenne abban bízni, hogy a pittsburghi csúcson már számadatokról lehet majd vitázni. Természetesen igyekezni fogunk ezt elérni, mert jó lenne, ha így lenne.

Szükség van globális megoldásokra is. Ettől a rendszertől nem választhatjuk el az uniós megoldásokat, sőt inkább arra kell törekednünk, hogy a lehető legtöbb világszintű megoldást valósíthassuk meg. A munkanélküliség talán a gazdasági és pénzügyi válság legszembetűnőbb jele az európaiak számára. A legtöbb országban még huzamosabb ideig fennmarad a munkanélküliség, és ez nagyon, nagyon súlyos helyzet. Megoldása érdekében európai és tagállami szinten is fel kell lépni. Erős munkaerő-piaci politikával kell rendelkezünk, meg kell könnyítenünk a cégek és a vállalkozók számára azon kockázat vállalását, hogy alkalmazottakat foglalkoztatnak és veszik a bátorságot a beruházásokhoz, és biztosítanunk kell az emberek foglalkoztathatóságát azáltal, hogy beruházunk az oktatásba és a kutatásba. Az Ecofin keretében októberben külön vitát folytatunk majd a munkanélküliségről.

Meg kell vitatnunk a kilépési stratégiákat is. Máskülönből felmerül annak a veszélye, hogy a megtett intézkedések negatív hatást gyakorolnak különösen a munkanélküliség és a növekedés tekintetében, és hiányhoz és inflációhoz vezetnek. Mindig a társadalom leginkább kiszolgáltatott tagjai szenvednek legelőször. Ami a legszegényebb országokat illeti, nagyon-nagyon pontosan tudjuk, hogy azok a nemzetközi válság legnagyobb vesztesei. A válság nagyon súlyosan érinti a világ legszegényebbjeit. Eddig is tárgyaltunk arról (és ez a jövőben sem lesz másképp), hogyan könnyíthetnénk meg ezeknek az embereknek az életét. Fontos, hogy a multilaterális fejlesztési bankok megfelelő forrásokkal rendelkezzenek a kedvezményes kamatozású kölcsönök folyósításához. Fontos biztosítani az is, hogy a nemzetközi kereskedelmi rendszer megfelelően működjön, és ne fogadja be a protekcionizmus gyakorlatát. Ennélfogva a globális adókkal és a különféle Tobin-adókkal kapcsolatos szerteágazó vitáknak csak akkor van értelmük, ha azokat világszinten lehet megvalósítani, márpedig pillanatnyilag ez nincsen így. Ennélfogva csak kontraproduktívak lennének, és nem támogatnák gazdaságainkat.

Sok képviselő felhozta a fedezeti alapok és az új pénzügyi szabályozás kérdését. Ezek a témák prioritást élveznek a svéd elnökség szemében. Ezekben a területeken önökkel együtt szeretnénk döntéseket hozni, és szeretnénk a lehető leghamarabb együttműködni az Európai Parlamenttel annak érdekében, hogy minél hamarabb hatályba léphessenek a fedezeti alapokról és a pénzügyi szabályozásról szóló irányelvek. Tudatában vagyok annak, hogy ez bonyolult és összetett téma – számos szempontot kell figyelembe venni –, de készen állunk arra, hogy a lehető leghamarabb együttműködjünk önökkel ezeknek az intézkedéseknek a megvalósítása érdekében.

Összefoglalva tehát, a G20-csúcstalálkozó természetesen nem fogja tudni megoldani mindazokat a problémákat, amelyekről itt beszéltünk. Mindamelllett okkal remélem, hogy jelentős előrelépést tehetünk majd a megvitatott kérdésekben. Az európai polgárok részéről is nagy nyomás nehezedik ránk, de világszerte sokan várják el tőlünk, hogy álljunk a folyamat élére és növeljük meg a pénzügyi rendszerek biztonságát; hogy kövessünk el minden tőlünk telhetőt annak érdekében, hogy ilyen válság a jövőben ne következhesen be, és biztosítsuk, hogy a válságból kilábalva még erősebbek legyünk, mint előtte voltunk. Az EU egységes, az EU erős, és biztosíthatom önöket, hogy a svéd elnökség mindent megtesz annak érdekében, hogy megvédje és érvényre juttassa Európa szempontjait a jövő heti G20-csúcstalálkozón. Nagyon köszönöm önöknek ezt az igen érdekes vitát.

Joaquín Almunia a Bizottság tagja. – (ES) Elnök úr, úgy vélem, mindannyian egyetértettünk abban, hogy a jelenlegi helyzetben, amelyben még mindig óriási és szerteágazó kihívásokkal kell megküzdenünk a válság miatt, rendkívül fontos a pittsburghi G20-csúcstalálkozó sikere és hitünk abban, hogy e találkozó eredményeképpen megoldásokat találunk és kezdünk el alkalmazni ezekre a problémákra és kihívásokra. Valójában bizonyos gazdasági mutatószámok tekintetében – különösen a nemzetközi kereskedelem növekedése, valamint a fogyasztói és befektetői bizalom terén – már látszanak a fejlődés első jelentősebb jelei. Éppen ezért az állam- és kormányfőknek meg kellene, sőt meg kell állapodniuk a csúcstalálkozó programjának valamennyi eleméről; remélem, hogy ez meg is fog történni, és a jövő heti ülés után azokat végre is fogják hajtani.

Az egyik legfontosabb szempont, amelyet önök közül többen is megemlítettek, az egyértelműség igénye, annak szükségessége, hogy világosan látható legyen mindenki számára, a jövőben milyen módon szándékoznak a világ legnagyobb gazdaságai koordinálni fellépéseiket. A gazdaságpolitikák összehangolása terén a következő lépésnek a kilépési stratégia meghatározásának kell lennie, és dönteni kell arról, mikor és hogyan alkalmazzuk összehangolt módon ezt a stratégiát. Le kell vonnunk a tanulságot a huszonkilences

válságból – és hiszem, hogy ezt meg is tettük –, hogy az ösztönző intézkedéseket nem szabad túl korán visszavonni, amíg a gazdaságnak, ahogy önök fogalmaztak, még mankóra van szüksége. Nem szabad azonban a kelleténél hosszabb ideig alkalmaznunk ezeket az ösztönző intézkedéseket, mert akkor azokat a körülményeket teremtenénk újra, amelyek a mostani válság mögött húzódó buborékokhoz és egyensúlytalanságokhoz vezettek. Ez nagyon fontos kérdés, amelyet a pittsburghi csúcstalálkozón tisztázni kell.

El kell kerülnünk, hogy megismételjük a múlt hibáit, nemcsak a makrogazdasági politikák, hanem a pénzügyi szabályozás és felügyelet tekintetében is. Úgy gondolom, hogy az ilyen irányú elkötelezettségünknek az előző csúcstalálkozók már egyértelműen hangot adtunk. Továbbra is e kötelezettségvállalás mentén kell előrehaladnunk, és meg kell becsülnünk a világszinten – illetve esetünkben európai szinten – már eddig megtett előrelépéseket.

Ebben a tekintetben egyetértek azokkal, akik a ma délelőtti vita során azt mondták, hogy nem szabad a problémát a kifizetések kérdésére leszűkíteni. Tökéletesen egyetértek azonban azokkal is, akik azt mondják, hogy a kifizetések problémája rendkívül fontos úgy gazdasági, mint szociális, politikai és etikai szempontból. Úgy vélem, hogy Európa e tekintetben (mint a G20 programján szereplő sok más kérdésben is) az élen jár mind az egyes állam- és kormányfőknek, mind az európai intézményeknek, azaz az Európai Unió elnökségének és a Bizottságnak a fellépéseit tekintve.

Nem szabad elfelejteni, hogy ez év áprilisában az Európai Bizottság ajánlásokat terjesztett a tagállamok elé a kifizetésekkel kapcsolatban, és ezek az ajánlások szinte pontosan megegyeznek azokkal, amelyeket most világszinten elővezetnek. Továbbra is figyelmet kell fordítanunk a pénzügyi rendszerrel kapcsolatos problémákra – a tőkebevitelre, a szerkezetátalakításra és a bankok mérlegének kiigazítására – mind európai, mind globális szinten.

Egy olyan pénzügyi rendszer esetében, ahol minden mindennel összefügg, nincs értelme annak, hogy a határainkon belül próbáljuk megoldani a problémákat, ha ugyanakkor senki más nem teszi ezt meg a maga háza táján. Bizonyára emlékeznek, hogy egy évvel ezelőtt, a Lehman Brothers összeomlása előtti napon még azt hittük, hogy el tudjuk kerülni az Egyesült Államokban kialakult pénzügyi válság legrosszabb hatásait. Ugyanakkor tökéletesen igaz az is, ahogy önök többen is megjegyezték, hogy végső soron a politikai célkitűzés nem merül ki abban, hogy egy adott banknak rendbe tesszük a mérlegét vagy újratőkésítjük. Az alapvető problémák a foglalkoztatás, a kis- és középvállalkozásaink helyzete, valamint a közszolgáltatásaink és szociális jóléti rendszereink fenntarthatósága.

Működő pénzügyi rendszer nélkül azonban semmi más sem lehet fenntartható. Ez az a kihívás, amellyel a pittsburghi csúcstalálkozónak meg kell birkóznia, illetve amelyre a G20-nak továbbra is választ kell keresnie a pittsburghi csúcstalálkozón.

Végül szeretnék egy észrevételt tenni egy olyan kérdéssel kapcsolatban, amelyről több felszólalásban is szó esett. Noha egyetértek a G20 programjának számos olyan elemével, amelyről önök említést tettek, szeretnék kiemelni egyet: nevezetesen az adóparadicsomok és az együttműködést megtagadó joghatóságok kérdését.

Igaz, hogy a londoni G20-csúcstalálkozón nem sikerült megoldani az adóparadicsomok kapcsán felvetődött összes problémát. Igen nehéz lenne egyetlen nap megtalálni az összes megoldást egy sok éve húzódó problémára. Az is teljesen igaz azonban, hogy az áprilisi londoni csúcstalálkozó óta sokkal több kérdést tudtunk megoldani mindössze hat hónap alatt, mint amit a londoni találkozó előtt sok éven át sikerült vagy sikerülhetett volna. Ebben a konkrét kérdésben megállapodás született az adókerülés megakadályozásához, illetve az annak elkerüléséhez szükséges információcserével kapcsolatban, hogy az adóparadicsomok védelmét felhasználva a gazdasági és pénzügyi tevékenységet el lehessen titkolni a hatóságok elől. Igaz tehát, hogy nem sikerült mindent megoldani ebben a hat hónapban. Ez idő alatt azonban nagyon is jelentős előrehaladást értünk el egy olyan kérdésben, amely rendkívül fontos annak megelőzése szempontjából, hogy ezek a szabályozó és felügyeleti hatóságok háta mögött folytatott pénzügyi tevékenységek ismét torzulást okozhassanak a rendszerben. Ez különösen fontos a tekintetben is, hogy milyen üzenetet küldünk polgárainknak a felelősség megosztásáról és a válság kezeléséhez szükséges erőfeszítésekről.

Végül valaki azt mondta, hogy Európa hangját a G20 európai tagországainak hangja fölött kell hallatni. Biztosíthatom önöket, hogy a svéd elnökség alatt és az Európai Bizottság közvetítésével az EU hangja jelenleg is hallható. Nagy figyelemmel és tisztelettel hallgatják ezt a hangot, mert Európa – és nem csak egy vagy két európai ország, hanem az Európai Unió – volt az a szervezet, amely kezdeményezte a globális koordinációs folyamatot. Ez nyilvánvalóan tanúsítja, hogy valódi összefogással kézzelfoghatóbb eredményeket lehet elérni.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra az első októberi ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

András Gyürk (PPE) *írásban.* – (HU) A közelgő G20-csúcstalálkozón várhatóan meghatározó szerepet kap majd a koppenhágai klímátárgyalások kérdése. Számos eldöntetlen kérdés áll ugyanis a poszt-kiotói megállapodás útjában. Engedjék meg, hogy pár gondolatot megfogalmazzak ezzel kapcsolatban. Először is. Homályos hosszú távú ígéretek helyett kötelező, közép-távú vállalásokra van szükség. Olyan vállalásokra, amelyek reálisak, méltányosak és számon kérhetők. Ezek megállapításánál a gazdasági fejlettség és a természeti adottságok mellett a kiotói vállalások eddigi teljesítését is figyelembe kell venni.

Másodszor. Támogatandó elképzelés, hogy az EU pénzügyileg is támogassa a fejlődő országokat a klímapolitikai célok elérésében. Ehhez konkrét pénzügyi felajánlásra van szükség. Az átláthatóság érdekében azonban a fejlődő országoknak is kötelező vállalásokat kell tenniük és részletes cselekvési terveket kidolgozniuk.

Harmadszor. A rugalmassági mechanizmusoknak továbbra is fontos szerepet kell biztosítani. A befektetések elősegítése érdekében mihamarabb meg kell állapodni arról, hogy az eddigi projektekből származó kibocsátási egységek milyen módon lesznek beszámíthatóak.

Negyedszer. A piaci alap eszközöknek nagyobb teret kell adni a Kiotó utáni rendszerben. Így például az emisszió-kereskedelmi, vagy a zöld tanúsítvány-rendszerek kiterjesztése hozzájárulhat ahhoz, hogy a kibocsátás-csökkentés ott menjen végbe, ahol a legkisebb költséggel jár. Úgy vélem, hogy a gazdasági válság nem akadály a koppenhágai kompromisszumnak. Egy tisztességes megállapodás középtávon éppenséggel megerősítheti az európai gazdaság versenyképességét, csökkentve egyúttal a környezeti terhelést is.

Edit Herczog (S&D) *írásban.* – (HU) 5 éve az EU-csatlakozással valamennyi új tagország kötelezte magát arra, hogy be fogja vezetni az eurót. Mostanra már közülük 4 ezt teljesítette. A többiek különböző gazdaságpolitikai megfontolások és hibák miatt e téren elcsúsztak, lemaradtak a gazdasági, valamint a pénzügyi válság kiszolgáltatott helyzetbe hozta őket. A gazdasági visszaesés tápot adott a protekcionista törekvéseknek, ami azzal fenyeget, hogy aláássa az egységes piac működését.

A mostani pénzügyi válságban fény derült arra, hogy az euró-zóna tagjaival kiépült szoros gazdasági kapcsolataikban az euró kiemelkedő szerepre tett szert, de a felkészülés elhúzódása miatt most rendkívül kiszolgáltatott helyzetbe kerültek. Sokan úgy vélik, velem együtt, hogy a kialakult válságos valutáris helyzetben a megoldás kulcsa ezen tagországok számára az euró gyorsított bevezetése volna. Ennek gazdaságpolitikai feltételeit azonban meg kell teremteni, de a korábban megszabott feltételek mentén az euró bevezetésére csak évek múltán kerülhetne sor.

Megítélésem szerint meg kellene vizsgálni, hogy a konvergencia-kritériumok változatlan fenntartása mellett az EU a jelenleginél rugalmasabban kezelje az ERM-II árfolyamrendszerben kötelezően eltöltendő időre vonatkozó előírást, valamint igen fontosnak tartom, hogy miként, milyen teljesíthető feltételek teljesítése mellett lehetne felgyorsítani az euró-zónához való csatlakozás folyamatát; s ezzel stabilizálni az érintett országok helyzetét, továbbá az EU egész belső piacát megóvni. Az euró-zónához még nem tartozó országok esetleges nemzetközi fizetéseképtelensége ugyanis súlyosabb esetben az euró-zónát is magával ránthatja.

Liisa Jaakonsaari (S&D) *írásban.* – (FI) Elnök úr, a piacgazdaság jó szolga, de rossz úr. Ennek ellenére a közelmúltban meglehetősen összekeveredtek a szerepek. Nemzetközi konferenciákon lényegtelen dolgokról szokás tárgyalni, de most cselekvésre van szükség, még hozzá gyorsan. A világ előtt történelmi lehetőség nyílik a pittsburghi G20-csúcson arra, hogy új megállapodás születhessen a világgazdaság szereposztásáról. Sok szó esett a sajtóban a bankárok prémiumairól, de ők csak a jéghegy csúcsa. A világgazdaságnak teljes körű megújulásra van szüksége, a kulcsszó pedig az átláthatóság. Meg kell próbálnunk leszámolni a kockázatvállaláson alapuló gazdasággal, és el kell mozdulnunk a reálgazdaság felé. Csakis kötelező érvényű nemzetközi szabályok garantálhatják, hogy nem ismétlődik meg az elmúlt években tapasztalt kaszinógazdaság. A jövőben nem szabad az adófizetőkkel megfizettetni a károkat. A vagyonadóhoz hasonló mechanizmusok esetén mindig fennáll annak a veszélye, hogy a világgazdaságban valakiről kiderül, hogy potyázik. Mindamellet azt gondolom, hogy legalább azt meg kellene vizsgálnunk, milyen súlyuk van ezeknek.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D) *írásban.* – (PL) A pittsburghi G20-csúcstalálkozó gyakorlatilag a Lehman Brothers bank összeomlásának első évfordulóján kerül megrendezésre. A világ vezetőinek ennek fényében kellene tenniük a dolgukat. A válság hatásait jóformán a világ minden részén megérezték az emberek.

A G20-csúcstalálkozóknak elsősorban azt a célt kell szem előtt tartania, hogy a lehető legkisebbre csökkentse annak kockázatát, hogy megismétlődjön a pénzügyi piacok deregulációja által okozott válság. A G20-vezetők előtt áll az a feladat, hogy olyan szabályozást hozzanak létre, amely megakadályozza, hogy további spekuláns bankok bukkanjanak fel és (magyarán mondva) pénzügyi intézmények ügyfeleinek millióit verjék át világszerte.

Az elmúlt néhány hónapban egyre rosszabb híreket hallunk olyan vezetőkről, akik cégeiket az összeomlás szélére vezették, és valósággal szívják magukba az állami támogatásokat. Az elmúlt években Európában olyan jövedelemkülönbségeknek lehetünk tanúi, amilyenre eddig az európai szociális modell keretében még soha nem volt példa. A G20-csoport egyik fő feladatának annak kell lennie, hogy kiegyenlítse a jövedelmi szinteket Európában és világszerte. A pénzügyi ágazatban olyan szabályokat kell bevezetni, amelyek keretében a prémiumok nem a rövid távú nyereségtől, hanem a befektetések hosszú távú megtérülésétől függenek.

Több európai országnak és az Európai Unió egészének vezetői is jelen lesznek Pittsburghben. Ezért kell Európának egy emberként fellépnie a csúcstalálkozókn. Felszólítom az Európai Unió képviselőjét arra, hogy emlékezzen rá: a Közösség érdekei magukban foglalják azon tagállamok érdekeit is, amelyek nemzeti szinten nem képviseltetik magukat a csúcstalálkozókn.

Sirpa Pietikäinen (PPE) írásban. – (FI) E hét hétfőn kétes szerencsénk volt egyfajta évfordulón végezni munkánkat: pontosan egy évvel azelőtt omlott össze a Lehman Brothers befektetési bank. Úgy tekinthető, hogy ez az összeomlás gyorsította fel a jelenlegi mély recesszió és a pénzügyi világválság kialakulását.

Most, ilyen közel ehhez az évfordulóhoz és a közeledő pittsburghi G20-csúcstalálkozóhoz, érdemes megállni és végiggondolni a válság eddigi és a jövőben levonható tanulságait. Én úgy látom, hogy a válság felszínre hozott egy kulcsfontosságú dolgot: annak lehetőségét, hogy a gyökerekig átalakítsuk a nemzetközi pénzügyi struktúrákat. Ebbe az irányba már történtek lépések. A tavalyi tavaszi G20-csúcstalálkozó jó kiindulópontot jelentett a cselekvéshez, és iránymutatásként szolgált a szükséges intézkedésekkel kapcsolatos globális konszenzushoz. Az Amerikai Egyesült Államok a közelmúltban rendkívül jelentős pénzügyi jogszabálycsomagot jelentett be. Az Európai Bizottságtól azt várják, hogy jövő héten javaslatot tesz az európai pénzügyi rendszer és annak felügyelete felépítésének tárgyában. A kulcsszó itt a „globális megközelítés”.

Nemzetközi szinten kötelező érvényű szabályokat kell hoznunk a Nemzetközi Valutaalap reformjáról, szabályoznunk kell a fizetőképességet, és új szabályokat kell alkotnunk az opciók kifizetése tekintetében. A jogszabályoknak ki kell terjedniük minden pénzügyi termékre, és rugalmasnak kell lenniük, hogy bármikor reagálhassanak a folyton változó, új termékeket kibocsátó ágazatban bekövetkező fejleményekre.

Egy olyan válság szorításában, amely tönkreteszi az emberek alapvető biztonságát, megélhetését és jólétét, hasznos lehet az is, ha végiggondoljuk, milyen újszerű módokon mérhetjük a jólétet. A Sárközy elnök által nemrégiben kinevezett bizottság által közzétett végkövetkeztetések ajánlása szerint el kell fordulnunk attól a gyakorlattól, hogy a jólétet a GDP alapján mérjük, ehelyett olyan új módszerekre van szükség, amelyek elsősorban a társadalmak azon gazdasági értelemben képességét veszik figyelembe, hogy azok milyen mértékben tudják biztosítani polgáraik jólétét és a környezeti fenntarthatóságot.

Catherine Stihler (S&D) írásban. – Egyetértek azokkal, akik felszólalásukban hangot adtak a világszintű, összehangolt megközelítés szükségességének. Ez létfontosságú ahhoz, hogy megváltoztathassuk a globális pénzügyi rendszer hatalmi struktúráit. Azonban sem a Bizottság, sem a Tanács nem tett észrevételt az „élő végrendelet” fogalmáról a banki ágazatban. Ezen a héten volt a Lehman Brothers összeomlásának évfordulója. A becslések szerint tíz évre lesz szükség a befektetési bank felszámolásához. Ezzel szemben a Dunfermline Building Society „élő végrendeletet” adott ki, ezáltal lehetővé tette vagyona egyértelmű azonosítását. Az átláthatóság kulcsfontosságú annak elősegítéséhez, hogy a banki ágazat ismét elnyerje a fogyasztók bizalmát.

5. SWIFT (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács SWIFT-ről szóló állásfoglalása.

Beatrice Ask a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, a terrorizmus elleni átfogó harcban az a legfontosabb kérdés, hogyan történik e tevékenységek finanszírozása. A terrorizmus finanszírozásának megakadályozása és az efféle tranzakciók által hátrahagyott nyomok felkutatása egyrészt megelőzheti a terrorista bűncselekményeket, másrészt fontosak lehetnek az ilyen bűncselekmények felderítésében. Ennek érdekében nemzetközi összefogásra van szükségünk. Ezen a téren fel kellene lépni az ENSZ 1999-es, a terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról szóló egyezményében, valamint az Európai Tanács e területre vonatkozó egyezményeiben foglalt kihívások ellen.

Azok a képviselők, akik részt vettek az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság 2009. szeptember 3-i zárt ülésén, hallották, hogyan járult hozzá a terrorizmus finanszírozásának felderítésére irányuló program, a TFTP, az EU lakosai és mások biztonságának javításához. Az elmúlt években a TFTP-ből származó információk hozzájárultak terrorista cselekmények felfedéséhez és felderítéséhez, valamint sikerrel előztek meg Európa földjén tervezett terrorista támadásokat.

Az elnökség, a Bizottság egyhangúlag elfogadott javaslata alapján 2009. július 27-én tárgyalási felhatalmazást kapott. Jobb lett volna, ha az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalások a Lisszaboni Szerződés alapján folyhattak volna. Az Európai Parlament akkor teljes mértékben részt vehetett volna ezeken, de mint azt Önök is tudják, ez még nem lehetséges. Mivel a SWIFT az év végén az Egyesült Államokból Európába hozza adatbázisát, alapvetően fontos, hogy az EU mielőbb rövid távra szóló megegyezést kössön az Egyesült Államokkal, hogy semmi se zavarhassa meg az információcserét. Ez mindenki érdeke.

Szeretném hangsúlyozni, hogy ez átmeneti megállapodás lenne, addig, amíg hosszú távra szóló megállapodás nem születik. Érvényességének időtartama nem lenne több mint 12 hónap, és a Bizottság azt javasolja, hogy amint az új Szerződés életbe lép, javaslatot tesz a végleges megállapodásra. Ha a TFTP az EU és tagállamai rendelkezésére áll, az Egyesült Államoknak továbbra is ugyanúgy el kell látnia az EU megfelelő, felhatalmazással bíró hatóságait a TFTP információival, mint korábban. Ez fog történni valójában.

Az ideiglenes megállapodás továbbá lehetőséget fog nyújtani arra, hogy terrorista bűncselekmények felderítése folyamán az EU bűnmegelőző hatóságai maguk kérjenek információt a TFTP adatbázisából. Az elnökség meg van győződve a TFTP-ből származó információ hasznosságáról. Ugyanakkor világossá tesszük, hogy az ideiglenes megállapodásnak tartalmaznia kell az egyének magánéletének védelmét, a jogállamiságot és az adatok védelmét garantáló szükséges mechanizmusokat. A megállapodástervezet ezért tartalmaz egy olyan rendelkezést, amely kimondja, hogy külön uniós hatóságnak kell fogadnia, feldolgoznia és engedélyeznie bármely, az Egyesült Államok részéről érkező, a SWIFT információihoz való hozzáférésre irányuló kérést.

Ugyanilyen fontos, hogy az ideiglenes megállapodás részletes rendelkezéseket tartalmazzon azon adatok védelmére vonatkozólag, amelyeket az Egyesült Államok az európai hatóságon keresztül a SWIFT-től kap. Itt a megállapodás tovább megy ahhoz képest, ami korábban, az Egyesült Államok által az EU számára a 2007-es TFTP-értelmezésekkel kapcsolatban tett egyoldalú kötelezettségvállalásokban szerepelt, amint az az Európai Unió Hivatalos Lapjában megjelent.

Engedjék meg, hogy megemlítek bizonyos további rendelkezéseket is, amelyeket kérni fogunk, hogy szerepeljenek a megállapodásban. Az adatokat biztonságosan kell tárolni, az adatokhoz való minden hozzáférést rögzíteni kell, korlátozni kell a TFTP adatbázisában való összes keresést, és ezek csak olyan információkra vagy személyekre irányulhatnak, amelyekkel, akikkel kapcsolatban alapos a gyanú vagy egyértelmű kapcsolat utal arra, hogy terrorista bűncselekményben érintett. A megtekintett információ tárolásának ideje korlátozott lesz, és az információt legkésőbb öt év elteltével, de ha lehet, hamarabb törölni kell az adatbázisból.

Egyértelműen kijelenthetjük, hogy a TFTP-t csak terrorista cselekmények felderítésére lehet majd használni, ideértve a terrorizmus finanszírozását is. Sem az Egyesült Államok, sem az EU nem használhatja a rendszert másféle bűncselekmények felderítésére vagy egyéb célokra. Természetesen az is fontos, hogy a TFTP-n keresztül arányos mennyiségű információ kerüljön át az EU-tól az Egyesült Államokhoz. Az általam korábban említett európai hatóságot illető szabályokon kívül a megállapodás tartalmaz egy olyan rendelkezést is, amely kimondja, hogy a rendszert egy független értékelő szervnek is értékelnie kell. Ami az EU-t illeti, ezt a szervet az elnökség és a Bizottság képviselői, valamint a tagállamok nemzeti adatvédelmi hatóságai által delegált két személy fogja alkotni. Az értékelő testület feladata az lesz, hogy ellenőrizze a megállapodás betartását, az adatvédelmi rendelkezések helyes alkalmazását, valamint az adatátadás arányosságát.

Együttes felelősségünk biztosítani, hogy a bűnmegelőzéssel foglalkozó hatóságok eredményesen fel tudjanak lépni a terrorizmussal szemben. Annak biztosítása is közös felelősségünk, hogy ez a jogbiztonság garantálása és az alapvető jogok tiszteletben tartása mellett történjen. Az elnökség meggyőződése, hogy az Egyesült Államokkal a TFTP keretében folytatott információcsere növelni fogja a terrorizmussal szembeni védelmet, és hogy olyan átmeneti, végül pedig olyan hosszú távra szóló megállapodást köthetünk, amely nem csak, hogy megfelel az adatvédelemre vonatkozó szigorú követelményeinknek, de az alapvető jogokat is tiszteletben tartja.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, tisztelt képviselők, először is szeretnék őszintén köszönetet mondani Ask asszonynak, amiért összefoglalta számunkra a SWIFT-tel, valamint a terrorizmus

finanszírozásának felderítésére irányuló program, a TFTP folytatásáról az Egyesült Államokkal jelenleg folyó tárgyalásokkal kapcsolatos fejleményeket.

Nekem az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság július 22-i ülésén nyílt lehetőségem annak megvilágítására, miként működik a TFTP, és miért van szükségünk átmeneti megoldásra a program megtorpanásának megakadályozása érdekében. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság és a Gazdasági és Monetáris Bizottság szeptember 3-án együttes ülést tartott a svéd elnökség, a Jogérvényesítés, Szabadság és Biztonság Főigazgatóságának főigazgatója, Faull úr, valamint Bruguière úr jelenlétében. Úgy hiszem, hogy ez az ülés lehetővé tette, hogy számos, még nyitott kérdés tisztázódhasson.

Szeretnék röviden kiemelni néhány nézőpontot. Bruguière úr jelentése megerősítette, hogy az adatok értékelése, amelyet az Egyesült Államok Pénzügyminisztériuma a TFTP keretén belül végez, hozzáadott értékkel bír, amelyet a szeptember eleji együttes ülésen az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság és a Gazdasági és Monetáris Bizottság tagjai meg is vizsgálhattak. Amint az elnökség is emlékeztetett bennünket, ez az adatelemzés lehetővé tette az Egyesült Államok hatóságai számára, hogy támadásokat előzzenek meg, és hogy megkönnyítsék a terrorista bűncselekmények felderítését, úgy az Egyesült Államokban, mint Európában.

Bruguière bíró úr jelentése megerősítette továbbá, hogy az Egyesült Államok hatóságai tartották magukat azokhoz a kötelezettségvállalásokhoz, amelyeket 2007-ben az adatvédelemmel kapcsolatban tettek, nevezetesen – amint azt Ask asszony is remekül elmondta az imént –, hogy úgy korlátozzák az adatmegőrzést és az adatokhoz való hozzáférést, hogy azokat csak akkor használják, amennyiben fennáll a terroristák finanszírozásának gyanúja. Röviden, Bruguière úr elmondta, hogy e kötelezettségvállalásokat betartották.

Világos azonban, hogy azok a jogi keretek, amelyekről 2007-ben megállapodtunk, érvényüket veszítik, mivel a SWIFT architektúrájának változása után, amit ez év végére terveznek, nem az Egyesült Államokban tárolják majd az adatokat. Ezért, hogy az Egyesült Államok hatóságai folytathassák a Hollandiában zajló, Európán belüli tranzakciókkal kapcsolatos adatok elemzését, átmeneti nemzetközi megállapodásra van szükség az Európai Unió és az Egyesült Államok között.

Mindenképpen szükségszerű, hogy ez a megállapodás tartalmazza mindazokat a garanciákat, amelyekre állampolgáraink alapvető jogainak, nevezetesen a személyes adatok védelme érdekében szükség van. E cél érdekében természetesen teljes szívből támogatjuk az elnökség által tett erőfeszítéseket.

Ezek után mindenekelőtt azt szeretném elmondani a tisztelt Háznak, elnök úr, hogy amint azt a miniszter asszony az imént említette, ideiglenes megállapodásról van szó, amelynek időtartama nem haladhatná meg a 12 hónapot. Ez azt jelenti, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után azonnal újra lehet tárgyalni a megállapodást az Európai Parlament teljes körű bevonásával. Őszintén biztosíthatom önöket afelől, hogy a Bizottság természetesen továbbra is folyamatosan tájékoztatni fogja a Parlamentet az ez ügyben történt fejleményekről.

Azt is szeretném hozzátenni, hogy nagy örömünkre szolgál, hogy előkészíthettük ezt a megállapodást, amely olyan állandó, hosszú távra szóló megállapodás lesz, amely, természetesen teljes viszonyosságot kíván USA-beli partnereink részéről is. A terrorizmus elleni harc bennünket is érint, és semmi sem indokolja, miért ne lenne helye a teljes kölcsönösségnek. Ezért vélem úgy, hogy hasznos lesz a Parlament bevonása a jövőbeni hosszú távú megegyezést célzó tárgyalásokba.

Őszinte meggyőződéssel hiszek ebben. Szeretnék még egyszer köszönetet mondani a svéd elnökségnek és Ask asszonynak, amiért alapos betekintést engedett számunkra abba a helyzetbe, amely szükségessé teszi ezt az – ismétlem, átmeneti – megállapodást.

Ernst Strasser, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ask asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, az Egyesült Államok fontos partnerünk a terrorizmus elleni küzdelemben. Különösen az érzékeny adatok kérdésével kapcsolatban azonban az amerikaiakkal folytatott együttműködés mellett ragaszkodunk az adatbiztonságra, az állampolgári jogokra és polgáraink személyes jogaira vonatkozó európai szabályokhoz. Ezért mi, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja e bizonyos szerződés megkötése kapcsán kérjük néhány alapvető kritérium rögzítését.

Először is, egyensúlyt kell teremteni a polgárok biztonsága és a polgárok jogai között. Másodszor, jogbiztonságot kell garantálnunk az érintett vállalatok és a polgárok számára. Harmadszor, üdvözljük az Európai Parlament társjogalkotói szerepét, ezért üdvözljük azt a szándékot, hogy egyelőre átmeneti megállapodást kívánnak kötni. Sok sikert kívánunk önnek, Ask asszony, valamint a Bizottságnak az elkövetkezendő hetekre.

Negyedszer, úgy véljük, hogy az Európán belüli adatállományt az európai jognak megfelelően kell kezelni, mind az átmeneti, mind a végleges megállapodásban. Ötödször, szeretnénk, ha uniós szinten bevezetnének egy, a TFTP-hez hasonló eszközt, valamint, hatodszor, azon a véleményen vagyunk, hogy ez a kölcsönösség előfeltétele.

Ezek volnának hát a mi gondolataink, és bízunk benne, hogy széles körű támogatásra találunk majd a plenáris ülésen. Az átmeneti megállapodás megkötését követően el kell kezdenünk tárgyalni a végleges megállapodásról, és gyorsan tető alá is kell hoznunk azt.

Claude Moraes, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a SWIFT nyilvánvalóan az Egyesült Államokkal való együttműködés, a terrorizmus elleni harc és az alapvető jogaink védelme közötti helyes egyensúly megteremtésének próbaterepévé vált.

Amikor 2006-os és 2007-es állásfoglalásunkban mi, a Parlament azt kértük, hogy a SWIFT tüköroidalát helyezték át az Egyesült Államokból az EU területére, ezt nyilvánvalóan azért tettük, mert úgy véltük, hogy az EU polgárainak az Egyesült Államok keretein belül kínált védelem nem felelt meg az Európai Unió normáinak, és még javításra szorult. Így tehát kedvező fejlemény, és képviselőcsoportunk üdvözi a tényt, hogy a SWIFT két új szerverét most áthozzák Európába, és hogy új jogi keretek lesznek meghatározva annak érdekében, hogy az Egyesült Államok TFTP-programja továbbra is működhessen, a mi bűnüldöző hatóságainkkal együttműködésben használva és feldolgozva az adatokat.

Képviselőcsoportom azt is látja, hogy a Tanács által elfogadott ajánlás megpróbál tenni a Parlament és az európai adatvédelmi biztos aggodalmai ellen. De néhány lényegi kérdés továbbra is nyitva van. Ha az Európai Unió területén is az Egyesült Államok jogi szabályozása lesz érvényes az uniós adatok feldolgozására, hogyan tudjuk garantálni az EU normáinak való megfelelést az eljárásjog és a személyes adatok védelme terén? Büntetőeljárás esetén melyik bíróhoz fordulhat egy uniós polgár vagy vállalkozás?

Az egyik legfontosabb kérdés természetesen a megállapodás időzítése, valamint annak átmeneti volta, amint azt a Tanács és a Bizottság is kiemelte. A harmadik pillérhez tartozó jogalap választása, együtt a megállapodás időleges voltával, teljes mértékben kihagyja a Parlamentet – és ezzel együtt az EU polgárait is – a jogalkotási folyamatból. Az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoportja egyértelműen kifejezi, hogy ennek az ideiglenes megállapodásnak csak 12 hónapig szabad érvényben maradnia, és hogy új megállapodásról kell tárgyalni, bevonva a Parlamentet mint társ-jogalkotót, hogy mi, itt, ebben a Házban biztosíthassuk a terrorizmus elleni fontos és meghatározó harc során az európai polgárok alapvető jogainak védelmét illető kényes egyensúlyt.

Sophia in 't Veld, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, mindezen szívélyes szavak után, én most farkast ereszték a bárányok közé! A tartalommal kapcsolatban semmit sem szeretnék mondani, mert magától értetődő, hogy amiről a tárgyalások folynak, összhangban van a jogi védelemre és a személyes adatok védelmére vonatkozó európai követelményekkel, viszont választ akarok kapni néhány, az eljárást illető kérdésre, mivel ez már az ikszedik példája annak, hogy a Tanács zárt ajtók mögött hoz meg a polgárokat érintő döntéseket. Az európai kormányok és az Egyesült Államok mindent tudni akarnak a magánéletünkről, de mi, polgárok, nem értesülünk arról, amit a Tanács tesz. Számomra ez egy kissé vissza. A terror elleni harc gyakorlatilag elszabadult vonattá vált, miközben a Tanács teljesen lenézi az európai polgárokat és a parlamenti demokráciát. Minden alkalommal, ha az adott eset a SWIFT-hez, a PNR-hez, az adatvisszatartáshoz vagy akármi máshoz kapcsolódik, azt mondják nekünk, „ez elengedhetetlen a terror elleni harchoz”. De hadd kérdezzem meg, miniszter asszony, mikor tudatnak velünk végre tényeket, mikor végzünk végre valamiféle értékelést? És van még néhány kérdés a SWIFT-tel kapcsolatban, amelyre igazán szeretnék választ kapni, mivel szeptember 3-án ez nem történt meg. Miért nem? Azt már 2007-ben tudtuk, hogy a SWIFT architektúráját át kell alakítani. Miért csak a nyár legutolsó pillanatában jött elő a Tanács ezzel a tervvel, amikor a Parlament még épphogy megalakult? Miért nem konzultáltak a felhatalmazásról a nemzeti Parlamentekkel? Miért? Nem véletlenül az intézkedések tisztára mosásáról van itt szó, miniszter asszony, arról, hogy az európai kormányok az Egyesült Államok kormányán keresztül próbálnak meg hozzáférni az adatainkhoz? Álljanak csak elő, és mondják ki!

Végezetül, hadd szóljak egy szót az átláthatóságról. A dokumentumokat, és különösen a Tanács saját jogi szolgáltatatótól származó jogi tanácsokat nyilvánossá kell tenni, és nem csak egy kis teremben, ahol csak az Európai Parlament képviselői férhetnek hozzá – hiszen mi a fénymásoló mellett is megtaláljuk ezeket, mi már tudjuk, mi áll bennük –, hanem Európa polgárai számára. Ez a valódi átláthatóság.

Jan Philipp Albrecht, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, az elnökség és a Bizottság folyamatosan az állampolgári jogok és a polgárok Európájának megerősítéséről beszél. Valójában azonban,

az alapvető jogok folyamatosan csorbulnak, a róluk szóló megfelelő nyilvános vita pedig folyamatosan meghíúsul. Minden erőfeszítés a parlamentek kizárására és az információ visszatartására irányul. Ez a fajta átláthatatlanság elfogadhatatlan egy demokratikus Európa számára.

Nem elég csupán bekopogni az ajtón; egy felelős parlamentnek meg kell állítania ezt nem kívánatos folyamatot. Az elnökségnek meg kell szakítania a tárgyalásokat, amíg nem tudja garantálni a polgárok és a parlamentek jogait. Azzal a lóvászarral, amit a banki adatokkal kapcsolatban terveznek, amelyhez nem kapcsolódnak kötelező védelmi mechanizmusok, az európai polgárok adatvédelmi jogait leöntik a lefolyóba, és minden polgárral szemben megelőző jellegű, általános gyanút ébresztenek.

Nekünk, Zöldeknek, semmi közünk nem lesz ehhez. Időlegesen sem, akkor pedig végképp nem, ha Európában is lesznek szervereink és már nem csak az Egyesült Államokban, mert az adatokat továbbra is át fogják küldeni az Egyesült Államokba, a jogvédelmet pedig nem fogják garantálni.

Marie-Christine Vergiat, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nagy megtiszteltetés számomra, hogy első ízben felszólalhatok e Házban azon több millió európai polgár nevében, akik egy másféle Európát szeretnének.

A SWIFT-ügy a terrorizmus nevében bevezetett biztonsági intézkedések baklövéseinek egyik tünete, amelyek során polgártársaink legalapvetőbb jogainak teljes semmibe vétele volt tapasztalható. Ebben az ügyben az Egyesült Államok minden jogalap nélkül fosztogatta a banki adatokat, az európai hatóságoktól kapott legcsekélyebb tájékoztatás nélkül. A botrány végül is arra készítette az európai hatóságokat, hogy észbe kapjanak és odafigyeljenek. Megállapodást írtak alá az Egyesült Államok kormányával. Ezt a megállapodást egy szakértő értékelte. Mégpedig milyen szakértő? Egy francia, terrorellenes bíró, Bruguière bíró úr, aki Franciaország-szerte ismert az alapvető jogok terén elkövetett hibáiról. Ennélfogva szkeptikusak vagyunk e jelentés minőségét illetően.

Az elvi kérdésen túl az elénk terjesztett állásfoglalási javaslat számos olyan figyelmeztetést tartalmaz, amellyel egyetértünk, ám ezek még nem elegendők. Módosításokat fogunk javasolni, hogy megerősítsük azt az igényt, miszerint az Európai Parlamentnek kötelességei vannak. Tovább kell mennünk, és követelnünk kell a megállapodás felfüggesztését, ha megsértik az abban foglalt elveket. Szeretnénk tudni, miért tartott ilyen sokáig az európai hatóságoknak, hogy tájékoztassák a Parlamentet, és miért volt ilyen nagy a sietség, hogy tető alá hozzák ezt az új megállapodást.

Számítunk a svéd elnökségre. Folyamatosan felügyelni fogjuk az emberi jogok tiszteletben tartását. Igen, polgártársainknak joguk van a biztonsághoz, ám ezt anélkül kell biztosítani számukra, hogy arra kényszerítenének bennünket, hogy egy „nagy testvér” társadalomban éljünk, ahol mindenki mindent tud rólunk.

Beatrice Ask a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, köszönjük ezeket a fontos szempontokat. A rendelkezésemre álló rövid időben megpróbálok válaszolni néhányra a feltett kérdések közül.

Az első felmerülő kérdés természetesen az, hogy miként garantálhatjuk, hogy az Egyesült Államok be fogja tartani a megállapodást. Szeretném elmondani, hogy először is itt a Bruguière-jelentés, amely jól leírja az eddigi megállapodások betartását. Másodszor, a megállapodástervezet említést tesz egy értékelő testületről, amelyről én is beszéltem Önöknek, valamint az elnökségről, a Bizottságról és az országos adatvédelmi hatóságok képviselőiről, akik bevonásának célja annak ellenőrzése, hogy az ügyet megfelelő módon kezelik. Nyilvánvaló, hogy az információ megbízható volta alapvető fontosságú. Az is fontos, hogy mindenki megértse, hogy amikor információt továbbítanak ennek az adatprogramnak a segítségével, az nem úgy történik, hogy az emberek csak úgy bármikor odamennek, és megnézik, amit csak akarnak. Terrorista bűncselekmény vagy ilyen bűncselekmény finanszírozása gyanújának kell felmerülnie ahhoz, hogy hozzá lehessen férni ehhez az információhoz. Természetesen, ez korlátozza az információ felhasználási lehetőségeit.

Ami azt a bírálatot illeti, hogy miért most, nyáron került elő ez a kérdés, szeretnék rámutatni, hogy az elnökség többé-kevésbé ugyanazokat a kérdéseket tette fel, mint amiket az Európai Parlament képviselői kérdeznek most. El voltunk foglalva az ügy alapos előkészítésével és – többek között – e jelentés elemzésével, amely választ ad néhány kérdésre, valamint néhány további kérdéssel is. Az igazság az, hogy nem mi döntöttünk úgy, hogy a SWIFT-et áthozzuk Európába; ez más döntések alapján történik így. Az Egyesült Államok azonban nagyon szeretné, hogy használhassa ezt az eszközt a terrorizmus ellen folytatott küzdelmében, és mi is úgy véljük, hogy az ezzel egyenértékű információk számunkra is hasznosak lehetnek. Ahhoz, hogy ez létrejöhessen, megállapodást kell kötnünk. Mivel a Lisszaboni Szerződés még nem lépett életbe, úgy éreztük, átmeneti

megoldásra van szükség. Ez az, amiről most tárgyalunk, és ez az, amire a Tanácstól felhatalmazást kaptunk. Ezt szerettem volna elmondani önöknek.

Nem az a helyzet, hogy az elnökség bármily tekintetben szükségtelenül korlátozni szeretné a betekintést vagy a vitát. Először is, ez végül is egy nyilvános vita, másodsor, természetesen örömmel beszélünk arról, hogy haladnak az egyeztetések. A tárgyalások alatt azonban nem nyújthatunk folyamatos hozzáférést a dokumentumokhoz, mivel a tárgyalások sajátos természetéből fakadóan a dolgok folyamatosan változnak és változnak. Mindazonáltal megpróbáltam körülírni a kiindulópontunkat és azt a világos felhatalmazást, amelyet a Tanácstól kaptunk. E tekintetben határozott szándékunk, hogy ötvözzük a hatékonyság és a gyakorlati felhasználás magas szintjét a jogbiztonság szigorú követelményeivel és a polgári szabadságok és emberi jogok tiszteletben tartásával. Teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy el fogjuk ezt érni. Ha – várakozásaimmal ellentétben – mégsem így lenne, az esetben nem születik megállapodás.

ELNÖKÖL: WIELAND ÚR

alelnök

Jacques Barrot, a Bizottság *alelnöke*. – (FR) Elnök úr, én csak szeretném megerősíteni azokat a megjegyzéseket, amelyeket a miniszter asszony fogalmazott meg, aki egyébként igen világossá tette: ha nem kapjuk meg az adatfeldolgozással kapcsolatban azon végleges megállapodáshoz szükséges biztosítékokat, amelyről az elnökségnek kell majd tárgyalnia, és amelyhez a Bizottság is támogatását fogja nyújtani, nem lesz megállapodás.

Tekintve, hogy ez a helyzet, úgy vélem, el kell tudnunk simítani az ügyeket, és oly módon kell tudnunk vezetni a terrorizmus elleni hadjáratot, hogy természetesen tiszteletben tartjuk nagyszerű értékeinket és elveinket, ami azt jelenti, hogy mi itt Európában nagy jelentőséget tulajdonítunk egyfelől a magánélet védelmének, másfelől mindenféle ipari kémkedés megelőzésének.

Egyszerűen csak azt mondanám, hogy mióta hivatalba léptem, jómagam is nyilvánvalóan észrevettem, hogy a Tanács felkérte Bruguière bíró urat, hogy menjen, és végezze el ezt a tényfeltáró küldetést az Egyesült Államokban. A Bruguière-jelentést, amely 2008 decemberére datálódik, én magam 2009 januárjában kaptam kézhez. A jelentést 2009 februárjában tárták az Európai Parlament és a Bel- és Igazságügyi Tanács elé. Ez volt az a pont, amikor a Bizottság úgy érezte, hogy a kezében vannak az ahhoz szükséges elemek, hogy biztosítani tudja a TFTP folyamatosságát, megelőlegezve azt, hogy a Lisszaboni Szerződés aláírásával és a Parlament társjogalkotóvá válásával valóban tárgyalásokat kezdetünk egy hosszú távra szóló megállapodásról, amely tartalmazza majd a miniszter asszony által említett garanciákat, valamint azt a kölcsönösségre vonatkozó igényt, amelyről különösen Strasser úr beszélt.

Úgy vélem, hogy ez ügyben a Tanács rendkívül világossá tette akaratát. A Bizottság osztja ezt a véleményt, a Tanács határozott és világos kötelezettségvállalását annak biztosítása mellett, hogy az Európai Parlament valóban társjogalkotóvá váljék, amikor is eljön az ideje a hosszú távú megállapodás megkötésének.

Sophia in 't Veld (ALDE). - Elnök úr, volna egy rövid észrevételem az ügyrenddel kapcsolatban. Megjegyezném, hogy ismét nem kaptunk válaszokat a Tanácstól az általunk feltett kérdésekre. Azt kérdeztem, miért várt a Tanács két évig, míg a legutolsó pillanatban végül döntött az ügyről, és azt is szeretném tudni – és írásban is megkaphatjuk a választ –, miért zárták ki teljes mértékben a nemzeti parlamenteket az egész folyamatból. Végül, olvastam az Önök választ, amely meglehetősen homályos volt, és úgy tűnt, azt tartalmazza, hogy Ön nem fogja nyilvánosságra hozni a Tanács Jogi Szolgálatának hivatalos véleményét.

Elnök. – A vitát lezárom.

(A szavazásra 2009. szeptember 17-én kerül sor)

6. A balti-tengeri térségre vonatkozó EU-stratégia (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a balti-tengeri térségre vonatkozó EU-stratégiáról.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr! Nagy öröömre szolgál, hogy ismertethetem a balti-tengeri térségre vonatkozó stratégia kialakítását, amely a svéd elnökség egyik fő prioritását képezi. E javaslatot jórészt az Európai Parlament Christopher Beazley által vezetett frakcióközi munkacsoportjában

még 2005-ben született kezdeményezés ihlette. Svédország elnökségi mandátuma alatt a Bizottság javaslataira alapozott koherens, átfogó stratégiát kíván megfogalmazni a térség számára.

Az egyik fő rendezvény egy átfogó, magas szintű konferencia lesz Stockholmban holnap és holnapután. Svédország és a többi balti-tengeri ország természetesen erősen érdekelt a térségre vonatkozó stratégia megfogalmazásában, de abban is biztosak vagyunk, hogy az modellként szolgálhat más régióknak és regionális stratégiáknak, ami az egész EU számára hasznos lehet. A határokon átvívelő és az egyes régiók különböző szektoraiban végzett munkával közösen és hatékonyabban tudjuk kezelni az olyan általános kihívásokat, mint a környezetszennyezés és a környezet rombolása. Új üzleti lehetőségeket és munkahelyeket teremthetünk, javíthatjuk a közlekedési kapcsolatokat.

Tehát fontos, hogy a regionális stratégiák egy szélesebb európai politika részeként jelenjenek meg. A balti-tengeri térségre vonatkozóan javasolt stratégia az Európai Tanács által 2007 decemberében a Bizottsághoz intézett felkérés eredménye, az Európai Parlament pedig 2007. december 12-i állásfoglalásában támogatta a kezdeményezést. Reméljük, hogy a stratégia elnyeri az Európai Tanács október végén tartandó ülésének támogatását.

A stratégia célja, hogy javítsa a környezetet a balti-tengeri térségben, és emelje az integráció és a versenyképesség szintjét. A stratégia négy kihívást említ hangsúlyosan: biztosítani a fenntartható környezetet, növelni a jólétet, javítani a térség vonzerejét és elérhetőségét, valamint növelni a biztonság és a jogbiztonság szintjét a térségben. Megbirkózni a környezetvédelmi problémákkal – ez természetesen a fő prioritások egyike. A balti-tengeri térség környezete nagyon komoly fenyegetésekkel néz szembe, amelyek másfelől magukban hordozzák azt a kockázatot, hogy a térség gazdasági fejlődésére is hatással lesznek. Nagyon érzékeny tengeri környezet ez, amely a legkülönbözőbb környezeti hatásoknak van kitéve.

Határozott erőfeszítésekre van szükség, mégpedig gyorsan. A Balti-tenger ökológiai egyensúlyát különösen a túltrágyázás és a mértéktelen tápanyag-beszívárgás által okozott algásodás fenyegeti. Ugyanakkor a Balti-tengert szintén érintik a szárazföldi forrásokból származó szennyeződések, a veszélyes anyagok és az éghajlatváltozás hatásai. E komoly és sürgető környezeti veszélyek következtében a balti-tengeri térség a környezetvédelem szempontjából nyilvánvaló prioritást élvez és reméljük, hogy decemberben sor kerül a megfelelő következtetések levonására.

Mindamellet a balti-tengeri térség aggasztó környezeti állapota nem az egyetlen kihívás, amellyel a régióknak szembe kell néznie. A gazdasági válság következtében központi téma lett a munkahelyek megőrzésének és a növekedés biztosításának kérdése. A balti-tengeri térség országainak többsége kicsi és exportfüggő. Ezért erősíteniünk kell az integrációt, hogy az egész balti-tengeri régióban növekedjen a versenyképesség. E tekintetben szándékaink és céljaink világosak. Azt akarjuk, hogy régióinkban a belső piac jobban működjön, mint bárhol másutt, és Európának ebben a részében hatékonyan érvényesüljön a munkahelyteremtésre és a növekedésre vonatkozó új liszaboni stratégia.

Az együttműködés és a közvetlen térségünk iránti elkötelezettség erősítésével kell szembeszállnunk a válsággal. A globális versenyképesség a kutatástól a közvetlen innovációig határokon átnyúló együttműködést követel meg az országok és a vállalkozások között.

A balti-tengeri térségre vonatkozó stratégiának nem célja, hogy új intézményeket hozzunk létre. Inkább törekszünk a már rendelkezésre álló eszközöket és politikai kereteket oly módon felhasználni, hogy azok stratégiailag jobban összehangolt és intelligensebb módon legyenek a térség hasznára. Ugyancsak nem célja a stratégiának, hogy újonnan bevont forrásokat pumpáljon a térségbe. Alapját a létező EU-programok és létező struktúrák, valamint a koordinálás jobb módozatainak felkutatása képezi.

Célkitűzésünket, természetesen, nem érhetjük el egyik napról a másikra, de céljaink ambiciózusak. Megérdemlünk egy tisztább Balti-tengert egy olyan térség közepén, amely az egész EU által támogatott, határokon átnyúló, fenntartható gazdasági fejlődés lehetőségét kínálja. Ha ezt el tudjuk érni, akkor meggyőződés, hogy a balti-tengeri térség érdekeit fogjuk szolgálni, és remélem, hogy ugyanakkor egy olyan modellt tudunk alkotni, amely más régiókban is alkalmazható és felhasználható. Szeretném kifejezni a Bizottságnak köszönetemet a témában kifejtett pozitív együttműködésért, és nem utolsósorban az Európai Parlamentnek, amely végső soron eredetileg kezdeményezője volt, majd hajtóereje lett a balti-tengeri térségben megvalósítandó együttműködés kérdésének.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönöm a Parlamentnek, hogy a plenáris ülés napirendjére tűzte a balti-tengeri régióra vonatkozó új stratégiát.

Rendkívül örömdetes az a nagy nyilvánosság, amelyet a plenáris ülés ad a stratégiának. Természetesen nem teljesen meglepő számomra, hogy a Parlament ilyen érdeklődést mutat a stratégia iránt. A Parlament által, különösen annak balti-tengeri interparlamentáris csoportján keresztül végzett úttörő munka nagyon fontos katalizátor volt az egész makroregionális szempontú stratégiai megközelítésben.

A balti-tengeri stratégia az Európai Bizottságtól teljesen új megközelítést követel, mivel ez az első alkalom, hogy egységes stratégiát alkottunk a tagállamok egy csoportja számára, amelyeknek ugyanazokkal a kihívásokkal kell szembenéznük, és ugyanazokkal a lehetőségekkel élhetnek. Nem tagadom, hogy már az előkészítő munka meghozta a maga kihívásait, azonban ezeket sikeresen leküzdöttük.

A stratégia négy pillére áthidaló keretet nyújt a balti-tengeri régió általános helyzetének javításához. A környezetvédelem, a gazdaság, az energia és közlekedés, valamint a védelem és biztonság kérdéskörének megcélzásával a stratégia olyan egységes megközelítést kínál, amely számos politikai területre kiterjed, miközben biztosítja az érintett területek közötti szoros kölcsönhatásokat.

Mivel a Bizottság a stratégiát júniusban fogadta el, a svéd elnökség pozitív és konstruktív megbeszéléseket folytatott a Tanácsban, amelyeknek már októberben meg kell hozniuk az eredményeket. Ez a gyors előrelépés fontos, ha a lendületünket meg akarjuk tartani, mivel megkezdődik a stratégia megvalósítási szakasza.

Ezt a pontot szeretném kiemelni, mivel látnunk kell, hogy a stratégiai keret kialakítása érdekében elvégzett minden most ismertett előkészítő munkánk semmivé foszlik, hacsak nem kezdünk annak alapján valódi, látható, konkrét eredményeket felmutatni. Ezért a stratégiához kapcsolódó cselekvési terv fontosságát hangsúlyoznám, amelyet az előkészítő munka során ugyancsak elkészítettünk.

Az cselekvési terv végrehajtása a tagállamoktól és a regionális érdekeltektől valódi együttműködést, elkötelezettséget és vezetői képességet fog megkövetelni, hogy megvalósítsuk az ebben a szakaszban bekapcsolódó mintegy 80 projektet. Pénzügyi nyelven szólva, noha az uniós költségvetés nem biztosít többletfinanszírozást, a stratégia a meglévő források összehangoltabb felhasználását kínálja, valamint az olyan finanszírozási források fantáziadúsabb felhasználását, mint amilyen az Európai Beruházási Bank és az Északi Beruházási Bank.

Néhány szót szeretnék szólni a tervezett irányítási rendszerről, amelyet a stratégia operatív végrehajtásához javasolunk. Ez egyike azoknak a területeknek, amelyről sok vita zajlott a tagállamok között, de az általános megközelítés az, hogy a fő irányvonalat a Tanács fogja meghatározni. A koordinálással kapcsolatos monitoring- és jelentéstételi tevékenységet a Bizottság végzi, és a helyszíni megvalósítást a tagállamok vagy a balti-tengeri régió szervezetei irányítják.

Ezen túlmenően a Bizottság felajánlotta, hogy – amennyiben nehézségek merülnének fel – magára vállalja a közvetítés szerepét. Ugyanakkor hangsúlyozni szeretném, hogy a Bizottságnak nincs elegendő kapacitása és szándékában sem áll, hogy magát a cselekvési terv végrehajtását irányítsa.

A felelősséget az adott tagállamoknak és a többi, a helyszínen közvetlenül bevont érdekeltnek kell viselnie. Csakis így lehet biztosítani, hogy egy stratégiáért a tagállamok és az egyéb érdekelt felek vállalják a felelősséget.

Melyek tehát a következő lépések? Ha már megszületnek a Tanács és az Európai Tanács következtetései, elindítjuk a stratégia végrehajtási szakaszát. Ekkor előreláthatólag egy sor koordinációs megbeszélésre kerül sor, hogy beinduljanak a cselekvési tervben szereplő különböző prioritások és az egyes projektek.

Az elért haladás első hivatalos értékelésére 2011 második felében, a lengyel elnökség idején kerül sor. Viszont, ezt megelőzően, jövőre megrendezésre kerül a balti-tengeri stratégia első éves fóruma. Ott minden érdekelt áttekintheti a stratégia első hónapjainak eredményeit és azt, hogy milyen tanulságokat lehet levonni már abban az időpontban.

Azzal szeretném befejezni, hogy örömmel tekintek a Parlamenttel folytatott további szoros együttműködés elé a stratégia minden vonatkozásában. A Bizottság erős elvárása a Parlamenttel szemben, hogy aktívan vegyen részt az éves fórumhoz hasonló rendezvényeken. Az önök támogatása döntő fontosságú ahhoz, hogy fenntartsuk a stratégia széleskörű láthatóságát és magas szintű politikai támogatottságát, továbbá a tagállamokra és a regionális szereplőkre gyakorolt nyomást annak érdekében, hogy eredményeket érjenek el.

Tunne Kelam, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A PPE képviselőcsoport gratulál a svéd elnökségnek a balti-tengeri stratégia végrehajtásának elindításában betöltött vezető szerepéhez. Ebben a stratégiában tükröződik az az alapvető változás, amely e régióban öt évvel ezelőtt végbement. 2004 óta a Balti-tenger az

EU beltengerévé vált. Ezért az EU részéről átfogó megközelítésre van szükség annak érdekében, hogy az új helyzet által diktált lehetőségekre és kihívásokra összehangolt módon lehessen reagálni.

Ezen túlmenően a balti-tengeri stratégia az EU fő intézményei között megvalósított kiváló együttműködés példája. Amint önök is tudhatják – és ahogy erről ma már esett szó – a szóban forgó stratégia megvalósítását három évvel ezelőtt a Parlament kezdeményezte, még pontosabban a balti közös munkacsoport Christopher Beazley kitűnő vezetésével. Külön hálámat szeretném kifejezni a Bizottság elnökének, Barroso úrnak. Az ő megértése és támogatása 2007 óta alapvető fontossággal bírt a stratégia tényleges elkészítésében, amely azután elvezetett a Bizottság tavaly júniusi közleményéhez.

Három dolgot szeretnék megemlíteni. Az első: a kezdeményezők célja az volt, hogy a balti-tengeri térséget az EU egyik legversenyképesebb és leggyorsabban fejlődő régiójává változtassák. Amennyiben maximálisan kihasználjuk a balti-tengeri stratégiát, ez a régióból könnyen egy olyan valaminek a sikertörténete lehet, amit ma úgy hívnak, hogy lisszaboni program.

A második: a régiónak – épp most, jobban, mint valaha – szüksége van a biztonságos energiaellátásra, az ahhoz való jobb hozzáférésre. Az EU-nak és a tagállamoknak meg kell állapodniuk, hogy alternatív csatornákat biztosítsanak az energiaszállításokhoz. Először és mindenekelőtt egy egységes energiarendszert kell létrehozni a Balti-tenger körül.

Végezetül: a kétoldalú és mindenekelőtt politikai színezetű Északi Áramlat projektet a tenger körüli összes állam jogos érdekeinek tiszteletben tartásával kell rendezni, és egészen bizonyosan nem az előtt, hogy Oroszország csatlakozna az Espoo-i Egyezményhez.

Constanze Angela Krehl, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, hölgyeim és uraim! Nagy örömmre szolgál, hogy a svéd elnökség a balti-tengeri térségben megvalósítandó együttműködést teendői élére sorolta. Ez semmiféle bizonyítást nem igényel: óvnunk kell a természeti kincseket, ugyanakkor segítenünk kell megóvni az éghajlatot és a természetet. Másfelől az a balti-tengeri térségben kialakult együttműködésnek a gazdasági fejlődést is középpontba kell helyeznie, ehhez nem férhet kétség. Ebben teljes támogatásunkat élvezik.

Mindemellett azért felmerül néhány kérdés. Ön épp most mondta, hogy pótlólagos források nem állnak rendelkezésre. Ahogy azt a bizottságban is megvitattuk, minden forrást a jelenlegi kohéziós politika keretében kell rendelkezésre bocsátani. Ez számomra felveti a kérdést, hogy ez a már létező projektek keretét jelenti-e, amelyeket jelenleg is a kohéziós forrásokból finanszírozunk, vagy új projekteket. Ha újakat, fel kell tennünk a kérdést, mely kohéziós politikai projekteknek fog csökkenni a finanszírozása.

Ez nagyon fontos kérdés, mert már most tudom, hogy majd jönnek hozzám a városok, helyi hatóságok és régiók, és megkérdezik: mit kell ahhoz tennünk, hogy bekerüljünk a balti-tengeri stratégiába? Honnan kapjuk a finanszírozást egy ilyen projekt megvalósításához? Ha nem adjuk meg a megfelelő választ és nem tudjuk megmutatni, hogyan kell megszervezni ezt az együttműködést, akkor a polgároknak a balti-tengeri együttműködés iránt érzett lelkesedés valószínűleg gyorsan csatlódottságba fog átcsapni. Közös munkánkkal nem ezt akarjuk elérni, és ezért igen intenzív tárgyalásokat kell folytatnunk arról, hogyan is szervezzük meg ezt az együttműködést.

Ezért azt kérem – és szeretném megkérni a biztost, hogy ezt tartsa napirenden –, hogy ne csak a Tanács és a Bizottság vegyen részt a balti-tengeri stratégiában, hanem a Parlament is vegyen részt ebben együttműködésben és a stratégia megvalósításában, hiszen azt szeretnénk, ha ebből más régiók is profitálnának, ahogy az a fekete-tengeri politika vagy a Duna menti államok közötti együttműködés során történt. Ez számunkra nagyon fontos lenne.

Anneli Jäätteenmäki, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! Képviselőcsoportom rendkívül elégedett, hogy a Bizottság elkészítette az EU első balti-tengeri stratégiájára vonatkozó dokumentumot. Ez ugyanakkor a maga nemében az első ilyen stratégiai dokumentum, amely erre a régióra vonatkozik, és reményeink szerint főként azt fogja elősegíteni, hogy felgyorsítsuk az eutróf Balti-tenger megtisztulásának folyamatát. A régió problémáit leghatékonyabban az itteni népek, országok, szervezetek és az üzleti élet között kialakított együttműködésen keresztül lehet megoldani. Képviselőcsoportom különösen öröndetesnek tartja, hogy Svédország kiemelte az emberkereskedelem és a bűnözés visszaszorításának fontosságát. Különösképp szeretnék ezért köszönetet mondani Malmström asszonynak, mert úgy vélem, ebben az ő keze munkája is benne van. Ez fontos kérdés, és meglehetősen különös, hogy 2009-ben a balti-tengeri régióban folytatott emberkereskedelem létezéséről kell beszélnünk. Egy balti-tengeri cselekvési tervre van szükség, hogy véget vessünk ennek.

Satu Hassi, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Nagyszerű, hogy a Bizottság elkészítette a balti-tengeri stratégiára vonatkozó javaslatot, Svédország pedig napirendjére tűzte. Remélem, hogy Svédország a tengeri környezet megóvására irányuló erőfeszítéseivel, főleg a mezőgazdaság és a hajózás terén, valamivel kézzelfoghatóbb eredményt fog elérni. Végül is a Balti-tenger a világ egyik legszennyezettebb tengere, legnagyobb környezeti problémája pedig az eutrofizáció. Ezért elsősorban a mezőgazdaság a felelős: uniós szántóföldekről szivárog a tengerbe a nitrogén és foszfor. A nitrogén és a foszfor a tenger medréből megköti az oxigént, és táplálja a felszínen található mérgező algákat. A probléma, hogy meg kell-e tisztítani a Balti-tengert, főként az EU-n áll. A Bizottság stratégiája felismerte ezt, de az intézkedésekre vonatkozó javaslatok homályosak. Tulajdonképpen az egyetlen kézzelfogható intézkedés a foszfáttartalmú mosószerek használatának tilalma. Ez szükséges lépés, ugyanakkor égetően szükség van a mezőgazdaságra vonatkozó új szabályozásra, hogy a nélkül termelhessünk élelmiszert, hogy közben egyidejűleg megfojtanánk a Balti-tengert.

Marek Gróbarczyk, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Szeretném felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy iránymutatásai értelmében Európa balti-tengeri stratégiája egy Európa e részének fejlesztését célzó átfogó programot volt hivatott előmozdítani, többek között a legtermészetesebb és legrövidebb szállítási útvonalak kialakítását annak érdekében, hogy egyensúlyba hozza a „régit” és az „új” Európa országainak fejlődését. Ezért lep meg a Bizottságnak és a Tanácsnak a közép-európai útvonal tervének módosítására irányuló javaslata.

Az Adriai- és a Balti-tenger között a leggazdaságosabb összeköttetés a közép-európai útvonal végig az Odera mentén, amely a kontinens átszelése után a Szczecin-Świnoujście kikötőnél ér véget. Javaslom, hogy szülessen világos nyilatkozat arról, hogy eredeti formájában helyreállítsuk a stratégiát, amely a központi európai útvonalat tartalmazza, olyat, amely nem zár ki Európa fejlesztési terveiből nagy kikötőket, mint amilyen Szczecin-Świnoujście, amely már amúgy is szenved az Európai Bizottság által a kikötő hajóépítő ipara felszámolásáról hozott döntéstől.

Rolandas Paksas, az EFD képviselőcsoport nevében. – (LT)

Litvániában pontosan 2564 óra múlva leállítják az ignalinai atomerőmű reaktorát – Litvánia utolsó megmaradt független energiaforrását. Európa már 200 millió eurót költött ennek az atomerőműnek a biztonságára. A reaktor leszereléséhez az európai államoknak további 800 millió euróval kell hozzájárulniuk. Jogi szempontból nézve Európa valószínűleg tisztességesen jár el: minden országnak be kell tartania, amit vállalt, de valóban jól van ez így? Tekintettel Litvánia és más országok polgáraira – valóban helyes ez? Nem hiszem. A reaktor leszereléséhez szükséges pénzt a gazdasági válság által amúgy is sújtott emberektől kell elvenni. Vajon logikus vagy helyes-e, amikor Európában válság van, amikor Litvániában 22 százalékkal zuhan a GDP, amikor a munkanélküliség szintje eléri a 15 százalékot, amikor közeleg a tél, bezárni egy működő atomerőművet, amely biztonságos, ismétlem: biztonságos? Nem, ez nem helyes. Miután szavát adta rá, Litvánia teljesíti a csatlakozási szerződés előírt feltételeket, de ez hatalmas áldozattal fog járni. Miután meghoztuk ezt az áldozatot, Litvániának sokkal nehezebb lesz leküzdenie a gazdasági válságot. A munkanélküliség még jobban megnő az országban és növekszik a nyomor.

Hölgyeim és uraim! Mondják meg nekem, szüksége van-e ma Európának egy ilyen áldozatra? Nincs jobb módja ma 800 millió euró elköltésének? Mindegyikőjük lelkiismeretére, gazdasági logikájára és józan eszére apellálva felkérem Önöket, egészítsük ki a ma tárgyalt stratégiát egy új rendelkezéssel, amely szerint az ignalinai atomerőművet 2012-ig, azaz a biztonságos élettartama végéig nem kel bezárni. Remélem, hogy jóváhagyva J. Buzek elnök energiapolitikai programját, vagyis az energiaellátás diverzifikálását és atomerőművek építését a tagállamokban, az Európai Parlament megteszi a szükséges konkrét lépéseket. Hölgyeim és uraim! Már csak 2563 óra és 58 perc maradt a reaktor leállításáig.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Alapvetően az ilyen jellegű, a határokon átnyúló regionális együttműködést ösztönző projektek üdvözlendők és igen hasznosak. Viszont a stratégiáknak sokszor megvan az a hátránya, hogy a célokat ugyan kitűzzük, sőt, el is érjük azokat, ugyanakkor még a megvalósítás során sem fordítunk figyelmet a fenntarthatóságra. A fenntarthatóságot ezért már a tervezési fázistól kezdve a projekt részévé kell tenni.

Ezért a balti-tengeri térségre vonatkozó integrált stratégia megvalósítása során – amely nagyon fontos, példamutató EU-projekt – a régiók és szervezetek számára fontos, hogy hálózatként működjenek együtt, mert e szervezetek tudják legjobban, mire van szükségük az olyan szektorokban, mint például a természet, a társadalmi struktúra és az infrastruktúra: ők tudják legjobban, mit kell tenni. Ez egy 100 milliós térség, 50 milliárd eurós beruházási költségvetéssel. Igen körültekintően kell eljárunk, ha sikerre akarjuk vinni ezt a

kísérleti projektet. Mint már korábban is elhangzott, ez a kísérleti projekt nagyon fontos a Duna mentén megvalósuló egyéb projektek, a Duna menti közép- és délkelet-európai államok számára.

Andrzej Grzyb (PPE). - (PL) A makrorégióknak a fenntartható fejlődést megvalósító, összehangolt politikára van szüksége. 2007-ben az Európai Parlament, majd később a Tanács is ezen a véleményen volt, amikor olyan értelmű ajánlást tett, hogy az Európai Bizottság dolgozza ki a balti-tengeri stratégiát és cselekvési tervet. Itt szeretném kiemelni azt a szerepet, amelyet e stratégia kidolgozásában az akkori biztos, Danuta Hübner játszott. Ezt a politikát folytatja most Samecki biztos, akinek ugyancsak szívből gratulálok.

Egyebek között a stratégia olyan, már említett kihívásokra ad választ, mint fellendülés elérése egy olyan régióban, ahol kevésbé fejlődik az innováció és a vállalkozás, illetve ahol nem ismerik fel, hogy a Baltikum közös érték, csak éppen nem alakítják ki a fenntartható környezetet, mint ahogy azt sem ismerik fel, hogy a régió biztonsága – beleértve az energiabiztonságot – nem valósítható fel új generációs létesítmények és a hálózatok összekapcsolása nélkül. A transzeurópai távközlési kapcsolatoknak köszönhetően ugyanez vonatkozik a polgárok biztonságára és a régió elérhetőségére is.

Szeretném kiemelni a véleményalkotók óriási szerepét – és ez valóban hatalmas jelentőségű hozzájárulás –, akikkel a stratégiatervezetről konzultációkat folytattunk, különösen a civil szervezetekét, a helyi és a regionális kormányzatokét, a nemzeti kormányokét és a balti szervezetekét. E szervezetek aktív részvétele igen hasznos lehet e stratégiák megvalósítása során.

A balti-tengeri stratégia jó példája annak, hogyan alkalmazhatjuk a közösségi politika eszközeit a politikai akarat magvalósításához az Európai Unió egy kiterjedt makroregionális térségében.

Négy észrevételt szeretnék tenni, biztos úr. Mindenekelőtt kulcsfontosságú kérdésnek tartom oly módon összpontosítani a balti-tengeri stratégia megvalósítására, hogy elkerüljük akár a helyi, akár a kormányzati és az uniós érdeklődés lankadását. Figyelni kell a stratégia megvalósításának és működtetésének megfelelő finanszírozására is – e tekintetben megegyezés született a költségvetés módosításáról. Másodszor, a makrorégióban maradéktalanul meg kell valósítani az egységes piaci elveket, figyelembe véve a helyi és regionális szinten meglévő tapasztalatokat és kötelezettségeket. A utolsó két kérdés: a stratégia keretein belül a vállalkozásfinanszírozás intézményes támogatásának biztosítása és a jó viszony fenntartása régióbeli partnereinkkel, beleértve Oroszországot, Norvégiát és Fehéroroszországot.

Diana Wallis (ALDE). - Elnök úr! Szerintem nagyszerű, hogy a Bizottság, és most különösen a svéd elnökség életet lehel a Parlamentnek e törekeny térséggel kapcsolatos elgondolásaiba és törekvéseibe. Mindnyájan ismerjük a Balti-tenger környezetének és a térség sajátos gazdasági nehézségeinek megoldásra váró problémáit. De a Parlament fenntartja eddigi törekvéseit, és úgy vélem, hogy ez a Parlament részt kíván venni e problémák megoldásában. Az ön által nem említett egyik lehetséges mechanizmus a rendszeres jelentéstétel a Parlamentnek, lehetővé téve a maihoz hasonló viták megrendezését, hogy figyelemmel kísérhessük a dolgok menetét.

A magam részéről a Ház alelnökeként lesz szerencsém részt venni az önök által szervezett pénteki konferencián. Úgy gondolom, a finanszírozást illetően maradt még némi bizonytalanság, hogy a Ház az azt megillető figyelemmel kísérhesse a stratégia eredményeit.

Európa egyéb területein a makroregionális gazdasági stratégia jelentheti az előrelépést. Reménykedjünk, hogy a szóban forgó stratégia jól működik.

Isabella Lövin (Verts/ALE). - (SV) Nagy örömmre szolgál, hogy a környezetvédelmi szempontok elsődleges prioritást kaptak a balti-tengeri térségre vonatkozó új stratégiában. Az elsőről – a túltrágyázásról – Hasi asszony már szólt. A második probléma a túlhalászás. E kérdésben a kutatók véleménye teljes mértékben megegyezik. Viszonylag új ismereteink szerint a csúcsragadozók, azaz a tőkehal hiánya még inkább elősegíti az algásodást. A probléma ott kezdődik, hogy a balti-tengernek egészséges ökoszisztémára van szüksége. Nagyon jó lenne ezért, ha az új balti-tengeri stratégia keretében egy kísérleti projektet – egy gyorsított eljárású projektet – lehetne beindítani, bevonva a balti-tengeri térség regionális halászati szervezeteit. Ugyancsak meg kellene tiltani a tőkehal tömeges halászatát, mégpedig azonnali hatállyal. Jelenleg a Balti-tengerbe épphogy megérkezett fiatal tőkehalak hatalmas mennyiségét halásszák le tömegesen. Felszólítom a svéd elnökséget, hogy válaszoljon a kihívásra, és foglalkozzon ezzel a problémával.

Oldřich Vlasák (ECR). - (CS) Elnök úr, Már az előző parlamenti ciklusban megegyezés született arról, hogy a balti-tengeri régió alkalmas egy kísérleti projekt beindítására, amelynek célja a makrorégió számára kidolgozott belső EU-stratégia megvalósítása. Helyénvalónak tartom, ha ez a stratégia, amely a közösségi

jog következetesebb alkalmazásának és a közösségi finanszírozás hatékonyabb felhasználásának szándékán alapszik, nem hoz létre új jogszabályokat vagy intézményeket és nem függ semmiféle különleges finanszírozástól.

A helyi és a regionális testületek összekapcsolásában látok megtakarítási lehetőséget. A balti-tengeri stratégia gyakorlati megvalósítása során a különböző testületek és szervezetek tevékenysége közötti átfedések elkerülése érdekében lényeges, hogy a többszintű irányítási rendszeren belül újragondoljuk az egyes adminisztratív testületek felelősségét. A jövőbeni kohéziós politikáról folytatandó viták során ugyanakkor hasznos lenne tisztázni, hogyan fognak egymással párhuzamosan érvényesülni a különböző makroregionális stratégiák és a fő irányvonalat jelentő uniós regionális politikák. Ugyancsak hasznos lenne tisztázni, hogyan fogja érinteni a balti-tengeri stratégia a területi kohéziós politika tervezett alkalmazását.

Anna Rosbach (EFD). - (DA) A balti-tenger alatt az oroszországi Viborgtól a németországi Greifswaldig egy olyan, ökológiailag érzékeny beltengeren keresztül haladó, 1 200 km hosszú csővezetékéről beszélünk, ahol hatalmas különbségek vannak a tengerfenék szintjében, és amely olyan térségen terül el, ahol folyamatosan a II. világháborúból hátramaradt, fel nem robbant robbanóanyagokra, valamint a papíriparból származó mérgező vegyi anyagokra bukkannak. Mintegy 100 millió eurót költöttünk egy olyan cég által elvégzett környezetvédelmi elemzésre, amely a Gerhard Schröder és Vlagyimir Putyin között létrejött gázszállítási megállapodás eredményeként megépítendő, Északi Áramlat nevű csővezetékét készülfektetni. A Baltikumban jelen lévő orosz befolyás emiatt várható jelentős megnövekedéséből adódó biztonsági kérdéseket meg sem említem, inkább az ügyletből fakadó környezetvédelmi problémákra szorítkozom. Sajnálatos módon Finnország már jóváhagyta a projektet, de most Timo Soini nevében, valamint a magam részéről is szeretném felkutatni a projektre vonatkozó információkat, amelyeket a Baltikum összes országában élő polgárok igényelnek, mielőtt az építési munkálatok megkezdődnek.

Inese Vaidere (PPE). - (LV) Malmström asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A balti-tengeri régióra vonatkozó stratégia kialakítása nagyon fontos eredmény a Parlament részéről, amelyben a balti közös munkacsoport tagjai vezető szerepet játszottak. E stratégia a mediterrán stratégiához hasonlítható, amely a maga idejében délen ösztönözte a gyors gazdasági növekedést. Ez kiváló eszköz lesz a balti régió, következőképp az egész Európai Unió fejlesztéséhez. A prioritásokról beszélve először is az Európai Unió közös energiapolitikájának kialakítását szeretném megemlíteni, beleértve a versenyképes balti energiapiacot is. Ez nem csak a biztonságos energiaellátás és az energiahatékonyság szempontjait foglalja magában, hanem, természetesen, a megújuló energia fejlesztését is.

Lettországot, Litvániát és Észtországot integrálni kell a közös regionális energiahálózatba, ideértve a NORDEL-t is. Második prioritásunk az infrastruktúra további fejlesztése. Az éghajlati körülmények és olykor a nem hatékony politika miatt a balti régió némely országában az utak meglehetősen gyenge állapotban vannak. A tranzitfolyosók és a távközlési hálózat fejlesztése ösztönző hatással lesz a vállalkozásokra, és új munkahelyeket teremt majd. Hogy hatékony gazdasági fejlődésről és környezetvédelemről beszélhessünk, a harmadik prioritás az innovatív gazdaság, ami kiegyensúlyozott és tudásalapú növekedést jelent. A stratégia megvalósításához alapvető fontosságú a pótlólagos finanszírozás, és ezt a következő uniós pénzügyi keretnek feltétlenül tartalmaznia kell.

Most fel kell használnunk 5 milliárd eurós energiaprogramot és a globalizációs alapot, valamint egyéb pénzügyi eszközöket. Szintén fontos a stratégia hatékony végrehajtási és monitoring mechanizmusának kialakítása. Ennek egyszerűnek, átláthatónak és fölösleges bürokráciától mentesnek kell lennie. Lényeges, hogy a stratégia bevezetéséről rendszeres felülvizsgálatok és időközi jelentések készüljenek. Az elsőt már 2010-ben el kell készíteni. Örömmel veszem a svéd elnökségnek a stratégia továbbvitelében játszott aktív szerepét. Hadd fejezzem mi reményemet, hogy ezen egyedi cselekvési terv végrehajtása során hatékonyak és rugalmasak leszünk.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). - (PL) Elnök úr! Öt évvel ezelőtt a Balti-tenger gyakorlatilag az Európai Unió beltengerévé vált. Ma egy olyan stratégiatervezetet vitatunk meg, amely lehetővé teszi, hogy felszabadítsuk a régió hatalmas szunnyadó energiáit, egy projektet, amelynek kezdeményezője az Európai Parlament volt. Mindamellet a Bizottság e Ház nem minden ajánlását fogadta el. Ennek legszembetűnőbb jele a balti-tengeri régió rendelkezésére álló elkülönített költségvetés hiánya, valamint az annak létrehozásától való visszalépés volt. A Bizottság arról biztosít bennünket, hogy a finanszírozás már meglévő eszközök, elsődlegesen a strukturális alapok terhére történik. Én azonban attól tartok, az erre a célra külön előirányzott saját finanszírozás híján nem leszünk képesek minden célunkat megvalósítani.

A stratégia szerzői megemlítik, hogy szorosan együtt kell működnünk Oroszországgal. E tekintetben azonban nem feledkezhetünk meg a Balti-tengerre jelen pillanatban leselkedő legnagyobb fenyegetésről, nevezetesen az Északi Áramlat csővezeték megépítéséről. Tavaly az Európai Parlament ezzel kapcsolatban negatív álláspontot foglalt el. Remélem, hogy a Bizottság a stratégiához kapcsolódó cselekvési terv megalkotásakor nem feledkezik meg erről az ajánlásról sem.

Danuta Maria Hübner (PPE). - Elnök úr! Egy valóban különleges, európai regionális politikai kezdeményezésről és úttörő projektről beszélünk. A stratégia elkészítésébe bevont mindegyik partner, azaz mindhárom európai intézmény (a Parlament, a Bizottság, a Tanács), valamint a nemzeti kormányok, a regionális és helyi hatóságok, az üzleti és akadémiai közösségek és a nem kormányzati szervezetek által végzendő közös munka négy fő területe az innováció vezérelte konjunktúra, a környezet, a hozzáférhetőség a közlekedés és az energia-összeköttetés vonatkozásában, valamint a védelem és a biztonság. A stratégia elkészítésének folyamata minden résztvevő között őszinte partneri viszony kialakulását eredményezte.

A fejlődéssel kapcsolatos kihívások egyre kevésbé veszik figyelembe a közigazgatási vagy politikai határokat. A stratégia lehetővé teszi, hogy a gyakran igen elaprózott és foszlányos politikai válaszokat a közös fejlődési problémákra és lehetőségekre adott, valóban közös válaszokkal váltsuk fel.

Az Európai Parlament Regionális Fejlesztési Bizottsága, amely a Parlamentben e projekt vezető bizottsága, munkájában kiemelt helyet fog adni a projektnek. Október 6-án megtartjuk a vitát a Bizottsággal és a Tanáccsal; a saját kezdeményezésű jelentés a következő hónapokban elkészül. A stratégia megvalósítását szintén figyelemmel fogjuk kísérni, és hiszek abban, hogy ez a cselekvésorientált stratégia erősíteni fogja az Unió esélyeit a zöld, modern és versenyképes gazdaságok felépítésére.

Liisa Jaakonsaari (S&D). - (FI) Elnök úr! Az Európai Unió meglehetősen későn ébredt tudatára a balti-tengeri kérdésnek. Összesen 100 millió ember él e tenger partjain, és ott van Oroszország is, amely szintén fontos szereplő. E stratégiának erős környezetvédelmi vetülete lesz, ami csak helyeselhető, hiszen a Balti-tenger környezeti problémái hatalmasak: eutrofizáció, szürkülő biodiverzitás, Szentpétervár szennyvizei, Kalinyingrád problémái és így tovább. Elhangzott itt, hogy a stratégia nyomán módosulni fog Európai Unió kohéziós politikája is, és ez, úgy vélem, igen fontos. Remélem, erről itt még többet fogunk hallani. Malmström miniszter asszony elmondta, hogyan fog ez változni, mert a kohéziós politika változásának eredményeként például előállhat az a veszély, hogy amikor a Duna-stratégiáról vagy a fekete-tengeri stratégiáról beszélünk, Európa egy részét, benne az északi régiókat, elhanyagoljuk. És valóban, a sarki térségekben most a világ leggyorsabb változásai mennek végbe, és fontos, hogy ezt lássuk.

Riikka Manner (ALDE). - (FI) Elnök úr, miniszter asszony, biztos úr! A balti-tenger mint régió sok szempontból különleges, ezért nagy örömmre szolgál, hogy elnökségi mandátuma alatt Svédország ezt a stratégiát egyik prioritásként kezeli. Fontos, hogy előrevigyük a stratégiát, így meg is valósítva azt. A Balti-tenger nemcsak az erős környezetvédelmi vetületével érintett benne, hanem véleményem szerint a stratégia nagy hatást gyakorol a regionális politikára is. Elnöksége alatt Svédország e regionális politikai ügyeket is a balti-tengeri stratégiával szoros egységben kezeli. A stratégiát többnyire úgy értelmezik, mint a part menti országokra és azok tengerparti térségeire vonatkozó dokumentumot, pedig annak határozottan erős regionális dimenziója is van. Annak, hogy milyen módon integráljuk e stratégiába a környezetvédelmi technológiai szakértelmet, a belvizekkel kapcsolatos kérdéseket és azok óriási hatását a közlekedési politikára, ugyancsak komoly következményei lesznek lesz a belső térségekre. Ezért a balti-tengeri stratégiát a közös európai menetrend részévé kell tenni. Remélem, a stratégia elnyeri a Parlament erős támogatását, hogy az ne csak üres szavak halmaza legyen, és valami kézzelfoghatót tudjunk elérni általa.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - Elnök úr! Lettországbán megválasztott európai parlamenti képviselőként örülök, hogy egy makrorégióra kidolgozott stratégia első példánya a balti-tengeri térséggel foglalkozik. Mindamellet úgy látom, hogy itt a Közösségnek egy sor céljáról megfeledeztünk – például a szociális védelem magas szintjéről. A gazdasági válság a régió tagállamai közül néhányat, köztük Lettországot, igen keményen sújtotta. Pénzügyi szektorunk kölcsönösen összekapcsolódik a skandináv országokéval. Ez azt jelenti, hogy problémáink ott is problémákat váltanak ki, úgyhogy nem beszélhetünk pusztán nemzeti kérdéssről.

Lettország nemrég fizetési mérlegének egyensúlyba hozására középlejratú pénzügyi támogatást kapott, amelyet a Bizottság bocsátott rendelkezésére. Sajnos az ilyen támogatáshoz nem kapcsolódnak szociális feltételek. Ennek következményeként a kormány csökkenti a nyugdíjakat és a támogatásokat, de a Bizottság ezt eltűri.

Másik aggodalmam az alapvető jogokkal kapcsolatos. A tömeges hontalanság és a kisebbségvédelem a régió két országában, Lettországbban és Észtországban még mindig időszerű kérdés. Úgy vélem, hogy a stratégiának ambiciózusabbnak kellene lennie és törekednie kellene az Európai Unió minden céljának megvalósítására.

Ville Itälä (PPE). - (FI) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak és a svéd kormánynak az általuk betöltött nagyon aktív szerepért, és biztos vagyok benne, hogy a balti-tengeri stratégia jó és fontos stratégia. Azonban megfelelő finanszírozás nélkül a projekt nem lesz sikeres. Ebben esetben mindennek vége lesz, miután a stratégiát elfogadják. A Parlament sok éven keresztül latolgatta, hogyan kellene megszervezni a finanszírozást, és tavaly egyhangúan elfogadta a költségvetést, amelyben önálló címsort kapott a balti-tengeri stratégia. Vagyis ez biztosítja a forrásokat, az eszközt a számtalan projekt összevonására, amelyre a balti-tengeri stratégiának az előrelépéshez szüksége van. Tudom, hogy a Költségvetési Bizottság most javaslatot tett egy kis pénz elkülönítésére a címsor alatt, és remélem, hogy a Tanács és a Bizottság szintén támogatni fogja ezt a javaslatot, különben a projekt egyszerűen kudarcot fog vallani. Van egy másik tennivaló, amire a Balti-tenger környezetének megmentéséhez szükség van, ez pedig megnyerni Oroszország elkötelezett támogatását a projekthez. Felfoghatatlan számomra, hogyan készülhettek némelyek megállapodásra egy Balti-tengeren keresztül futó gázvezetékéről anélkül, hogy Oroszország bármilyen kötelezettséget vállalt volna akár csak egy állásfoglalás erejéig az Espoo-i Egyezmény tartalmával kapcsolatban. Ez a legkevésbé, amit meg kell tennünk.

Victor Boștinariu (S&D). - Elnök úr! Üdvözlöm a fekete-tengeri régióra vonatkozó stratégia ötletét, mint a makroregionális stratégiák kísérleti projektjét.

A Tanács legutóbbi ülésén elhangzott, hogy 2009 végéig kidolgoztak volna egy stratégiát a fekete-tengeri térség számára. Ez rendkívül fontos kezdeményezés, hiszen harmonikus fejlődést és fellendülést eredményezhetne a térségben, amely – összehasonlítva a fekete-tengeri térséggel – az érintett, valamint a biztonság, a stabilitás, az energia és a környezet szempontjából lényeges szereplőket tekintve sokkal összetettebb.

Tehát szeretném feltenni a kérdést a svéd elnökségnek, mikorra várható egy ilyen a fekete-tengeri régióra vonatkozó stratégia kidolgozása, illetve a Parlamentet mikor tájékoztatják és vonják be a témába.

Werner Kuhn (PPE). - (DE), Malmström asszony, Smacki biztos úr! Mint Mecklenburg-Elő-Pomerániából megválasztott új képviselő erősen támogatom a balti-tengeri stratégia és az ehhez kapcsolódó cselekvési terv kidolgozását. A biztos korábban már említette az összesen 80 vezető projektet.

Közös céljaink közé tartozik természetesen gazdaságunk versenyképességének javítása a balti-tengeri térségben, megkülönböztetett figyelmet fordítva a kis- és középvállalkozások támogatására és a közös energiapolitikára, amely magában foglalja a megújuló energiaforrásokat is. Ez felveti a kérdést, hogyan viszonyuljunk a balti-tengeren lévő tengeri létesítményekhez. A tiszta víz megőrzése, miután ezen alapszik minden és ez a végső forrásunk, itt nagyon, nagyon fontos szerepet játszik, ha a halászati vállalkozásokra és a turizmusra gondolunk. Ezért kell elősegíteni a szennyvíztisztító telepekkel kapcsolatos beruházásokat.

Úgy vélem, a balti-tengeri térség minden tagállamának egy közös tervezési programról kell megállapodnia, mert meg kell válaszolnunk a következő kérdéseket: Hova kerülnek a jövőben a közlekedési útvonalak? Hol épüljenek tengeri létesítmények? Hogyan közelítsük meg a tengeri biztonság kérdését? Ezért kell tisztázni azt is, hol lesznek az Északi Áramlathoz és a villamosenergia-ellátáshoz kapcsolódó energiaszállítási útvonalak, és még sok egyéb dolgot.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr!

Szeretnék minden képviselőnek köszönetet mondani a balti-tengeri stratégia kidolgozásáért végzett munkánkhoz Önöktől kapott komoly támogatásért. Az csak természetes, hogy az Európai Parlamentnek támogatnia kell bennünket, hiszen valójában a balti-tengeri térségre vonatkozó stratégia egész ötlete Önöktől származik, és örülök, hogy abban is közreműködnek, hogy ez a stratégia meg is valósuljon. A stratégia csak akkor lehet sikeres – csak akkor válhat valósággá pusztán szép szavak és retorika helyett –, ha az összes tagállam magáénak érzi, és tényleges felelősséget érez azért, hogy biztosítsa a projekt megvalósulását.

A sikert a projekteken végzett munka, a megvalósításuk időpontját előíró, világos határidők megállapítása és a rendszeres ellenőrzés garantálja. Biztos vagyok abban, hogy a Bizottsághoz hasonlóan a Parlament is nyomás alatt fog tartani bennünket annak érdekében, hogy ez ténylegesen megvalósuljon.

Százmillió ember él ebben a régióban. Minden egyes pillanatban 2000 hajó úszik a Balti-tengeren. Nyilvánvaló, hogy itt hatalmas kihívásokkal találjuk szembe magunkat. Nagyon átfogó alapozási folyamatot tudhatunk magunk mögött, és szeretném megköszönni a Bizottságnak – először Hübner asszonynak, azután pedig Samecki biztosnak – az ebbe fektetett munkát. Hatalmas támogatást kapunk a civil társadalomtól és a helyi hatóságoktól mindenütt a Balti-tenger mentén, hogy elérjük célunkat.

Néhány képviselő, Krehl asszony és Itälä úr felvetette a források kérdését. Nem szándékozunk semmilyen új forrást hozzárendelni a stratégiához. Mindamellet rengeteg forrás van a régióban, amit felhasználhatunk. 55 millió eurót irányoztunk elő a régió számára a fennálló költségvetési keretek között. Azt is tudjuk, hogy számíthatunk a nemzetközi intézmények hozzájárulására is, mint amilyen az EBB, amely nagy érdeklődést mutatott a balti-tengeri régió iránt. Célunk, hogy az összes adminisztratív költséget a lehető legalacsonyabb szinten tartsuk, és olyanokkal dolgozzunk helyi és nemzeti szinten, akik felelősséget éreznek a különböző vezető projektekért.

Az aggodalmak egyike az emberkereskedelem – a Jäätteenmäki asszony által említett terület. Van egy projektünk, amely a régióban dolgozó vám- és rendőrtisztviselők képzésének megerősítését irányozza elő annak érdekében, hogy jobban azonosíthassuk az emberkereskedelemmel kapcsolatos kérdéseket, és eredményesebben dolgozhassunk. Hassi asszony és Lövin asszony említette a tengeri környezet, a mezőgazdaság és a halászat kérdését. Számos ehhez kapcsolódó projektünk van, és én nagyon szeretnék többet látni ezekből. Abban is biztos vagyok, hogy a stratégia lehetőséget biztosíthat környezetvédelmi erőfeszítéseink, valamint halászatunk és mezőgazdasági politikánk jobb áttekintésére és arra, hogy ezek az ágazatok mind ugyanazért a célért dolgozzanak.

Egyéb partnerségek is léteznek a balti régióban. Átfogó és egyre bővülő energiapolitikai partnerséggel rendelkezünk, amelynek keretében össze kívánjuk kapcsolni a régióban az energetikai infrastruktúrát, csökkenteni kívánjuk az energiafüggőséget, és javítani akarjuk a hatékonyságot. Természetesen ez olyan kérdéskör, amelyen az Unió tovább fog dolgozni. Az Ignalina atomerőműnek semmi köze a balti-tengeri stratégiához. Az egy régi döntés volt, amely már Litvánia csatlakozási tárgyalásai idején megszületett. Ehhez az Északi Áramlatnak sincs semmi köze. Természetesen az is kapcsolódik a Balti-tengerhez, de nem része a stratégiának. Az egy kereskedelmi projekt, amelyet az aktuális nemzetközi környezetvédelmi egyezményekkel és a vonatkozó nemzeti törvényhozással összhangban vizsgáltak.

A balti-tengeri stratégia belső EU-stratégia. Olyan lesz, amilyenre mi magunk alakítjuk. Mindazonáltal az is fontos – amint azt több képviselő is kiemelte –, hogy harmadik országok is érintettek benne. Gondoskodtunk róla, hogy fenntartsuk az olyan országok érdekeltségét mint Oroszország és Norvégia, tájékoztassuk őket a stratégiáról, valamint jelezzük nekik, hogy partnerségi keretek között szeretnénk velük együtt dolgozni az olyan különleges projekteken, amelyekben közösek az érdekeink.

Várakozással tekintünk a holnap és pénteken tartandó konferencia elé, és megelégedésünkre szolgál, hogy Wallis alelnök eljön Stockholmba. A konferencián megvitatjuk a balti-tengeri térségre vonatkozó stratégiát, és reméljük, hogy az érintett országok határozottan elkötelezik magukat a projekt megvalósítása érdekében végzendő munka, valamint az általános makroregionális kérdések megvitatása mellett. Ennek kapcsán említették a Duna-regiót és a fekete-tengeri régiót. Úgy vélem, hogy itt rengeteg a teendőnk és nagyon sok dolog van, ami inspirálhat bennünket. Reméljük, sikerül előrelépést elérnünk a megbeszéléseken, noha a tényleges határidők kitűzéséhez az időpont kicsit túl korai. Még egyszer, szeretném megköszönni a Parlamentnek a balti-tengeri stratégia határozott támogatását, és örömmel várom az elkövetkező alkalmakat, amikor tovább tárgyalhatunk a kérdésről a képviselőkkel.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja. – Mindenekelőtt szeretném megköszönni a parlamenti képviselőknek a stratégia különböző szempontjai kapcsán tett megjegyzéseket és észrevételeket. Az önök elkötelezettsége is mutatja, hogy az elkövetkezendő évek során a stratégia az érdeklődés középpontjában fog állni, ami jó.

Nem tudok reagálni minden egyes megjegyzésre és a vita során a nyilatkozatokban felvetett minden egyes kérdésre. Mindössze három szélesebb kérdéskörre szeretnék visszautalni. Először, a forma. Azt szeretném mondani, hogy a stratégiát a tagállamok céljaival és a szándékaival összhangban jelöltük ki. A Bizottság a prioritások megválasztásába nem avatkozott bele. A Bizottság nem alakította a prioritásokat, így természetesen lehetségesek az egyes projektek bekapcsolására vagy más projektek módosítására irányuló egyéb elképzelések. Mindazonáltal ezeket összhangba kell hozni a stratégia megvalósításával kapcsolatos jövőbeni munkával.

Szeretném biztosítani önöket, hogy a stratégia amolyan élő dolog, és nagyban ki van téve a jövőbeni módosításoknak, amennyiben a tagállamok és az érdekelt felek azt kívánják.

A második pont: az ügyvitelről és irányításról. Itt ki szeretném emelni, hogy a feladatokat világosan szét kell választani. Úgy gondolom, nem kellene becsapnunk önmagunkat. Meg kell határozni a tagállamok, a Bizottság és az irányításban érdekelt egyéb szervezetek felelősségi köreit.

Azt is hozzá szeretném tenni, hogy a stratégia megvalósításának folyamatába be akarjuk vonni a helyi kormányokat, mint ahogy a harmadik országokat is, ahogy azt a miniszter már említette.

Természetesen tervezzük a jelentéstételi rendszer bevezetését, amelyen keresztül tájékoztatjuk a Parlamentet a végrehajtás előrehaladásáról.

Végezetül, az utolsó kérdés a finanszírozás. Több képviselő felvetette, hogy szükség van a projektek kiegészítő forrásokból történő finanszírozása. Szeretném tisztázni, hogy a kiegészítő finanszírozás elvetésének elvét a stratégia kialakításának legelején fogadtuk el.

Jelen pillanatban nagyjából három változat közül választhatunk. Szabályozhatjuk az uniós források felhasználását, például új projektek kiválasztása érdekében a kritériumok módosításával. A második lehetőség más források, például nemzetközi pénzügyi intézmények forrásainak felhasználása. És végül, bár ez gazdasági recesszió idején nehézkes, még mindig megkísérelhetünk nemzeti forrásokat felhasználni. E tekintetben várakozással tekintek a Stockholmban tartandó konferencia munkája elé, mivel ez az a konferencia, amely alakíthatja a tagállamok és a Bizottság későbbi hozzáállását a jövőbeli makroregionális megközelítéssel szemben, valamint felöllelheti a jövőbeli potenciális projektek finanszírozásának témakörét. Ezért gondolom, hogy az elkövetkezendő napokban Stockholmban jön el a megfelelő pillanat megvizsgálni az általános makroregionális megközelítést.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Eija-Riitta Korhola (PPE) írásban. – (FI) Elnök úr! Szeretném megköszönni Svédországnak, a jelenlegi soros elnöknek, hogy uniós elnökségi időszaka alatt volt bátorsága saját régióját, a Balti-tengert és az ahhoz kapcsolódó kérdéseket programja ilyen fontos részévé avatni. Jó, hogy épp most foglalkozunk a balti-tengeri stratégiával, amelynek előkészítése oly hosszú időt vett igénybe: nincs veszteni való időnk. A balti-tengeri stratégia és a cselekvési program központi célját, a környezet és a versenyképesség javítását a hozzárendelt finanszírozás és a megvalósított intézkedések tekintetében komolyan kell venni. A célokat a gyakorlatban meg kell valósítani: a stratégia nem maradhat pusztán egy hangzatos nyilatkozat. Különösen reméljük, hogy a stratégia felgyorsítja a Balti-tenger kitakarítását, amelyet az eutrofizáció sújt, és segít közös válaszokat találni a határokon átnyúló kihívásokra. Éppen e célok következménye, hogy most minden tekintet Finnországra szegeződik, ahol hamarosan megszületik a döntés: engedélyezik-e az Északi Áramlat csővezeték megépítését a felségvizein vagy sem. A balti-tengeri stratégia keretében az ilyen projektek környezeti hatásait nemzetközi jogilag kötelező érvényű eljárás alkalmazásával kell megvizsgálni, tehát az ügyet nem lehet egy vállrándítással elintézni. Ezért ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy Oroszország ratifikálja az országhatáron áttérjedő környezeti hatások vizsgálatáról szóló Espoo-i Egyezményt, amelyet 1991-ben aláírt, a finn kormánynak pedig a ratifikálást a gázvezeték megépítésére vonatkozó engedély kiadásának feltételévé kell tennie. Oroszország, amely szintén profitál a balti-tengeri stratégiából, csak akkor cselekszik az egyezményvel összhangban, amikor ez neki megfelel. Ez tovább nem mehet így: a tét túl nagy, nekünk pedig tudnunk kell a Balti-tengerre ártalmas projektekről, mielőtt még nem túl késő

György Schöpflin (PPE) írásban. – A svéd elnökség által előrelendített balti-tengeri stratégia nagyon üdvözlendő. Könnyűszerrel válhat modellértékűvé egyéb európai makrorégiók számára, mint pl. a Duna-medence. Van azonban a balti-tengeri régió fejlesztésének egy szempontja, amelyet sürgősen felül kell vizsgálni. Ez az Oroszország és Németország között megépítendő tenger alatti gázvezeték, az Északi Áramlat. A csővezeték nemcsak környezetvédelmi szempontból ad komoly aggodalomra okot, hanem – ami még sürgetőbb gond – egyben olyan projekt is, amelyen túlhaladott az idő. A jövő nem a fix eszközökkel – csővezetéken keresztül – továbbított, hanem a cseppfolyósított földgázé. Az Északi Áramlat minden valószínűség szerint egy teljes mértékben szüükségtelen teher, támogatóinak pedig újra át kellene gondolniuk a projektet, mielőtt még több pénzt és forrást, erőfeszítést és energiát ölnek bele.

Bogusław Sonik (PPE) írásban. – (PL) A 2009 júniusában meghirdetett balti-tengeri stratégia célja egy környezetbarát, jól prosperáló, könnyen elérhető és biztonságos régió megteremtését tűzte ki célul. Ez különösen fontos az egyre nagyobb kihívások fényében, amelyekkel a Baltikumnak az EU 2004. évi bővítése óta szembe kell néznie.

Fontos, hogy fellépjünk a régió környezeti állapotának javítása érdekében, mivel jelenleg ez a világ egyik legszennyezettebb tengeri térsége. Ezer tonnaszámba hevernek a tenger medrében mérgező háborús anyagok aknába, lövedékekbe, bombákba, konténerekbe, hordókba zárva. E vegyi anyagok mennyisége a becslések szerint 30 000–60 000 tonna, amelyből egyedül az yperit mennyiségét 13 000 tonnára becsülik. A II. világháború után a 40-es évek végén vegyi anyagokat szüllyesztettek itt tengerbe. Ezeket a németek által elfoglalt területeken zsákmányolták, és miután a földbe temetni bonyolult lett volna, úgy döntöttek, hogy egyszerűen elsüllyesztik a tengerbe.

A Balti-tenger fenekén heverő vegyi fegyverek megbolygatása valamilyen infrastruktúra kiépítésével környezeti katasztrófával járhat, és az egyik legnagyobb fenyegetés az ökoszisztémára főként az, ha a II. világháborúból származó vegyi fegyvereket megbolygatják a balti gázvezeték építése közben. Ezért szükséges megvizsgálni, hogy a gázvezeték megépítése milyen környezeti hatásokat válthat ki a Balti-tenger természetes környezetében.

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

7. Szavazások órája

Elnök. – Áttérhetünk a szavazásra.

Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

Ma egy szokatlanul fontos, ugyanakkor szimbolikus szavazáson veszünk részt. Ötévenként egyszer az Európai Parlament dönt arról, hogy ki legyen egy másik uniós intézmény elnöke.

7.1. A Bizottság elnökének megválasztása (szavazás)

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr .

(A felszólalót jobbról közbeszólások szakítják félbe)

Betegek vagy mi? Betegek?

Mivel tegnap problémák voltak a szavazással, megkérném önöket, hogy ellenőrizzék a gépeket.

Ez nem olyan rossz ötlet, ugye, hölgyeim és uraim?

Elnök. – A javaslat alapján elvégzünk egy próbaszavazást, azaz egy szavazást annak ellenőrzésére, hogy minden kártya megvan-e, hogy mindenki a helyén ül-e, és hogy a gép működik-e.

Hölgyeim és uraim, hadd ismételjem meg: ötévenként egyszer az Európai Parlament dönt arról, hogy ki vezessen egy másik uniós intézményt. A mai napirend tartalmazza az Európai Bizottság elnökének megválasztását. Ez a választás tovább erősíti intézményünk demokratikus jellegét. Mi, az európai régiók megválasztott képviselői, fogunk szavazni.

Az Európa Tanács José Manuel Barrosót javasolta a Bizottság elnökéül. Az eljárási szabályzat 105. cikkének (2) bekezdése értelmében a Parlament többségi szavazással elfogadhatja vagy elutasíthatja a javasolt jelöltet. A szavazás titkos. Most pedig az eljárási szabályzattal összhangban eljárva válasszuk meg a Bizottság elnökét! A szavazás az elektronikus rendszer segítségével történik. Szeretném elismételni, hogy az ülésterem bármely pontjáról szavazhatnak, amennyiben szavazókártyájukat behelyezik a személyi szavazókészülékbe. Ezt azért mondom el, mert sok új európai parlamenti képviselő van a Parlamentben. Mint mindig, a szavazáson a jelölt mellett vagy ellen szavazhatnak, illetve tartózkodhatnak.

(Megtartják a szavazást)

A szavazás eredménye a következő: 718 képviselő szavazott, 382 a jelölt mellett, 219 ellene, 117 képviselő pedig tartózkodott.

(Hangos taps)

*

* *

Elnök. – Az eredménynek megfelelően a táblán látni fogjuk – most még nem látható –, hogy a képviselők megválasztották a Tanács jelöltjét, José Manuel Barrosót az Európai Bizottság elnökének.

Tiszta szívből gratulálok a megválasztott elnöknek ahhoz, hogy megválasztották a Bizottság elnöki tisztségére. Szeretném elmondani, hogy hatalmas munka előtt állunk. Kihívásokkal kell majd szembenéznünk, és a polgárok el fogják várni, hogy határozottan cselekedjünk, és megfeleljünk elvárásainak.

Elnök úr, tudom, hogy tisztában van az Európai Parlament prioritásaival. Mivel figyelemmel követte a képviselőcsoportok – például tegnapi – vitáit, ismeri az elvárásainkat. Ezért alig várjuk, hogy együttműködhessünk önnel a következő öt esztendőben. Mindenekelőtt azt várjuk el, hogy választ tudjon adni polgáraink szükségleteire. Még egyszer gratulálok, és most felszólalhat, ha szeretne mondani néhány szót nekünk. Gratulálok, és minden jót kívánok!

(Hangos taps)

José Manuel Barroso, Bizottság. – *(PT)* Elnök úr, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt szívből szeretném megköszönni az irántam tanúsított bizalmukat. Ez a bizalom nagyon megtisztelő és megalapozó, és nagy felelősségérzettel fogadom bizalmukat. Ugyanakkor ezt a bizalmi szavazást úgy is értelmezem, hogy a Parlament egyetért azzal az ambíciózus menetrenddel, amelyet az elkövetkező öt esztendőre javasoltam Európa számára.

Ahogy azt már a szavazás előtti viták során is elmondtam, szeretnék az összes olyan képviselőcsoporttal együtt dolgozni, amelyek támogatják ezt a projektet, amelynek célja egy szolidáris és szabad Európa. Azonban szeretnék külön köszönetet mondani az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának, amely vállalta a kockázatot, hogy támogassa a programomat Varsóban, még a választások előtt, így próbálván kezdettől fogva erőteljesebben kifejezésre juttatni az európai parlamentáris demokráciát.

Ahogy azt a Bizottság elnökeként itt a Parlamentben tegnap és az utóbbi időben több alkalommal is elmondtam, az én pártom Európa lesz, és mindazokból fog állni, akik velünk akarnak tartani ezen az izgalmas utazáson az egyesült Európa létrehozása felé. Ezekkel az emberekkel szeretnék olyan konszenzust kialakítani, amelyre szükség van az európai projekt megerősítése érdekében.

Kérem, engedjék meg, hogy ez alkalomból saját hazámhoz, Portugáliához, is szóljak néhány szót! Portugália kormányának és José Sócrates portugál miniszterelnöknek a kezdeményezése és támogatása nélkül nem indulhattam volna a választásokon. Szeretnék köszönetet mondani professzor Cavaco Silva köztársasági elnöknek és egész Portugáliának a támogatásért. Szeretném megköszönni a támogatást minden egyes buzgó európainak, akik hisznek az európai projektben.

, a Bizottság elnöke. Végezetül pedig szeretnék az elnök úr és a képviselők előtt ismételt hangot adni azon határozott szándékomnak, hogy szorosan együtt kívánok működni önökkel az elkövetkező öt esztendőben egy még erősebb európai parlamentáris demokrácia létrehozása érdekében. Hiszem, hogy az Európai Parlamentnek és az Európai Bizottságnak mint jellegzetesen közösségi intézményeknek van egy különleges kötelezettsége a polgárok felé. Ez az, amiről beszéltem, és amit tenni szándékozom – létrehozni egy erősebb, szabad és szolidáris Európát.

(Taps)

Elnök. – Hivatalos nyilatkozatot szeretnék tenni. Az eljárási szabályzat 105. cikkének (3) bekezdése értelmében értesítenem kell a Tanácsot a 10 perccel előtti eredményről, és szeretném megkérni a Tanácsot és a Bizottság újonnan megválasztott elnökét, hogy tegyenek közös javaslatot a biztosi tisztségek jelöltjeire. Tekintettel az előttünk álló munka mennyiségére, a lehető leggyorsabban kell dolgoznunk.

Ez volt a Barroso úrnak az Európai Bizottság elnökéül történő megválasztásáról szóló hivatalos nyilatkozat.

7.2. Jelölések a parlamentközi küldöttségekbe (szavazás)

7.3. 2009-es nyári erdőtüzek (szavazás)

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

A Bizottság elnökének megválasztása

Charles Goerens (ALDE). - (FR) Elnök úr, az elnök tegnap – igen helyesen – lelkesen beszélt a közösségi módszer tiszteletben tartásáról. Ez a módszer biztosítja, hogy a döntéshozatali folyamatokban az elejétől fogva részt vehessen az összes tagállam és közösségi intézmény.

Ahogy a G4-ek kezelték a bankválságot és pénzügyi válságot 2008-ban, az éppen az ellenkezője volt a fent említett módszer tiszteletben tartásának, amelyre Barroso elnök úr tegnap délután felszólított. 2008-ban hiába vártuk, hogy Barroso elnök úr rendet tesz.

Természetesen az Európai Unióhoz tartozik Franciaország, az Egyesült Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság és Olaszország – mind a G4 tagjai –, de az Európai Unióhoz tartozik Ausztria, Belgium, Észtország, Lettország, Románia, Lengyelország, Magyarország, Luxemburg és még más országok is, amelyeket 2008-ban kizártak a döntéshozatali folyamat egy fontos fázisából.

Barroso elnök úr, 2008-ban is érvényesítenie kellett volna a közösségi módszer tiszteletben tartását, amiről tegnap beszélt. Ezért nem tudom támogatni a jelölését.

Elnök úr, engedjen meg egy személyes megjegyzést! Nehéz úgy beszélni, hogy közben ekkora lármát csinál.

Crescenzo Rivellini (PPE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim a felszólalásom után egy pár szót nápolyi nyelven fogok mondani *(ez a rész nincs rögzítve ebben a dokumentumban, mivel a nápolyi nyelv nem hivatalos nyelv)*. Nem a helyi színezet miatt teszem ezt, hanem azért, hogy felhívjam a politikusok és a média figyelmét sürgető helyzetünkre: a Dél-Olaszországban kialakuló vészhelyzetekre. Barroso elnök úrra szavaztam, nem utolsósorban azért, mert remélem, hogy ő egész Európa elnöke lesz, azaz Dél-Olaszországé is.

Dél-Olaszország a mediterrán térség közepén helyezkedik el, és így Európa kapuja, azaz különböző világokat köt össze. Történelmének, földrajzi helyzetének és hagyományos vendégszeretetének köszönhetően fontos szerepet játszhat az egész öreg kontinens életében. Dél-Olaszországot ugyanolyan tisztelettel kell kezelni, mint Európa más területeit, és most, amikor Dél-Olaszország nehézségekkel küzd, Európának ugyanolyan határozottan kell beavatkoznia, mint amikor a keleti blokk 150 millió polgárát uniós polgárrá tette. Ez nagy áldozatot kívánt, és ha ma egy gdański munkás 28-szor annyit keres, mint korábban, azt Olaszország és Dél-Olaszország gazdasági erőfeszítéseinek is köszönheti.

(A felszólaló nápolyi nyelven folytatja)

Daniel Hannan (ECR). - Elnök úr, talán már hozzászoktunk az imént lefolytatott rituálé ürességéhez. Megszoktuk az EU struktúráját, így már nem is látjuk, milyen visszás és felháborító az, hogy a legfelsőbb végrehajtó és jogalkotási hatalom egy felelősségre nem vonható és nem választott bürokratikus szerv kezében van. A tagállamok törvényeinek többsége az Európai Bizottságtól származik, akikre senki nem szavaz, és akiktől senki nem szabadulhat. Az egyetlen dolog, ami próbálja a demokratikus hatalom látszatát kelteni, az a rituálé, amit éppen most folytattunk le itt, a Parlamentben, és amelyről, nem tehetek róla, de a régi KGST-idők ülései jutottak eszembe, amikor mindannyian felálltunk, és gratuláltunk magunknak ahhoz, hogy gépiesen elfogadtuk a határozatot.

Semmiféle személyes problémám sincs José Manuel Barrosoval. Ha föderalista elnököt akarunk a Bizottság élére – és látom, hogy ez a Parlament akarata –, akkor ugyanúgy lehet ő az elnök, mint bárki más. Rendes tagnak tűnik – és mint minden brit politikus, én is hajlok a portugálok támogatására, és tudatában vagyok régi szövetségesünkkel ápolott kapcsolataink fontosságának –, de van valami komikus abban, ahogy azt tettetjük, hogy bármi köze lehet a demokráciához egy olyan rendszernek, amely a jogalkotás monopóliumát olyan emberek kezébe adja, akikre nem szavazhatunk, és akiktől lehetetlenség megszabadulni.

Syed Kamall (ECR). - Elnök úr, mint előttem felszólaló képviselőtársamnak, nekem is fenntartásaim vannak azzal kapcsolatban, hogy Barroso urat újra a Bizottság elnökévé választották.

Hiszen ő bárki másnál jobban el van kötelezve a további európai integráció mellett, gyakran az európai népek akarata ellenére is. De eljött az ülésünkre, az ECR képviselőcsoportjának ülésére, és elmondta, hogy az intelligens szabályozás mellett van.

Most természetesen sok kétely felmerül azzal kapcsolatban, hogy mit jelent az „intelligens szabályozás”. Sokan úgy gondolják, hogy az intelligens szabályozás rossz szabályozást jelent, vagy azt, hogy semmiféle szabályozás nem lehet nagyon intelligens.

Azonban szeretném megkérni az elnök urat, hogy ha valóban az intelligens szabályozás mellett van, akkor gondoskodjon arról, hogy a Bizottság minden irányelvénél hajtson végre megfelelő gazdasági hatásvizsgálatot. Jövőre fog a Parlament elé kerülni az alternatív befektetési alapok kezeléséről szóló irányelv. A Bizottság eddig nem végzett megfelelő gazdasági hatásvizsgálatot – azt állítják, hogy nem lehet ilyen vizsgálatot végezni.

Ilyen körülmények között hogyan fog megvalósulni az intelligens szabályozás? Kérem Barroso urat, hogy ezt gondolja át újra.

Közös állásfoglalásra irányuló indítvány a 2009 nyarán pusztító erdőtüzekről (RC-B7-0039/2009)

Andrew Henry William Brons (NI). - Elnök úr, ellenzem az erdőtüzekről szóló közös állásfoglalásra irányuló indítványt, annak ellenére, hogy egyetértek azzal, hogy az európai országoknak önkéntes alapon együtt kellene működniük az erdőtüzek által okozott döbbenetes károk megelőzése, leküzdése és helyreállítása érdekében.

Azonban ellenzem, hogy olyan uniós szervek jöjjenek létre, amelyek hatalmat gyakorolnak a tagállamok felett azokban a térségekben, ahol a szükségesnél nagyobb mértékben kell foglalkozni ezzel a problémával. Felhívom a figyelmet a közös állásfoglalásra irányuló indítvány 3., 7. és 8. bekezdéseire.

Ez a javaslat visszaél az átélt megdöbbentő tragédiákra adott, csodálatra méltó, humanitárius válaszokkal, annak érdekében, hogy további lépéseket tegyen a „Europe Aid” nevű európai védelmi erő létrehozása felé, ahogy azt a Barnier-jelentés javasolta.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök úr, ezen állásfoglalás végső szavazásán tartózkodtam, bár tettem ezt némi fenntartással és számos kétséggel, mivel a szöveg kétségkívül sok pozitív elemet tartalmaz, olyan dolgokat, amelyeket senki nem ellenezhet. Gondolok itt például a tagállamok polgári védelmi intézkedései megerősítésének előmozdítására a szakértők és a munkamódszerek cseréje által. Az elmúlt nyár során ismét megtapasztaltuk, hogy az erdőtüzek olyan méreteket ölthetnek, hogy szükség van az együttműködésre, de ez az együttműködés már létezik a tagállamok között. Az együttműködést természetesen tovább lehet mélyíteni, de vitatható például, hogy van-e értelme egy külön uniós erő létrehozásának. Ha létrehozunk egy ilyen erőt, akkor egyszerűen forrásokat veszünk el a tagállamoktól, és létrehozunk egy új uniós szervet a maga alkalmazottaival, tovább növelve a bürokráciát.

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

A Bizottság elnökének megválasztása

Maria da Graça Carvalho (PPE) *írásban.* – (PT) Barroso elnök úrnak köszönhetően Európa világelső lett az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Az Európai Unió az egyetlen olyan nemzetközi szervezet, amely világos, következetes tárgyalási pozíciót alakított ki a koppenhágai konferenciára. A következő Bizottság Barroso elnök úr által ismertett politikai iránymutatásaiból egy ambiciózus, modern Európa képe rajzolódik ki, ahol központi szerepet kap az éghajlatváltozás elleni küzdelem és a tudásháromszög.

A kihívások, amelyekkel szembe kell néznünk, összetettek, a válaszoknak pedig szükségképpen holisztikusnak kell lenniük. Ezért a 2010 utáni időszakra Barroso elnök úr egy összehangolt és egy irányba mutató megközelítést javasol, amely magában foglalja a lisszaboni stratégiát, az energia- és éghajlat-politikát, valamint a szociálpolitikát. Egy új európai ipari stratégiára, modern szolgáltató ágazatra és dinamikus vidéki gazdaságra alapozva a növekedés és a társadalmi kohézió új forrásait javasolja.

Ezért Barroso elnök úr prioritást tulajdonít a reálgazdaságnak és a reálgazdaság modernizálásának a tudományos kutatás és technológiai fejlesztés, az innováció és a fenntarthatóság elvének segítségével. A

Bizottság Barroso elnök úr vezetésével, az Európai Parlamenttel és a Tanáccsal szövetségben, elő fogja mozdítani egy virágzó, fenntartható és szociálisan fejlett Európai Unió létrehozását.

Françoise Castex (S&D) írásban. – (FR) A politikai következetesség érdekében és a választópolgárokra való tekintettel Barroso úr újraválasztása ellen szavaztam. Barroso úr, aki felhasználta bizonyos uniós tagállamok támogatását George W. Bush iraki háborújában, mandátuma öt éve alatt soha nem volt képes megújítani az Európai Uniót, vagy megerősíteni azt a nemzeti önérdékkel szemben. Képtelen volt felnőni a pénzügyi, gazdasági és társadalmi válság jelentette feladathoz.

Ebben az öt évben csak annyit tett, hogy a pénzügyi kapitalizmus önféjű elképzeléseit támogatta ahelyett, hogy javaslatot tett volna egy olyan új szabályozásra, amelyre Európának a 21. században szüksége van. Az Európai Bizottság politikáját új irányba kell terelni. Barroso úr nem a megfelelő ember erre a feladatra. Programja nem felel meg a jelenlegi válság mértékének: hiányzik belőle az európai gazdaságélénkítési terv, a foglalkoztatási paktum, a pénzügyi piacok szabályozása és hatékony felügyelete, valamint az erőteljesebb és gyorsabb eszköz a jelenlegi egyensúlyhiány korrigálására. Szükség van egy közszolgáltatásokról szóló irányelvre, valamint új irányra van szükség a Bizottság fizetéspolitikájában. Ha meg akarjuk menteni az európai szociális modellt, sokkal ambiciózusabb szociális menetrendre van szükség.

Diogo Feio (PPE) írásban. – (PT) Örömmel mondhatom, hogy portugálként és az Európai Parlament tagjaként José Manuel Durão Barrosónak az Európai Bizottság elnöki tisztségére való újraválasztása mellett szavaztam. Hiszem, hogy sok politikai, pénzügyi és társadalmi nehézséggel teli előző mandátuma során nyújtott teljesítménye, valamint elnöki posztján szerzett tapasztalatai igazolják a kormányok támogatását és a Parlament újbóli bizalmát.

Helytelenítem a számos próbálkozást – amelyek közül nem is volt mindegyik nyílt vagy komoly –, amelyek arra irányultak, hogy megakadályozzák újraválasztását, és feltűnt, hogy sokan azért próbálkoztak, mert frusztrálta őket, hogy nem tudnak hiteles alternatívával előállni, és hogy ostoba érvekre alapozzák próbálkozásaikat. Sajnálom, hogy még portugál képviselőtársaim között is voltak olyanok, akik az egyszerű és következtelen utat választották.

Remélem, hogy a második Barroso-Bizottság össze tudja majd kapcsolni a technikai ügyekben szerzett jártasságát azzal a bizonyos „valami különlegessel”. Azt is remélem, hogy tiszteletben fogják tartani és alkalmazni fogják a szubszidiaritás elvét, és inkább a megbízható, kis lépések biztonságát választják, ahogy azt Jean Monnet javasolta, nem pedig a gyors eredményt hozó megközelítést, amely az európai projekt és európai álom valódi előmozdítását illetően sokat ígér, de abból kevés válik valóra. Hiába célozzuk meg a csillagos eget, csak úgy érhetünk oda, ha szépen lassan lépegetünk előre. Tehát válasszuk a helyes utat!

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm a szavazás eredményét, amelynek köszönhetően újra dr. José Manuel Durão Barroso lesz az Európai Bizottság elnöke. Portugália büszke arra, hogy egy ilyen elismert képességekkel és kvalitásokkal rendelkező portugál vezeti a Bizottságot, mint dr. Barroso. És még büszkébb az első mandátuma idején, 2004 és 2009 között elvégzett nagy horderejű munkájára. Az Európai Parlament ezt a munkát ismeri el ezzel a szavazással. Valójában nagyon nagy többség által lett megválasztva, nagyobb által, mint azt a Lisszaboni Szerződés megköveteli.

Az elmúlt öt év során dr. Barroso erős és alapos vezetőnek bizonyult. Az energiaügyi és az éghajlat-változási csomag, a szolgáltatási irányelv és a vegyi anyagok szabályozása; ez csak néhány példa a sikereire és vezetői képességeire. Élharcos volt a jelenlegi gazdasági válság leküzdését célzó megoldások és konkrét javaslatok kidolgozásában is. Az Európai Parlament ezzel a szavazással azt az üzenetet közvetítette, hogy Európa erős, és erős vezetője van. Ezért bizalommal és reménnyel telve léphetünk előre egy virágzóbb és szolidárisabb Európa irányába.

João Ferreira (GUE/NGL) írásban. – (PT) A Bizottság következő mandátumára vonatkozó, most előterjesztett politikai iránymutatások nyilvánvalóvá teszik a Bizottság elnökének azon szándékát, hogy folytatni akarja a most befejeződő mandátum iránymutatásainak fő vonalait. Ezek az iránymutatások okozták a jelenlegi mély gazdasági és társadalmi válságot, amelynek tragikus következményei – munkanélküliség, egyenlőtlenség, szegénység és kirekesztés – könyörtelenül sújtják az európai munkavállalókat és népeket.

Portugáliában az ezekből az iránymutatásokból eredő politikai intézkedések végrehajtásának következménye az alapvető termelő ágazatok – mezőgazdaság, halászat és ipar – elpusztítása vagy teljes megnyomorítása; a munkavállalók jogainak megsértése, a bérek leértékelése és ennek megfelelően a munkanélküliség és a munkahelyek bizonytalanságának növekedése; egyenlőtlen jövedelemeloszlás, ami most már világosan eltér az uniós átlagtól; és a dereguláció, liberalizáció és privatizáció politikájának kudarca, amely politika

megfosztotta az alapvető ágazatokat közszolgálati feladataiktól, és közösségi létünk alapvető aspektusait is elüzlésesítette. Ezen iránymutatások fenntartása azt jelenti, hogy állandósul a jólét koncentrációja, hogy a konvergencia helyett a divergencia lesz jellemző, és inkább előbb, mint utóbb egy további, egyelőre látens, rendszerszintű válság kitörésével és pusztító hatásaival kell számolnunk.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Mindannyian azt szeretnénk, ha Európa erősebb lenne, és az emberek jobban élnének! A „következő Bizottság politikai iránymutatásai” alapján, amelyet most mutatott be a Parlamentnek, úgy gondolom, hogy ön is ezt akarja. De a Bizottság jövőbeli elnökével szemben nagyobbak az elvárások: azt várjuk el tőle, hogy mondja meg, hogyan szándékozik elérni ezeket a célokat, nem pedig azt, hogy egyszerűen csak felsorolja a kihívásokat.

A célok valójában olyan sokrétűek, hogy fennáll annak a veszélye, hogy az egyik cél megvalósítása kizárja a másikat, és kétségtelenül el fog jönni az az idő, amikor választanunk kell, hogy melyik prioritás „fontosabb”. Például mit választana, ha az európai gazdasági versenyképesség célja és a magas foglalkoztatási ráta célja ütköznének? Az ön által nekünk elküldött szöveg ezt nem tisztázza.

Az a benyomásom, hogy ez a dokumentum egyszerűen egy kívánságlista azokról a dolgokról, amelyeket az előző ciklusban nem sikerült megvalósítani. A kérdés az, hogy miért nem?

Szeretnék beszélni programjának az internetről szóló pontjáról. Megemlíti az internet fontos szerepét Európa gazdasági fejlődésében és társadalmi kohéziójában, és ígéretet tesz arra nézve, hogy az új Bizottság ki fog dolgozni egy „európai digitális menetrendet”. Azt szeretném tudni, hogyan szándékozik átültetni ezt az ötletet a gyakorlatba, és milyen újdonságokat fog tartalmazni a menetrend a korábbi kezdeményezésekhez képest?

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Európa nemzeti mozgalmait képviselő barátaimmal együtt egyike vagyok annak a 219 európai parlamenti képviselőnek, akik Barroso úr ellen szavaztak. Rokonszenves és művelt ember, de mindenekelőtt az Európai Unió kudarcának a szimbóluma. Nem sikerült megmentenie gazdaságainkat és munkahelyeinket a tisztességtelen globális versenytől; nem sikerült segítenie az európai országoknak kilábalni a válságból; nem sikerült megreformálnia a pénzügyi rendszert a spekuláció megfékezése érdekében; nem sikerült biztosítania a demokráciát; nem sikerült biztosítania az élelmiszer-önellátást; és nem sikerült megfékeznie országaink gyorsuló dezindusztrializációját sem.

Egyszóval nem sikerült demonstrálnia, hogy Brüsszel Európája más lenne, mint egy olyan gépezet, amely ledarálja, elszegényíti és rabszolgasorba juttatja a nemzeteket és népeket. Ha közelebbről vesszük szemügyre, Barroso úr megválasztása is egy szimbólum: annak a szimbóluma, hogyan működik Európa. Mekkora felháborodást keltene vajon az, ha valamelyik ország államfőjét választanák meg a szavazatok 50%-ánál alig valamivel több szavazattal egy olyan választáson, ahol ő az egyedüli jelölt? Pedig a Bizottság elnöke politikája révén nemcsak egy országot, hanem 500 millió európai életét fogja befolyásolni.

Sylvie Guillaume (S&D) írásban. – (FR) Ma Barroso úr ellen szavaztam, mégpedig három alapvető okból. Először is az elmúlt öt évben nyújtott teljesítménye miatt: elnöksége gyenge volt, konzervatív és liberális, a válsággal szemben cselekvésképtelen, képtelen volt ösztönözni az összehangolt fellendülést, és kizárólagos módon az államfők vagy kormányok kívánságait vette figyelembe. José Manuel Barroso semmi esetre sem mozdította elő egy erős Európa létrejöttét. A második ok az, hogy nem adott megfelelő választ az Európai Parlament Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Képviselőcsoportjának követeléseire: nem dolgozott ki hiteles gazdaságélénkítési tervet, sem foglalkoztatási paktumot, sem szabályozást, felügyeletet vagy hatékony eszközöket a pénzügyi piacok egyensúlytalanságának korrigálására, és nem tett kötelezettségvállalást a közszolgáltatások védelméről szóló keretirányelvet illetően. A harmadik ok pedig a szavazópolgárok üzenete, amelynek az európai választásokon adtak hangot, és amely arra utal, hogy nem akarnak többé egy olyan meggyengített, érthetetlen Európát, amelyben a kompromisszumot tekintik a politikai vezetés legfőbb erényének.

Jacky Hénin (GUE/NGL), írásban. – (FR) Az Európai Bizottság elnökének megválasztása kiemelkedően fontos esemény, és az EU polgárainak joguk lenne tudni, hogyan szavaztak képviselőik.

Én személyesen ellenzem és helytelenítem a titkos szavazást, amely a felelősségre vonhatóság teljes hiányához vezet.

Ezenkívül, mivel nem tudok közös alapra helyezkedni a Barroso úr által javasolt politikával, kijelentem, hogy nem fogom támogatni kinevezését a Bizottság elnökévé.

Cătălin Sorin Ivan (S&D) *írásban.* – (RO) Az ötéves ciklus (2004-2009) végén az Európai Bizottság tevékenységeinek értékelése nem tünteti fel kedvező színben Barroso elnök urat. E tényt alapul véve szükségesnek tűnik tartózkodni a szavazástól, különösen azért, mert a nemleges szavazat buta politikai döntés lenne, hiszen nincs más alternatíva, igennel szavazni pedig azt jelentené, hogy feltétlen és indokolatlan bizalmat fejezünk ki egy elégtelen program iránt.

Úgy vélem, hogy Barroso elnök támogatása a tagállamok részéről vitathatatlan bizonyítéka annak a ténynek, hogy Barroso nem volt erős elnök, hanem inkább a nemzeti érdekeket tekintette prioritásnak, ami azt jelenti, hogy a nemzeti vezetők döntöttek az elnöksége alatti iránymutatásokról. Az Európai Bizottságnak olyan elnökre van szüksége, aki támogatja a közösségi politikák kidolgozását, folytonosan az integrációra törekszik, és előmozdítja az egyesült Európa koncepcióját. Az Európai Bizottság elnöke semmiféle módon sem lehet a nemzeti érdekek szószólója. Szociáldemokrata nézőpontból Barroso elnök nem hajtotta végre a mandátuma elején, 2004-ben tett kötelezettségvállalások nagy részét. A Bizottság sok kötelezettségvállalás iránt – köztük a szociális Európa megszilárdítása iránt – igen kevés érdeklődést mutatott. Következésképpen úgy döntöttem, hogy nem szavazok Barroso elnök újbóli kinevezése mellett.

Astrid Lulling (PPE), *írásban.* – (FR) Barroso úrnak az Európai Bizottság elnöki posztjára való kinevezése mellett szavaztam.

Négy okból döntöttem így.

Az Európai Bizottság egyhangúlag Barroso urat javasolta jelöltnek.

Véleményem szerint egy demokráciában a választások győzteseinek joguk van választani valakit maguk közül.

Nincs más választási lehetőség, csak Barroso úr, más komoly alternatíva nem merült fel.

A leköszönő elnököt illető kritikák figyelmen kívül hagynak egy alapvető tényt, nevezetesen azt, hogy a Bizottság javaslatokat tehet, de ezeket a tagállamok alkalmazzák.

Támogatásom bizonyos elvárásokkal is együtt jár.

Második hivatali ciklusában Barroso úrnak kicsit függetlenebb szellemben kell gondolkodnia, nem utolsósorban a nagy tagállamokat illetően, és tettei egyedüli célja az kell, hogy legyen, hogy a Közösség általános érdekét szolgálja.

Sajnálattal látom, hogy a Bizottság kezd átalakulni a biztosok konglomerátumává, akik saját tetszésük szerint cselekszenek. Arra szeretném kérni Barroso urat, hogy befolyása segítségével állítsa meg ezt a folyamatot.

Szeretném, ha ez az intézmény mint a „Szerződés óra” visszakapná eredeti erejét, más szóval azt a képességét, hogy utat mutasson a projektek elindításával.

Willy Meyer (GUE/NGL), *írásban.* – (ES) Barroso úr, az Európai Bizottság elnöke felelős a jelenlegi európai helyzetért, a pénzügyi, gazdasági, élelmezési és környezeti válságért. Eddig senki nem ismerte be, hogy Barroso hibázott, helyette inkább az Egyesült Államokat okolják. A Bizottság eddig egy olyan Európát próbált felépíteni, amely a privatizáción és a szociális állam megszüntetésén alapul.

A Bizottság elfogadta a Lisszaboni Szerződést, amely 3%-os gazdasági növekedést és 20 millió munkahely megteremtését ígérte 2010-ig. Világos, hogy ez a stratégia kudarcot vallott. Ennek ellenére a Bizottság e stratégia folytatását javasolja, és azt, hogy folytassuk ezeket a politikákat, amelyek a válságot okozták. Ez a válság nem járvány, hanem egy adott politikával játszott kockajáték eredménye: az Európai Bizottság által elfogadott politikáról van szó. Külpolitikai programja nem is utal a Szaharára vagy Palesztinára. Ezek a problémák nemcsak, hogy nem prioritások, de az EU azt tervezi, hogy kiemelt státuszt ad a Marokkói Királyságnak, valamint Izraellel is javítja kapcsolatait.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE) *írásban.* – (PT) A Barroso elnök által az elmúlt öt évben végzett munkát nagymértékű gyakorlatiasság és komolyság jellemezte, valamint állhatatosság abban, hogy kitartott Európa legfőbb érdekei mellett.

Csak néhány példa, amely indokolja, hogy miért helyes, ha továbbra is ő lesz az Európai Bizottság elnöke: Európa az egész világon úttörő szerepet tölt be az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén; időszerű, hogy az európaiak erőteljesebben avatkozzanak be az óceánok kérdésébe egy az európai tengerpolitika elindításával; képes arra, hogy pénzügyi szempontból konszenzust hozzon létre a 27 tagállamból álló Európában.

Gazdasági növekedés, befektetés az innovációba és a képzésbe, küzdelem a munkanélküliség ellen: ezek Európa további integrációjának fontos pillérei, és ezek Barroso úr prioritásai is a jövőre nézve.

Egy olyan időszakban, amikor a világ gazdasági és pénzügyi helyzete egyáltalán nem a legjobb, Európának erős vezetőre van szüksége, aki életet tud lehelni az európai projektbe.

A fenti okokból és sok más okból kifolyólag úgy gondolom, hogy Barroso úr az ideális elnök az EU irányítására a következő hivatali ciklusban.

Frédérique Ries (ALDE) *írásban.* – (FR) 381 képviselőtársammal együtt én is támogattam Barroso úr kinevezését a Bizottság elnökévé. Döntésemnek számos oka van, az egyik az, hogy bizonyos személyek nagyon igazságtalan vádakkal illetik a jelöltet. Néhányan új Delors-tervet emlegetnek, és közben elfelejtik, hogy megváltoztattuk a világot... és Európát. A 12 tagállam Európája, Kohl és Mitterrand Európája többé nem létezik, és kétségtelen, hogy soha többé nem is fog.

Barroso úr volt az első elnök, aki egy 25, majd 27 tagállamot képviselő Bizottság élén állt, és mint ilyennek, neki jutott az a kényes feladat, hogy kezelje a 2004-es bővítést, és ezt a mandátumát a konszolidáció jellemezte. Második mandátumát az ambíció fogja jellemezni. Remélem, valóban így lesz, és szeretném feltételezni róla, hogy így lesz. Nem akarom a bűvészinas szerepét játszani, nem akarok várni – na, nem Godot-ra, hanem – egy másik, hipotetikus jelöltre, hiszen a Tanácsnak nem áll szándékában másik jelöltet állítani. Nem akarok várni, és nem akarom tovább gyengíteni intézményeinket, valamint azt a jó hírnevet, amellyel Európa még mindig bír az európaiak körében. Szóval igen, el fogjuk várni tőle, hogy betartsa az ígéreteit, például az éghajlatváltozás és a megkülönböztetés elleni küzdelmet, valamint a sürgős és összehangolt cselekvést a gazdasági és társadalmi válság kapcsán. Helytelen lenne tovább halogatni a szavazást. Hiba lenne egy fantomjelöltre várni.

Nuno Teixeira (PPE) *írásban.* – (PT) Egy erős, ambiciózus elnök a Bizottság élén alapvető fontosságú ahhoz, hogy Európa visszanyerje vezető szerepét a világon azáltal, hogy egyensúlyra törekszik egyrészt a gazdasági és politikai célok, másrészt a társadalmi és területi kohézió között. A prioritásokat tárgyilagosan meg kell határozni, de anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk az európai projekt eredeti értékeit.

Számos kihívás vár ránk, például a közösségi költségvetés reformja, amelyet Európának úgy kell megoldania, hogy megmutatja: képes a világon vezetőként fellépni olyan különféle területeken, mint például az éghajlatváltozás elleni harc és a pénzügyi piacok szabályozása. Egy olyan időszakban, amikor számos tagállamban nő a munkanélküliség, alapvető fontosságú, hogy fenntartható kivezető utat keressünk a jelenlegi gazdasági és társadalmi válságból. Ez a cél kell, hogy egyesítse a tagállamokat a szolidaritás elve és az európai egységes piac megerősítése mentén.

Támogatom José Manuel Durão Barroso kinevezését az Európai Bizottság elnökévé, mivel úgy gondolom, hogy olyan kvalitásokkal rendelkezik, amelyek lehetővé fogják tenni számára, hogy továbbra is sikeresen megfeleljen az általunk iránta támasztott elvárásoknak, továbbá úgy gondolom, hogy az a tény, hogy övé lehet az elnöki tisztség, megtisztelő Portugália számára, és tudom, hogy egy olyan kicsi, elszigetelt, távoli és legkülső régióknak, mint Madeira, előnyös, ha van valaki a Bizottságban, aki teljes mértékben megérti egy ilyen régió problémáit.

Frank Vanhecke (NI) *írásban.* – (NL) Barroso úrnak az Európai Bizottság elnökévé történő újbóli kinevezése ellen szavaztam, mivel az elmúlt öt évben ő egy olyan Bizottság szimbóluma volt, amely figyelmen kívül hagyta a Lisszaboni Szerződés demokratikus elutasítását, és tette ezt olyannyira lenéző és különösen arrogáns stílusban. Ezenkívül Barroso úr újra és újra a tömeges bevándorlás új hulláma mellett érvelt, és folyamatosan alulértékelt a Törökország esetleges csatlakozásával járó problémákat.

Az is sokat elárul, hogy Barroso úr tegnap megtagadta a választ egy brit képviselő jogos kérdésre, amely arra irányult, hogy mik a szándékai az emberi jogok biztosának kérdésében – egy EU-n belüli biztosról van szó. A Nagy Testvér Európa bevonul, de úgy tűnik, senki nem tudhat róla, az európai parlamenti képviselők sem.

Derek Vaughan (S&D), *írásban.* – Habár nem szokásom tartózkodni, a Bizottság elnökének megválasztásával kapcsolatos mai szavazás esetében úgy éreztem, hogy a tartózkodás a helyes választás. Elismerem, hogy Barroso úr tett néhány engedményt, például a társadalmi hatásvizsgálatok kérdésében. Azonban Barroso úr nem mutatott elkötelezettséget az S&D képviselőcsoport számára fontos javaslatok előmozdításában – például a kiküldött munkavállalókról szóló irányelv megerősítésében, amely irányelv alapvető fontossággal bír a walesi munkavállalók védelme szempontjából. Állásfoglalást szeretnénk hallani az újonnan kinevezett biztosoknak adott tárcákról, valamint világos magyarázatot Barroso úr részéről a következő testület

szerkezetéről. Nem hiszem, hogy Barroso úr ígérete a társadalmi egyenlőtlenségek elleni harcról elég messzire mutatna, és emiatt, valamint a fent említett okokból úgy döntöttem, hogy tartózkodom a szavazástól.

Bernadette Vergnaud (S&D) írásban. – (FR) Barroso elnök úr újbóli megválasztása ellen szavaztam, mindenekelőtt azért, mert hiszek a hiteles európai politikában, amellyel nem összeegyeztethető egy olyan Bizottság, amelyet a nagy üzlet vágya mozgat. Azt is hiszem, hogy nem lehet úgy kampányolni, hogy az európai vezetés új formájáról beszélünk csak azért, hogy aztán szabad kezét adjunk a liberalizmus bajnokának, akinek programjából hiányzik az ambíció és az értékek. Egy olyan embernek, aki a „jobb szabályozás” eszméjét használja ürügyül ahhoz, hogy „liberalizáljon” mindent, amit én szocialistaként védeni próbálok: a közszolgáltatásokat, a munkavállalók szociális védelmét, az egészségügyet, a pénzügyi gazdaság szabályozását, a fogyasztóvédelmet, valamint a környezet védelmét az ipari érdekcsoportok hatalma ellen. Tekintettel saját és választópolgárain meggyőződésére, úgy érzem, hogy ezeket az értékeket nem lehet megkérdőjelezni olyan hátsó gondolatok és cselek érdekében, amelyeknek célja, hogy nevetséges engedményeket szerezzünk a konzervatívoktól, akik a tagállamok, az Európai Parlament és a Bizottság nagy részét vezetik, és akik nem fognak nyugodni addig, amíg elő nem mozdítják deregulációs politikájukat.

Dominique Vlasto (PPE) írásban. – (FR) Habár az Európai Bizottság elnökéről tartott szavazás titkos, szeretném a nyilvánosság előtt is kifejezni politikai családunk tagja, José Manuel Barroso iránti támogatásomat, és szeretnék szívből gratulálni neki újbóli megválasztásához. Mivel az uniós választásokat az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja nyerte meg, teljesen természetes, hogy a jövőbeli Bizottság elnöke is a mi sorainkból kerül ki. A megosztott baloldal és a zöldek – akik azonban nem állítottak jelöltet – nyugtalansága ellenére Barroso urat újból megválasztották a Bizottság elnökévé. Üdvözlöm azt is, hogy ismételten megerősítette elkötelezettségét az iránt, hogy szorosan együttműködjön a Parlamenttel, és ennek során mindig számíthat majd elkötelezettségünkre és támogatásunkra, ha európai projektünkre vonatkozó javaslatok kerülnek szavazásra. A Parlament és a Bizottság most késlekedés nélkül munkához fog látni, és ez a legfontosabb ezekben a nehéz időkben, amikor sok kihívással kell gyorsan foglalkoznunk minden európai javára. Ezenkívül, mivel Európa részt vesz a G20- és az éghajlatváltozásról szóló tárgyalásokon, Európának egyesítenie kell erőit: a mai tiszta, egyértelmű szavazás is Európa erejét bizonyítja a többi világhatalom előtt.

Közös állásfoglalásra irányuló indítvány a 2009 nyarán pusztító erdőtüzekről (RC-B7-0039/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE) írásban. – (FR) Az Európai Parlamentnek a 2009 nyarán pusztító erdőtüzekről szóló, 2009. szeptember 16-i állásfoglalása mellett szavaztam. Ezt az állásfoglalást számos másikat előzte meg, amelyek mind hangsúlyozzák az elmúlt néhány évben gyorsan növekvő számú természeti és ember által okozott európai katasztrófák gyakoriságát, súlyosságát, összetettségét és hatásait. Az erdőtüzek jelenségét tovább súlyosbítja a vidék elnéptelenedése, a hagyományos tevékenységek folyamatos megszűnése, az erdőgazdálkodás hiányosságai, a csupán egyetlen fajtából álló, hatalmas területű erdőségek, a nem megfelelő fajok telepítése, a hatékony megelőzési politika hiánya, a gyújtogatás esetén kiszabott túlságosan enyhe büntetések, valamint az illegális építkezést tiltó és az újraerdősítést biztosító jogszabályok nem megfelelő alkalmazása. Sajnálatos, hogy a Parlament felszólításai ellenére a Bizottság nem tett lépéseket az európai polgári védelmi erő létrehozására, és üdvözlöm barátom, Barnier úr tevékenységét, aki már régóta javasolja ezen erő létrehozását. Végül pedig, mivel a magánbiztosítótársaságok biztosításai nem vonatkoznak erdőtüzekre, a magánszektor cselekvésképtelenségével szembesülve szükséges lenne megfontolni egy kollektív állami/magán eszközt az erdőknek a viharok és tűzkárok elleni biztosítására.

Carlos Coelho (PPE) írásban. – (PT) Sajnálatos módon Dél-Európában egyre gyakoribbá és egyre intenzívebbé válnak a szélsőséges aszályok és az erdőtüzek. Jelentős károk keletkeztek: emberek veszítették életüket (11 ember halt meg csak idén nyáron), csökkent a gazdasági tevékenység, környezeti károk keletkeztek főként az elsivatagosodás arányának növekedése miatt, hiszen az utóbbi évtizedben kb. 400 000 hektárnyi európai erdő pusztult el évente.

Az éghajlatváltozás is hozzájárul a természeti katasztrófák számának növekedéséhez, de sok esetet még mindig nem lehet előre jelezni, illetve sok esetben bűncselekményről van szó. Így a kockázatértékelési eljárások, a tűz megelőző rendszerek és a tűzoltó berendezések fejlesztése céljából szükség van a tudományos kutatások előmozdítására, valamint a szükséges pénzügyi forrásokat is rendelkezésre kell bocsátani.

Szükségünk van a természeti katasztrófák elleni küzdelmet célzó európai stratégiára, továbbá nagyobb együttműködő képességet és koordinációt kell megvalósítani a különböző közösségi eszközök között. A szolidaritás biztosítása céljából fokozni kell a tagállamok közötti együttműködést és koordinációt, e

katasztrófák elleni küzdelem érdekében pedig biztosítani kell további, gyorsan mobilizálható erőforrások elérhetőségét.

Felhívom a Tanács elnökségét, hogy az átláthatóság növelése és a források vészhelyzet esetén történő mobilizálásának rugalmasabbá tétele érdekében sürgősen hozzon határozatot az új Szolidaritási Alap szabályozásáról.

Diogo Feio (PPE) *írásban.* – (PT) Dél-Európa már sokszor elszenvedett olyan katasztrófákat (aszályt és tüzeket), amelyek emberéleteket követeltek, fenyegették a gazdaságot és a helyi ökoszisztémát, valamint hozzájárultak nagy kiterjedésű, egykor népes, megművelt és gondozott területek fokozatos elnéptelenedéséhez. Ez nem csak egy-egy ország problémája, ez a probléma és súlyos következményei határokon átnyúló jellegűvé váltak, és egyértelműen európai szintű választ igényelnek.

Mint ahogy azt már korábban mondtam, az Európai Uniónak haszna származik abból, ha katasztrófák idején is egyesíti erőit, és ha képes mobilizálni olyan forrásokat, mint például a Szolidaritási Alap, valamint olyan rendszereket és módszereket, amelyek megszüntethetik a katasztrófák okait, és enyhíthetik következményeit, emellett pedig rugalmas, gyors és megfelelő módon képesek reagálni a katasztrófákra.

Az Európai Bizottságnak vezető szerepet kell vállalnia a megoldások keresésében és a legjobb gyakorlatok megvalósításában, de az Európai Bizottság mellett az egész erdészeti ágazatot is fel kell szólítani a tapasztalatcserére, a megoldások kidolgozására, valamint olyan utak keresésére, amelyek segítenek diverzifikálni az erdőkkel kapcsolatos tevékenységeket.

Egy portugál gyermekvers szerint a fák a barátaink. Az Európai Uniónak osztoznia kell ebben a barátságban, azaz védenie kell a vidéki térségek jövőjét.

João Ferreira (GUE/NGL) *írásban.* – (PT) Az állásfoglalás mellett szavaztam. Ennek oka az, hogy tényleges szolidaritásra és a pénzügyi források közvetlen mobilizálására van szükség annak érdekében, hogy sürgősen meg tudjunk birkózni azzal a társadalmi és környezeti szempontból is tragikus helyzettel, amely az idei nyár erdőtüzei által érintett területeket és közösségeket sújtja.

Azonban úgy gondolom, hogy az állásfoglalásnak nagyobb hangsúlyt kellene helyeznie azokra az intézkedésekre, amelyek hozzájárulnak a tüzek problémájának megelőzésére irányuló megközelítéshez, továbbá bizonyos közösségi politikák hatásaira, különösen a közös agrárpolitikára gondolok, amelyek arra ösztönzik az embereket, hogy elhagyják a földeket és a termelő tevékenységet.

A KAP következményeit – különösen az olyan országokban, mint Portugália – a tüzek okai közé sorolhatjuk, amelyek most már minden évben hatalmas területeket pusztítanak el. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy a tagállamok közötti, az erdőtüzek leküzdésére irányuló lehetséges és kívánatos együttműködést nem szabad arra használni, hogy a tagállamok szuverenitásának fontos tényezőit próbáljuk megszüntetni, gondolok itt a polgári védelemre és a saját területükön történő ellenőrzésre és beavatkozásra.

Sylvie Guillaume (S&D) *írásban.* – (FR) Idén nyáron ismét erdőtüzek pusztítottak Dél-Franciaországban. Európai szomszédainkhoz hasonlóan a mi polgáraink is kénytelenek voltak megküzdeni a tűzzel, a katasztrófák pedig anyagi károkat és emberi szenvedést okoztak. Ezért támogattam egy független, állandó európai reagáló erő felállítását, amelynek feladata lenne a tüzek és más katasztrófák által sújtott tagállamok és régiók megsegítése. Ugyanekkora szükség van – és ez ügyben a Bizottsághoz is fordultunk – egy olyan stratégiára, amely a megelőző intézkedésekre és a sérült ökoszisztéma helyreállítására szánt finanszírozásra támaszkodva segít megőrizni nemzeti parkjaink gazdag ökoszisztémáját, legyen az akár Bauges, Ardèche vagy Lubéron. Indokolt lehet a KAP igénybevétele is az erdőtüzek terjedésének megelőzése érdekében, amit bizonyos területeken gyakran a túlzott mértékű aljnövényzet okoz. Végezetül pedig támogattam az EU Szolidaritási Alapjának mobilizálást is, mivel az alaphoz való hozzáférést a Tanács még mindig akadályozza, holott nagyon nagy szükség lenne rá.

Eija-Riitta Korhola (PPE) *írásban.* – (FI) Elnök úr, a 2009 nyarán pusztító erdőtüzekről szóló hétfői vitában elmondtam, hogy az éghajlatváltozás meg fogja változtatni a természeti feltételeket is. Ez tagadhatatlan tény. Azonban ez a tény nem magyarázza a természeti katasztrófákat, különösen nem akkor, ha ugyanaz a jelenség pár éven belül újra és újra visszatér. Jobban fel tudunk készülni a várható katasztrófákra, és fel is kell készülnünk. Ezért voltam ma kénytelen képviselőcsoportom álláspontja ellen szavazni az 5. módosítást illetően, és hogy teljesen őszinte legyek, ez az álláspont nagy fejtörést okoz nekem. Tényleg itt az ideje, hogy a tagállamok tükörbe nézzenek. Teljesen jogosnak tűnik, ha azt mondjuk, hogy az erdőtüzek okozta pusztítás megelőzhető lett volna, ha bizonyos tagállamok hatékonyabb megelőző intézkedéseket dolgoztak volna ki

és alkalmaztak volna, valamint ha keményebben dolgoztak volna azon bűncselekmények megszüntetésén, amelyek célja földterületek megszerzése beépítés céljából.

A politikai közösségünk nem hunyhat szemet a tények fölött. Ez senki számára nem lenne előnyös, különösen, ha az erdőtüzek okozta emberi tragédiákra gondolunk. Felmerült, hogy az erdőtüzek száma növekedésének egyik oka az éghajlatváltozás, és való igaz, hogy Európának fel kell készülnie arra, hogy már nemcsak júniustól szeptemberig kell erdőtüzekre számítani, mint eddig. A nyár előbb kezdődik, melegebb és szárazabb, különösen délen, ezért nő az erdőtüzek veszélye. A tüzek problémájának gyökere azonban nem a természeti feltételek progresszív változásában keresendő, hanem másutt. Egy dolog alkalmazkodni a változó környezethez; és teljesen más dolog elfogadni a kialakult rossz gyakorlatot, és felkészületlenül várni.

Willy Meyer (GUE/NGL) írásban. – (ES) Görögországban 1 30 000 olajfa, valamint sokhektárnyi szőlő, sok állat, méhészeti telepek, raktáépületek, istállók és nagyszámú üvegház és ház pusztult el a tüzekben. Spanyolországban 95 769 hektárnyi terület égett le az erdőtüzekben, amelyeknek 11 halálos áldozata volt, és becslések szerint 395 millió euró kárt okoztak.

A tüzek által a helyi gazdaságokban, a termelő tevékenységben és a turizmusban okozott társadalmi, gazdasági és környezeti kár tetemes, és szükségessé teszi az érintett polgárok támogatását, valamint a korábbi környezeti feltételek visszaállítását, mégpedig úgy, hogy közösségi és nemzeti szinten is haladéktalanul beavatkozzunk.

Sürgetjük a Bizottságot, hogy késlekedés nélkül mobilizálja a jelenlegi Szolidaritási Alapot, és tegye elérhetővé azokat a forrásokat, amelyek az érintett területek rehabilitációs terveinek, e területek termelési potenciálja visszaállításának és a leégett területek teljes újraerdősítésének támogatásához szükségesek.

Az erdőirtás oka részben az újabb utak és vasútvonalak építése. A Bizottságnak intézkedéseket kell hoznia annak érdekében, hogy az uniós forrásokból finanszírozott állami munkák az állami tulajdonú erdők fejlesztését, gondozását és növelését célzó közberuházásokra is tartalmazzanak összegeket.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Sajnálatos módon 2009 nyarát Dél-Európában pusztító erdőtüzek jellemezték, amelyek hatalmas anyagi és ökológiai károkat okoztak. Világos, hogy az erdők nyilvántartásba vételének hiányosságai vagy elmaradása, illetve a nem megfelelően meghatározott földhasználat bátorítja azokat a gyújtogatókat, akik hasznát akarnak húzni az erdők pusztításából. Ezért fontos volt, hogy ebben az állásfoglalásra irányuló indítványban felszólítsuk a tagállamokat e nyilvántartások felülvizsgálatára vagy módosítására.

Az újraerdősítésen kívül szükség van a szakértők, a tűzoltó brigádok és az egyéb, a beavatkozásokban részt vevő csoportok közötti együttműködésre mind vészhelyzetek esetén, mind pedig a megelőzésben. Ez az állásfoglalásra irányuló indítvány ésszerű javaslatokat tartalmaz, például arra nézve, hogyan lehet a tagállamokat katasztrófa esetén a szolidaritás elvével összhangban támogatni. Ezért a 2009 nyarán pusztító erdőtüzekről szóló közös állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam.

Frédérique Ries (ALDE) írásban. – (FR) Egyenesen ki kell mondani, hogy a természeti katasztrófák megelőzése és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás nem könnyű feladat. Bár az Európai Unió más régióknál valamivel jobban áll a megerősített polgári védelmi mechanizmus létrehozásának és a Szolidaritási Alap jelentette pénzügyi háttérnek köszönhetően, de még így is több mint 600 000 hektárnyi terület pusztul el évente.

Nemcsak a Földközi-tenger medencéjében pusztító erdőtüzekről beszélek, amelyek közül a legrosszabbak a 2009 nyarán az Athén közelében lévő hegyekben tomboló tüzek voltak. Véleményem szerint két javaslat van, amelyek alapvető jelentőséggel bírnak a helyzet javításában. Először is, teljes egészében végre kell hajtani Barnier úrnak az európai polgári védelmi erőről szóló 2006-os jelentését. Még mindig várunk az európai zöldecsapokra, hogy legyen végre tartalma is a polgári védelem polgárok által megszavazott európai politikájának. Másodszor pedig fontos, hogy a Bizottságnak joga legyen felülvizsgálni, hogy mi történik a katasztrófák helyszínén. Enyhén szólva meglepő lenne, ha uniós támogatásokat fizetnének ki olyan esetekben, amelyekben a tüzet esetleg gyújtogatók okozták azzal a céllal, hogy beépíthetővé tegyék a területet.

Joanna Senyszyn (S&D) írásban. – (PL) Az erdőtüzekről szóló állásfoglalás mellett szavaztam. Az erdőtüzek idén eddig több mint 200 000 hektárnyi erdőt pusztítottak el az Európai Unióban. Ez több, mint amennyit 2008-ban egész évben elpusztult! Lengyelországban az erdőtüzek kockázata a legnagyobbak közé tartozik Európában. 2009 áprilisában volt a legmagasabb a tüzek száma az elmúlt öt év viszonylatában.

Sürgős és hatékony intézkedéseket kell hoznunk az éghajlatváltozás ellen, hiszen ez az erdőtüzek egyik okozója. Az elfogadott állásfoglalás másik fontos témája az uniós mechanizmusok koordinálása az

éghajlatváltozás megelőzése, és különösen a Szolidaritási Alap hatékony felhasználása érdekében, hogy minimalizáljuk a tüzek következményeit.

Létre kell hoznunk egy európai reagáló erőt, amely természeti katasztrófák esetén képes gyorsan cselekedni. Ez a tagállamok intézkedéseinek pénzügyi és szervezeti kiegészítését jelentené. Remélem, hogy a tüzek hatásainak leküzdéséről szóló európai parlamenti állásfoglalást az Európai Bizottság megfelelően át fogja gondolni, és felhasználja azt saját cselekvéseinek megerősítésére ezen a területen.

Catherine Stihler (S&D), írásban. – Üdvözlöm az erdőtüzekről szóló mai vitát. A szép természeti tájak pusztulása mindannyiunk számára veszteséget jelent. Szolidaritást kell mutatnunk képviselőtársaink iránt, és segítenünk kell az érintett országoknak.

Nuno Teixeira (PPE) írásban. – (PT) A közelmúltban készült tanulmányok kimutatták, hogy Madeira szigetén a helyi kormány által támogatott újraerdősítések és a környezetvédelmi szervezetek kezdeményezéseinek eredményeképpen az erdős területek majdnem 5000 hektárral nőttek az elmúlt 36 évben, ami annál is inkább figyelemre méltó, mert az országos trend éppen ellenkező irányú. Ezt a felbecsülhetetlenül értékes örökséget védeni kell, és tény, hogy fel kell készülünk az erdőtüzekre való reagálásra, ugyanakkor alapvető fontosságúnak érzem a kiegyensúlyozott forráselosztást is a tüzek megelőzése, észlelése és a tűzoltás területei között. Az állásfoglalás mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy ezt a politikát európai szinten is lehet támogatni a szolidaritás stratégiája révén, amely koordinálni kívánja a tüzekre adandó válaszokat, valamint a veszélyes magatartásformák hatékony megelőzését.

A megközelítésnek az erdős területek megtisztításába, az őshonos fajok telepítésébe és a vidéki területek újbóli benépesítésébe be kell vonnia mind a hatóságokat, mind az erdős területek tulajdonosait, különös tekintettel a legkülső régiókra. Bűncselekmények esetén nemzeti szinten megfelelő büntetést kell kiszabni. A meglévő vagy új (például az EU Szolidaritási Alapja) strukturális alapok felhasználásával kapcsolatos eljárások végrehajtásának rugalmassága lehetővé teszi majd, hogy gyorsabban reagáljunk az érintettek problémáira, akik tüzek vagy más katasztrófák következtében elvesztették földterületeiket, otthonaikat és állatállományukat.

Frank Vanhecke (NI) írásban. – (NL) Tartózkodtam a 2009-es erdőtüzek következményeiről szóló kompromisszumos állásfoglalás végső szavazásán. Tettem ezt azért, mert úgy látom, hogy a parlamenti képviselők többsége úgy gondolja, hogy az erdőtüzek elleni európai szintű küzdelemnek nem a támogatásra és koordinációra kell szorítkoznia, hanem valamiféle külön európai tűzoltó erőt kellene létrehozni, azaz egy újabb európai szervet, amely óriási összegekbe kerülne, és mindez csak azért, hogy a mások által már elvégzett munkát még egyszer elvégezzék.

Mindenesetre ez jó példa arra a tényre, hogy az euroföderalisták nem annyira kontinensünk hatékony és kompetens irányításával vannak elfoglalva, hanem inkább azzal, hogy kinyilvánítsák, mindent európai szinten kell szabályozni – az oly gyakran emlegetett és ünnevelt szubszidiaritás elve ellenére.

(Az ülést 12.50-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

10. Pénzügyi szolgáltatások (jogi aktusok aláírása)

Elnök. – Az együttdöntési eljárás keretében elfogadott jogi aktusokat az Európai Parlament elnöke közösen írja alá a Tanács soros elnökségével. Mielőtt ismét megnyitom az ülést, egy új jogszabálycsomag aláírására kerül sor, amellyel a jogszabályok hatályba lépnek. A Tanács nevében Cecilia Malmström, európai ügyekért felelős miniszter ír alá. Nagy örömmre szolgál, hogy Benita Ferrero-Waldner biztos is velünk van ma.

Szeretnék néhány szót ejteni a mai napon aláírásra kerülő jogszabályokról. Ma van az előestéje az Európai Unió rendkívüli csúcstalálkozójának, amelynek célja a G20-ak pittsburghi csúcstalálkozójára való felkészülés, és ez jó alkalom arra, hogy erősítsük az Európai Parlament társjogalkotói szerepét. Felkértem arra, hogy én képviseljem az Európai Parlamentet az állam- és kormányfők vacsoráján. Mi, az Európai Unió, a pittsburghi G20-as csúcstalálkozón való részvételünk előkészítésén fogunk dolgozni.

A ma előttünk lévő, a pénzügyi válságra adott válaszként elfogadott négy külön jogi aktusból álló csomagot együttdöntéssel hagytuk jóvá. Mi van a csomagban? Egy irányelv a tőkekövetelményekről, egy rendelet a hitelminősítő intézetekről, egy új rendelet a határokon átnyúló kifizetésekről, valamint egy határozat egy új program létrehozásáról, amelynek célja bizonyos tevékenységek támogatása a pénzügyi szolgáltatások, pénzügyi beszámolás és ellenőrzés terén.

Az irányelv és a rendeletek az EU befektetőinek és az Európai Unió pénzügyi rendszereinek védelmére, a fogyasztói jogi garanciák növelésére és a jobb felügyelet biztosítására irányulnak. Az előttünk lévő aktusok célja a pénzügyi piacok stabilizálása. Ezzel előzetes várakozásokat teljesítünk be, ugyanakkor az aláírandó jogszabályokat az előző parlamenti ciklusban alkották meg. Malmström miniszter asszony, kíván-e felszólalni, mielőtt aláírjuk a jogi aktusokat?

Cecilia Malmström a Tanács sora elnöke. – (SV) Elnök úr! Most készülünk aláírni néhány olyan jogi aktust, amelyek az Európai Unió válaszában leglényegesebb elemei az Európát oly keményen sújtó, messzemenő következményekkel járó gazdasági válságra. Szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak a cseh elnökségnek, amely kemény munkával érte el, hogy az aktusok a rendelkezésre álló rövid időn belül készen álljanak. A cseh elnökségnek köszönhető, hogy ilyen gyorsan, ennyire sikeres együttműködést és gyors, eredményes megállapodásokat sikerült tető alá hozni a Tanács és a Parlament között.

Amint korábban említettem, a gazdasági helyzetet illetően óvatosan optimisták vagyunk, de tisztában vagyunk azzal is, hogy az elkövetkező időszakban sok országot fog érzékenyen érinteni a munkanélküliség. Ezért tehát továbbra is szükség van a Parlament, a Tanács és a Bizottság szoros együttműködésére. Örömmel nézek elébe az együttműködésünknek, és büszke vagyok arra, hogy az Ön oldalán írhatom alá ezeket az aktusokat, elnök úr.

Elnök. – Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy abban, amit teszünk, a Tanács, a Parlament és a Bizottság funkcióinak folytonossága nyilvánul meg. Menet közben választások zajlottak az Európai Parlamentben, de ezek egyáltalán nem hátráltatták sem a tevékenységünket, sem a munkánkat.

Most pedig szeretném megkérni Malmström miniszter asszonyt, hogy csatlakozzon hozzám ennél az asztalnál a közös aláíráshoz. Szintén felkérem Ferrero-Waldner biztost, Berès asszonyt és Bowles asszonyt – a korábbi és jelenlegi gazdasági és monetáris biztosokat –, hogy fáradjanak ide középre, az előadókkal – Karas úrral és Gauzès úrral – együtt. A miniszter asszony és én az Önök jelenlétében írunk alá.

Szeretnék arra is rámutatni, hogy Starkevičiūtė asszony és Hoppenstedt úr az előző parlamenti ciklusban előadókként működtek közre, de már nem tagjai az Európai Parlamentnek.

Most pedig térjünk rá az aláírásra.

ELNÖKÖL: ROTH-BEHRENDT ASSZONY

alelnök

11. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

12. A parlamentközi küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

13. EK/Tadzsikisztán partnerségi és együttműködési megállapodás (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– A Tanács és a Bizottság nyilatkozata az EK és a Tádzsik Köztársaság közötti partnerségi és együttműködési megállapodás megkötéséről, valamint

– Alojz Peterle ajánlása (A7-0007/2009) a Külügyi Bizottság nevében az egyrészről az Európai Közösségek és tagállamok, másrészről a Tádzsik Köztársaság közötti partnerségi és együttműködési megállapodás megkötéséről szóló tanácsi és bizottsági határozatra irányuló javaslatról

(12475/2004 – 11803/2004 – C6-0118/2005 – 2004/0176(AVC)).

Cecilia Malmström a Tanács sora elnöke. – (SV) Elnök asszony, tisztelt képviselők, biztos asszony, Peterle úr, boldog vagyok, hogy ma délután lehetőségünk nyílik megvitatni az EU Tádzsikisztánhoz fűződő

kapcsolatait, és különösen az annak tulajdonított jelentőséget, hogy új alapokra kívánjuk helyezni az országhoz fűződő kapcsolatainkat a partnerségi és együttműködési megállapodás megkötése révén.

Tudom, hogy a Parlament komolyan érdekelt e kérdésben. Az EU Közép-Ázsiára vonatkozó stratégiájáról szóló állásfoglalásában már 2008 februárjában felszólította a tagállamokat, hogy sürgősen ratifikálják a partnerségi és együttműködési megállapodást – ezzel megerősítve a Parlament azon szándékát, hogy a közeljövőben jóváhagyja a megállapodást.

Mostanra a megállapodást ratifikálták, és jelentős igény mutatkozik a hátralévő további lépések minél gyorsabb megtételére, annak érdekében, hogy a partnerségi és együttműködési megállapodás minél hamarabb hatályba léphessen – remélhetően még az év vége előtt. Így egyértelmű jelzést küldünk arról, hogy új fejezetet nyitunk az Európai Unió és Tádzsikisztán közötti kapcsolatainkban.

Tádzsikisztán fontos része a Közép-Ázsiára vonatkozó átfogó stratégiánknak. Ez az alig megközelíthető ország az egyik legszegényebb a világon. Gyengén ellenőrzött határ választja el Afganisztántól, ezáltal a kábítószer-csempészet fő útvonalává és a radikális iszlamisták régiójának kapujává vált. Következésképpen valós érdekünk fűződik Tádzsikisztán támogatásához, mind az ő érdekükben, mind azért, hogy megoldjuk a közös problémáinkat. Számos kapcsolat formájában már ez történik. A svéd elnökség júliusban magas szintű munkacsoportot küldött a régióba, tegnap pedig miniszteri konferenciát tartottak Közép-Ázsia országainak részvételével Brüsszelben.

Tádzsikisztán ugyanakkor az EU keleti szomszédai között azon kevés országok közé tartozik, amellyel még nem kötöttünk átfogó megállapodást a hidegháború vége óta. Amennyiben komolyan szeretnénk kezelni az általam említett kérdéseket, úgy megfelelő keretrendszert kell alkotnunk a jövőbeli kapcsolatainknak. A Tádzsikisztánnal folytatott politikai párbeszéd és gyakorlati együttműködés kereteit úgy kell fejlesztenünk, hogy jobban tükrözzék a régió előtt álló közös kihívásokat. Partnerségi és együttműködési megállapodás révén strukturáltabb módon vitathatnánk meg a közös érdekkörünkbe tartozó kérdéseket: emberi jogok, jogállamiság, kábítószer-kereskedelem és szervezett bűnözés, valamint terrorizmus és vallási szervezetek.

Ugyanakkor előrelépésre van szükségünk a demokráciával, a megfelelő társadalomirányítással és az emberi jogokkal kapcsolatos ügyek területén. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez nem könnyű feladat. Ezért nagy örömmel fogadom a Tádzsikisztánnal az emberi jogokról folytatott strukturált párbeszédet, amely lehetőséget nyújt a megfelelő vitára. E párbeszéd második fordulóját szeptember 23-án tartják Dusanbében.

Folytatnunk kell Tádzsikisztán ösztönzését a reformprogram elindítására. A fejlemények gyakran nagyon aggasztóak. Demokratikusabb szemléletmódot szeretnénk látni az országban a szerveződés szabadságát, a vallásszabadságot, a média szabadságát és a civil társadalmak fejlődését illetően. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy meggyőzzük Tádzsikisztánt arról, hogy az illegális tevékenységek, a kábítószer-kereskedelem és a terrorizmus elleni harcban a jogállamiság szabályait be kell tartani. Hangsúlyoznunk kell, hogy az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat tiszteletben kell tartani az etnikai és kulturális konfliktusok megelőzésének eszközeként.

Nagyon aggodunk az országban tapasztalható kiterjedt korrupció miatt is. Ez nem csupán a tádzsikisztáni fejlődést akadályozza, hanem az adományozók eredményes hozzájárulásait is. Minden rendelkezésre álló csatornát fel kellene használnunk arra, hogy a tádzsik hatóságoknál elérjük e probléma lehető leggyorsabb kezelését. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a kábítószer-kereskedelem összes tranzitútvonala – vagy legalábbis nagy többségük – áthalad Tádzsikisztánon. Az ország ki van téve a radikális mozgalmaknak és a nemzetközi szervezett bűnözésnek. Fokoznunk kell Tádzsikisztán támogatását annak érdekében, hogy szembeszálljunk ezzel a tevékenységgel, ugyanakkor gondoskodjunk az alternatív bevételi forrásokról is. Ez a stratégia összhangban áll afganisztáni kötelezettségvállalásunkkal és az ország stabilizálásáért folytatott munkánkkal. Üdvözljük Tádzsikisztán együttműködésben mutatott érdeklődését, és támogatjuk az erőfeszítéseit.

Tádzsikisztán nyitott, konstruktív hozzáállást mutatott közös kihívásaink megtárgyalása során. Ez örömdetes. Ez a párbeszéd fontos eleme támogatásunknak, amelyet a szomszédjaival folytatott együttműködés fejlesztése és olyan sürgős, összetett regionális problémák, mint az éghajlatváltozás, a vízkészletek és a határok ellenőrzésének megoldása érdekében nyújtunk Tádzsikisztánnak. Tekintettel arra, hogy erős érdekünk fűződik ahhoz, hogy e problémákat hatékonyabban kezeljük, üdvözlöm a Tádzsikisztánnal való kapcsolataink új alapokra helyezésének lehetőségét. A partnerségi és együttműködési megállapodás olyan keretet nyújt számunkra, amelyben továbbfejleszthetjük kétoldalú kapcsolatainkat, és ezáltal hozzájárulhatunk az egész Közép-Ázsiára vonatkozó stratégiánk átfogó célkitűzéseinek eléréséhez. Ezért felkérem a Parlamentet, hogy a megállapodás mellett szavazzon annak mihamarabbi hatálybalépése érdekében.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani Peterle úrnak a kiváló jelentéséért, valamint az állásfoglalásért, amely nagyon jó elemzést nyújt a tádzsikisztáni helyzetről, és olyan ajánlásokat tesz, amelyeket magam is csak támogatni tudok.

Mióta az EU Közép-Ázsiára vonatkozó stratégiája 2007 júniusában elfogadásra került, Közép-Ázsia összes országával mélyültek kapcsolataink – kölcsönös hasznunkra. A közöttünk lévő kapcsolatok ritmusa felgyorsult, és mára kölcsönösen egyértelműek mindkét fél számára a biztonsági ügyekben, a határigazgatásban és -ellenőrzésben, az oktatásban, a kormányzásban és az energia diverzifikálásában folytatott együttműködés előnyei. A stratégiának sikerült új típusú partnerséget kovácsolnia az öt közép-ázsiai köztársasággal.

Nyilvánvaló azonban, hogy ezt az átfogó stratégiát az érintett országok változó törekvéseit és orientációit tükröző, egyéni és differenciált kétoldalú kapcsolatok erősítették meg. Ahogy mindannyian tudják, a Tádzsikisztánnal folytatott együttműködésünket még mindig a Szovjetunióval 1989-ben kötött kereskedelmi és együttműködési megállapodás irányítja, amelyet 1994-ben Tádzsikisztán is jóváhagyott. Ez a megállapodás már nem teljesen tükrözi a közép-ázsiai stratégiában megfogalmazott ambícióinkat, és nem nyújt támogatást ahhoz a fajta kapcsolathoz sem, amelyre most Tádzsikisztánnal törekszünk.

Az EU és Tádzsikisztán közötti új partnerségi és együttműködési megállapodáshoz való, ma megvitatandó hozzájárulásuk ezért jelentős lépést jelentene, amely révén kiterjeszthetnénk és elmélyíthetnénk az országgal folytatott együttműködésünket.

Ahogy az elnök asszony már elmondta, Tádzsikisztánnak ma jelentős gazdasági és társadalmi kihívásokkal kell szembenéznie. Fontos – és az európaiak saját érdeke is –, hogy Tádzsikisztán sikeresen kezelje a nehézségeit. Ez az ország közel 1500 km-es szakaszon határos Afganisztánnal és közel fekszik a pakisztáni Swat-völgyhöz. Továbbá olyan terület ez, amely sebezhető a konfliktussal sújtott területekről begyűrűző hatásokkal és az iszlám harcosok beszívargásával szemben.

Tádzsikisztán szintén kulcsfontosságú szerepet játszik az Afganisztánból származó illegális kábítószernek Európába történő beáramlásának megakadályozására tett erőfeszítésekben. Az Európai Unióval folytatott nagyobb fokú együttműködés így segíthet az instabilitás elterjedésének megakadályozásában.

Tádzsikisztán sérülékenységeinek egyik fő eleme a gyenge gazdasága. A közép-ázsiai köztársaságok legszegényebbeként súlyosan érintette az alumínium- és gyapotpiacon történt jelentős áresés, amely a globális visszaesésnek tudható be. Ez – a hazautalásokban 2009 első felében mutatkozott 34%-os zuhanással együtt – aggodalomra ad okot azt illetően, hogy a szegénység növekedhet, a bizonytalan társadalmi-gazdasági helyzet pedig társadalmi zavarokat kelthet.

Hiszek abban, hogy az elengedhetetlen reformokhoz nyújtott támogatásunkkal és bátorításunkkal jó úton haladunk Tádzsikisztánnal kapcsolatban. Ez állt az EU különleges képviselője, Morel úr rendszeres látogatásainak és az én 2008 tavaszán tett látogatásom központjában is. Történt előrelépés, de nyilvánvalóan ennél többet kell tenni. A kormány világossá tette, hogy az élénkebb kereskedelmen és együttműködésen felül hajlandó intézkedéseket tenni a társadalmi jólét, az egészségügy, az oktatás, a korrupció megfelelő kezelése és az emberi jogok helyzetének javítása érdekében.

Öröndötesnek tartom, hogy Rahmon elnök úr létrehozta az ombudsman intézményét. Az ombudsman fontos tárgyalópartner lesz számunkra az EU és Tádzsikisztán között az emberi jogokról szeptember 23-án folytatandó, ön által már említett párbeszéd második körében. Az igazságügyi reform jelenleg még lassú fejlődést mutat, de reméljük, hogy a nemrég Dusanbében az emberi jogokról tartott civil társadalmi szeminárium ajánlásait a kormány figyelembe fogja venni –különösen a jogászszakma és a tádzsikisztáni új büntetőeljárási kódex reformja során.

Természetesen teljes mértékben tudatában vagyok a tádzsikisztáni demokráciával és emberi jogokkal kapcsolatos aggályainknak, éppen ezért biztosítom önöket, hogy a Bizottság teljes mértékben figyelembe fogja venni ezeket az aggodalmakat az országgal folytatott párbeszédeink során.

Ami a gazdasági reformokat illeti, fejlődést látunk például a gyapotültetvényeket terhelő tartozások rendezési mechanizmusának megtervezésében, amely remélhetően útját egyengeti majd az országban uralkodó szegénység leküzdéséhez elengedhetetlen, szélesebb körű mezőgazdasági reformoknak és a „gazdálkodás szabadsága” megvalósításának.

Az Európai Parlamentnek a partnerségi és együttműködési megállapodáshoz való mai hozzájárulása segít nekünk folytatni a politikai és gazdasági reformok egész soráért végzett munkánkat Tádzsikisztánnal, különösen a demokráciára és emberi jogokra összpontosítva, valamint biztosítva azok teljes végrehajtását.

A reformtörekvést a Bizottság viszonylag nagy összegű kétoldalú támogatása már alátámasztotta. Ez a támogatás a 2007 és 2010 közötti időszakban 66 millió euró, amely tovább fog emelkedni 70 millió euróra a 2011 és 2013 közötti hároméves időszakban.

Támogatásunk a szociális védelem és egészségügy ágazati támogatására, az államháztartási reformra, valamint a magánszektor fejlesztésének technikai támogatására fog összpontosítani. A dusanbei küldöttségünk ezt a folyamatot fogja segíteni. A célom az, hogy ez év vége előtt a regionális irodánk teljesen felkészült küldöttséggé váljon a reformfolyamat bátorítása és a partnerségi és együttműködési megállapodás teljes végrehajtásának megkönnyítése érdekében. Különösen remélem, hogy segít majd az általam előbb említett kulcsfontosságú területeken elért fejlődés átfogó értékelésében, amelyeket később világos referenciaértékekhez fogunk mérni.

Alojz Peterle, előadó. – (SL) Az Európai Községek, a tagállamai és Tádzsikisztán közötti partnerségi és együttműködési megállapodás megkötéséről szóló határozat összhangban áll az Európai Tanács Közép-Ázsiával kötött új partnerségi stratégiájával, valamint Tádzsikisztán azon nyilvánvaló szándékával, hogy az Európai Unióval a kereskedelem és számos más területen szélesebb együttműködést alakítson ki.

Örömmel látom, hogy az összes tagállam ratifikálta ezt a megállapodást, továbbá bízom benne, hogy hozzájárulásunkat tudjuk majd adni a Tádzsikisztánnal kötendő megállapodáshoz, ahogy korábban ezt már megtettük Kazahsztánnal, Kirgizisztánnal és Üzbegisztánnal kapcsolatban. Ez az Európai Unió és az egykori Szovjetunió között létrejött kereskedelmi és együttműködési megállapodás végét fogja jelenteni.

Az Európai Unió alapértékei és alapelvei alapján ezzel a megállapodással kifejezi a világ e részén nagyon fontos partnernek tekintett Tádzsikisztánnal folytatott együttműködéshez fűződő stratégiai érdekeit. Az EU szeretné továbbá elmélyíteni a kapcsolatait Tádzsikisztánnal, ily módon hozzájárulva az ország biztonságához, stabilitásához és gazdasági fejlődéséhez, valamint demokratikus intézményeinek fejlesztéséhez és megerősítéséhez, illetve az emberi jogok és a jogállamiság védelméhez.

Az európai politika Tádzsikisztánra vonatkozó körvonalazottabb céljai közé tartozik elsősorban a szegénység elleni küzdelem, a felelősségteljes kormányzás és reform, valamint a kábítószer-kereskedelem és a szervezett bűnözés elleni hatékony harc támogatása. Ez a jelentés kritikusan közelít a tádzsikisztáni demokrácia állapotához, hangot adva a korrupcióval és a civil társadalom helyzetével kapcsolatos aggodalomnak, ugyanakkor felkéri a tádzsik kormányt, hogy a lehető leghamarabb kezelje a problémákat az oktatás és képzés területén.

A jelentés továbbá indokolt aggodalmaknak ad hangot az emberi jogok megsértésével kapcsolatban, különösen a nők jogait, a vallásszabadságot, a bíróság függetlenségét és a civil társadalmi szervezetek munkáját meghatározó körülményeket illetően. A jelentés üdvözli az emberi jogokról folytatott párbeszéd megkezdését is, amelynek előrehaladása létfontosságú a kétoldalú kapcsolatok fejlődéséhez.

E megállapodás azon meggyőződésünket tükrözi, hogy Tádzsikisztán létre tud hozni egy modern, működő államot, amely képes sikeresen betölteni regionális szerepét, különösen az Afganisztánból és a régió más területeiről átgűrűző szélsőségessegek elleni harcban. A jelentés egyebek között emlékeztet bennünket az energia és a víz jelentőségére is, hiszen e kérdések érintik a Közép-Ázsián belüli államközi kapcsolatokat, és közös fellépést igényelnek.

Befejezésül hadd köszönjem meg munkatársaimnak a konstruktív együttműködésüket, a Bizottságnak pedig az értékes segítséget. Legfőképpen szeretnék köszönetet mondani a Tádzsik Köztársaság nagykövetségének az együttműködéséért.

Szilárdan hiszek abban, hogy ezzel a megállapodással az Európai Unió képes lesz felépíteni és megerősíteni a Tádzsikisztánnal a mai napig folytatott együttműködést, és bízom benne, hogy ez a megállapodás ebben a szellemben lesz végrehajtva a közeljövőben. Teljes szívvel ajánlom a Tádzsikisztánnal kötendő megállapodás elfogadását.

Filip Kaczmarek, a PPE képviselőcsoport nevében. – (PL) Szeretnék gratulálni az előadónak, Alojz Peterle úrnak az Európai Községek és Tádzsikisztán közötti partnerségi és együttműködési megállapodásról szóló rendkívül tényszerű és – hangsúlyoznám – igen kiegyensúlyozott jelentéséhez.

Tádzsikisztánt gyakran bírálták a demokrácia hiányosságai miatt. Mi legtöbbször a sajtószabadság és a vallásszabadság hiányát, valamint a korrupciót kifogásoltuk. Nem kívánom itt megvitatni ezeket a vádakokat. Azonban figyelembe kell vennünk azt, hogy Tádzsikisztán az utóbbi időben fejlődést mutatott a korrupció elleni küzdelemben, valamint az emberi jogok helyzetének és számos egyéb kényes területnek a javításában.

Ezenfelül viszonylag stabil ország, ami fontos, tekintettel a stratégiai helyzetére. Azonban ezt ma már megtárgyaltuk.

Az, hogy Afganisztán szomszédja, és ehhez olyan problémák társulnak, mint a nagyarányú kábítószer-termelés és -eladás, a terrorizmus és az egyre növekvő extrémizmus, valamint az, hogy egy másik egyre instabilabb szomszédja van, Pakisztán, Tádzsikisztán az Európai Unió természetes szövetségese lehet. Az EU-nak tehát érdeke az ország demokratikus folyamatainak folyamatos támogatása és politikai, gazdasági és társadalmi képességeinek megerősítése.

Ne felejtjük el, hogy Tádzsikisztán a legszegényebb ország az egykori szovjet tagköztársaságok közül. A tavalyi évben szerepelt az élelmiszerhiány által legsúlyosabban érintett 12 országot tartalmazó ENSZ-listán. Ebben a tekintetben örülök, hogy a jelentés a millenniumi fejlesztési célokat is megemlíti. Hadd emlékeztessük Tádzsikisztánt minderre.

Az Európai Unió Tádzsikisztán elsődleges kereskedelmi partnere. Mindkét oldalon erőfeszítéseket kell tenni azért, hogy minél gyorsabban végrehajtsák a megállapodást, így módon támogatva az ország gazdasági helyzetének fejlődését és stabilizálását. A Tádzsikisztánnal kapcsolatos negatívumok egyszerű bírálása révén nem fogjuk ezt megvalósítani. Pozitív jelet kell küldenünk arról, hogy törődünk az országhoz fűződő kapcsolataink fejlesztésével, és véleményem szerint Peterle úr jelentése az egész Parlamenttel együtt éppen egy ilyen jelzést küldött.

Niccolò Rinaldi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, Tádzsikisztán ritkán kerül említésre ebben a Házban, ezért – a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében, valamint a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság és a Közép-Ázsiával fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség tagjaként szólva – üdvözljük ezt a megállapodást. Ugyancsak üdvözlöm a biztos asszony által imént említett, a régióban működő képviselői irodáink megsegítésére irányuló gyors intézkedésekkel kapcsolatos döntést.

Ezenfelül Tádzsikisztán, amely képes meglepni minket, de amelyet ugyanakkor gyakran Európa előőrseként emlegetnek, nem szorult a világ periferiájára – ahogy a többi közép-ázsiai ország sem, amelyek közül Afganisztán a legjelentősebb. Ebben az országban fontos csatákat vívnak meg a kábítószer-kereskedelemmel szemben, az autoritarizmus és a fundamentalizmus ellen, valamint a sajnos még mindig nagyon törekeny jogállamiság és demokrácia megerősítéséért.

E jogalkotási eszköz révén képesek leszünk majd előrelépést tenni, nem csak a kereskedelem szemszögéből, hanem – bízom benne – a politika és kultúra jövőjét illetően is.

Heidi Hautala, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök asszony, a körülmények jóval kedvezőbbek ahhoz, hogy belevágjunk a Tádzsikisztánnal kötendő partnerségi és együttműködési megállapodásba, mint például Üzbegisztánban vagy Türkmenisztánban, ahol totális diktatúra uralkodik. Tádzsikisztán azonban jobb úton halad, és ez a megállapodás lehetővé teszi majd az Európai Unió számára, hogy némi hatással legyen az ottani helyzetre. Kellemes volt hallani, hogy a Tanács és Bizottság nevében az együttműködési megállapodás az emberi jogokra és a demokráciára fog összpontosítani, továbbá megpróbálja majd előrelendíteni a jogállamiság fejlődését. Fantasztikus volt hallani azt is, hogy ombudsmani intézményt hoztak létre Tádzsikisztánban. Ez rendkívül jelentős eszköz sok országban, és az Európai Uniónak teljes támogatást kell nyújtania ehhez az új intézményhez.

Szeretnék kiemelni egy másik, a vízforrásokat érintő kérdést. Ez a régió gazdag vízkészlettel rendelkezik, és az Európai Unió segíthetne Tádzsikisztánnak ésszerűen és demokratikusan hasznosítani ezeket az erőforrásokat, figyelembe véve azon országok érdekeit is, amelyek területe az alsó folyamszakaszokon fekszik, valamint amelyeknél fennállhat a veszélye annak, hogy a hatalmas vízerőművek által okozott hatások sújtják őket. Bárhogy is legyen, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja szeretné hangsúlyozni a regionális együttműködés jelentőségét, hogy a közép-ázsiai helyi gazdaság talpra állhasson.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, Tádzsikisztánnak nincs úgy megáldva energia- és ásványkincsforrásokkal, mint a többi közép-ázsiai ország. Mindez nem szolgálhat indokul ahhoz, hogy marginalizálják Tádzsikisztánt a gazdagabb és nagyobb szomszédaival szemben.

Közép-Ázsia kulcsfontosságú régió az EU politikai és energiabiztonsága számára. Az EU kapcsolatainak megerősítése szempontjából a régió belüli néhány ország gyorsabban fog fejlődni, mint a többi – ez elkerülhetetlen. De meg kell őriznünk a kollektív együttműködést ahhoz, hogy folytatni tudjuk a kapcsolatok építését e mostanáig diplomáciailag elszigetelt és – különösen az Európai Unió által – jelentősen elhanyagolt

régióval. Kockázatos egyes közép-ázsiai országokat előnyben részesíteni másokkal szemben, ugyanis ez a régió belül viszálykodáshoz és megosztottsághoz vezet. Különösen a régió iszlamista terroristák mutattak eltökéltséget a szegénység és a nem megfelelő kormányzás kihasználására, hogy ezzel radikalizálják az embereket és terjesszék a gyűlöletről szóló üzenetüket.

Tádzsikisztán kormánya elutasította az szélsőségességet és a nemzetközi közösség segítségével igyekszik megerősíteni a demokrácia helyzetét országában. Tádzsikisztán még mindig a világi és dzsihádisták erők közötti brutális polgárháború sebeit viseli, amely a Szovjetunió összeomlását követően tört ki a 90-es évek elején. A tádzsik emberek nem szeretnék visszatérni látni a vérontást, ezért bátran támogatják a tálibok elleni NATO-hadműveleteket Afganisztánban. Az ISAF misszió Afganisztánban létfontosságú Tádzsikisztán hosszú távú jövője és arra irányuló törekvése szempontjából, hogy biztonsági kapaszkodót találjon nyugaton.

Igazság szerint Tádzsikisztán előlétele a demokratizálódás és az emberi jogok szempontjából nem tökéletes, de meg vagyok győződve arról, hogy az EU részéről elindított párbeszéd és kötelezettségvállalás a pozitív irányba mutató változások felé fogja bátorítani Tádzsikisztánt. Bizonyára úgy tűnik, hogy ez az Európai Unió véleménye Belarusszal és Üzbegisztánnal kapcsolatban, tehát Tádzsikisztán is megérdemli, hogy hasonló bánásmódban részesüljön. Az ECR képviselőcsoport ezért támogatja a mélyebb stratégiai politikai és gazdasági partnerséget Tádzsikisztánnal, amely azon a kötelezettségvállaláson alapul, hogy az ország elindul a nyitottság, a demokrácia és magasabb szintű emberi jogi normák felé.

Sabine Lössing, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, köszönöm a jelentést. A Külügyi Bizottság tagjaként az egyik vitában e megállapodásnak az európai uniós bevándorláskezelésben betöltött szerepéről kérdeztem a Bizottság illetékes képviselőjét. Ő egyértelműen kijelentette, hogy hatálybalépése esetén a megállapodás a határbiztonsági ügynökséggel (Frontex) folytatott együttműködés és számos bevándorlásiügyi rendelet útját fogja kikövezni, a visszafogadási megállapodások és az afgán határ biztosításának keretében. A Tádzsikisztán és Afganisztán között húzódó 1200 km hosszú határ ügyét már tárgyaltuk itt. Így aztán ez az EU elnyomó politikájának újabb célkitűzése lesz a menekültek távoltartására.

Az EU következképpen külső határaitól messze el akarja zárni magát a menekültektől. Megint csak láthatjuk, hogy ez az EU külpolitikájának alapeleme. Az ilyen partnerségi megállapodások eredményeképpen a menekülteket táborokba internálják, ahol – mindannyian tudjuk – embertelen körülmények uralkodnak, ahogy jelenleg Ukrajnában is. A problémát korábban már vázoltuk általánosan. A bevándorlás úgynevezett nemzetközi kezelésének és a formája súlyosan sérti a menekültek jogállásáról szóló genfi egyezményt és a nemzetközi emberi jogokat.

Ezért felszólítom az EU-t, hogy a menekülést kiváltó okok ellen kezdjen el küzdeni, ne a menekültek ellen. Az európai szomszédságpolitika az egyik eszköze annak, hogy Európát még áthatolhatatlanabb erőddé tegyék, amire ezért is tekintünk nagyon szkeptikusan mi, a GUE/NGL képviselőcsoport.

Bastiaan Belder, az EFD képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, őszintén szólva vegyes érzelmeket kelt bennem ez a vita. Egyfelől üdvözlöm, hogy Peterle úr állásfoglalása világosan rámutat a tádzsik gazdaságon és társadalmon belüli megannyi problémás területre. Másfelől azonban érthetetlennek találom, hogy Tádzsikisztánt lényegi kérdésekben viszonylag stabil országgént ábrázolják. Épp most hallottam ezt a vitában újból, és egyáltalán nem értem, honnan jön ez a gondolat. Az Európai Unió olyan benyomást kelt, mintha ezt a megállapodást muszáj lenne megkötni, akármilyen történjen. Ez kétségbevonhatatlan következménnyel lesz a később megfogalmazandó, hatalmas mennyiségű kritikák hitelességére.

Amit a 2. bekezdésben olvastam a tádzsik kormány csalódottságáról, teljesen megdöbbenőnek találtam. Hölgyeim és uraim, a vallási életüket mélyen befolyásoló vallási törvénnyel szembekeverült protestáns kisebbség vagy muzulmánok csalódottságát kell megvitatnunk. E teljes mértékben nem helyén való csalódottság helyett a tádzsik kormánynak az otthon megoldandó számos feladatával kellene foglalkoznia. Remélem, biztos asszony, hogy ezt is lelkiismeretesen nyomon fogjuk követni.

Pino Arlacchi (ALDE). - Elnök asszony, én nagyon pártolom ezt a megállapodást. Hiszem, hogy nagy lépés ez az Európai Unió és a számos okból nagyon fontos Tádzsikisztán közötti együttműködés felé.

Csak egy olyan példát szeretnék felidézni, amely hozzájárult az európai kontinens stabilitásához és biztonságához. Tádzsikisztán az Afganisztánból Európába és Oroszországba tartó drogút vonalak kereszteződésében fekszik. Az Afganisztánban termelt heroin legalább 30%-a Tádzsikisztánon keresztül jut el Európába és Oroszországba. Tíz évvel ezelőtt a nemzetközi közösség átfogó műveletet indított Tádzsikisztánban, amely megerősítette az összes kábítószer-ellenőrző apparátust, és nagy örömmel látom,

hogy tíz évvel később mindez működik és nagyon jól halad előre. E megállapodás közvetlen hozzájárulás Európá stabilitásához és biztonságához.

Tudom, hogy még mindig sok korlátozó tényező van, a kollégák pedig kiemelték Tádzsikisztán emberi jogokkal, szegénységgel stb. kapcsolatos problémáit, de hiszek abban, hogy ez a megállapodás a lehető legjobb formáját mutató Európát jelenti, jómagam pedig nagyon pártolom ezt.

Pier Antonio Panzeri (S&D). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én is úgy gondolom, hogy e Tádzsikisztánnal kötendő megállapodás valóban nagyon pozitív és segíthet néhány általam fontosnak tartott és konkrét célkitűzés elérésében.

Az első célkitűzés az ország stratégiai pozícióját érinti, amely valóban hasznos lehet a béke, biztonság és stabilitás térségének előmozdításához. A második célkitűzés, úgy hiszem, az és az kell legyen, hogy gazdasági és szociális szempontból bátorítsuk az ország növekedését, mert tudjuk, hogy ez a régió egyik legszegényebb országa.

Végül biztosítanunk kell, hogy a szabadság, a demokrácia és a jogérvényesülés a megállapodás alkalmazását meghatározó alapelemek legyenek. A látható korlátokat félretéve, úgy hiszem, üdvözlünk kell a jelentést, amelyről itt ma szavazunk.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Szeretnék gratulálni Peterle úrnak a nagyszerű jelentéshez. A „-sztán” utótag „államot” jelent, és Tádzsikisztán az utolsó, általunk államként elismerendő, „-sztán”-nal végződő nevű ország. Mostanáig mindig átnéztünk rajta, ami nagy igazságtalanság volt.

Ugyanakkor Közép-Ázsia stabilitása mag a régió és a mi érdekünk is, ahogy az egész világ stratégiai érdeke is. A világ valamennyi országa összeköttetésben áll, mint a vérerek hálózata, ezért is fontos, hogy érettségünkről tegyünk tanúbizonyságot azzal, hogy biztosítjuk: e régió összes országa egyenlő figyelemben részesül, függetlenül méretétől, fejlettségi fokától vagy energiaforrásainak mennyiségétől.

Számomra úgy tűnik, hogy ezt most jóvá tettük, és pótoltuk az elvesztegetett időt. Ennél fogva gratulálni szeretnék mind az előadónak és a Bizottságnak, mind Ferrero-Waldner biztos asszonynak és a svéd elnökségnek, amiért végre múlt időbe tette ezt a késlekedést. Mától a dolgok jobbra fordulnak.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Köszönöm szépen, hogy lehetőséget kaptam feltenni egy kérdést. Úgy hiszem, e megállapodás megkötése jó gondolat, mivel jó irányba tett lépés lesz majd.

Ugyanakkor felvetődik bennem a kérdés és ezt szeretném feltenni Malmström miniszter asszonynak is: az Európai Unió által tervezett számos tevékenység közül nem lenne inkább kíváncsi nagyobb hangsúlyt helyezni arra, hogy Tádzsikisztánt az Afganisztánnal közös határ biztonságaért felelősek képzésében segítsük? Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy ez egy rendkívül lényeges kérdés. A határ 1 500 kilométer hosszan terül el. Tádzsikisztán számára embert próbáló feladat a határ védelme, különösen mert nagyszámú tádzsik kisebbség él az afgán oldalon. Ezért úgy gondolom, hogy az Európai Unió különböző kezdeményezései közül meg kellene fontolnunk a tádzsik erők és a határbiztonságért felelős személyek képzéséhez nyújtandó segítséget.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) Elnök asszony, én is szeretném elmondani, hogy Peterle úr nagyszerű jelentést készített. Egy dolgot tisztázunk kell: Közép-Ázsia szabadságszerető népei legfontosabb partnereink közé tartoznak. Ezt a régiót gyakran idegen erők uralták. Régóta – századok óta – először szabad újra. Ki kellene használnunk ezt a lehetőséget a szabad országok valódi partnerségének kialakítására.

Korábban a bűnözésről hallottam szólni. Természetesen együtt kell dolgoznunk a bűnözés leküzdéséért, de először ezen országok kultúrájára kell pillantást vetnünk és meglátnunk: ősi kereskedő nemzetekről van szó. Nem csak kábítószerrel kereskednek, hanem olyan termékekkel is, amelyek Európa és a világ számára mindig is fontosak voltak. Ezért azt kell mondanunk, hogy partnerségről van szó, nem paternalizmusról.

Athanasios Plevris (EFD). - (EL) Elnök asszony, én is a már említett bűnözés és az illegális bevándorlás kérdését szeretném érinteni. Tény, hogy Tádzsikisztán geopolitikai idegpont, és Európának meg kell vizsgálnia, hogy miként csökkenthető mind az Afganisztánból érkező kábítószerhez kapcsolódó bűnözés, mind – mindennek előtt – a migrációs mozgás.

Tény, hogy Európa már nem bírja el ezt a Tádzsikisztánon keresztül, Afganisztánból és más országokból kiáramló migrációs hullámot, amelyet elsősorban a mediterrán országok, Málta, Ciprus, Görögország és

Olaszország fizetnek meg, és amelyért később – matematikai pontossággal megmondható – Észak-Európa összes országa fizetni fog.

Természetesen tiszteletben kell tartanunk az ezekből az országokból érkező összes ember jogait, de egy bizonyos ponton Európának már magát kell megvédenie, és fel kell fognia, hogy nem tudja elbírní az Ázsiából érkező migrációs tömeget.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony, ahogy Peterle úr kiváló jelentésében is elmondta, a partnerségi és együttműködési megállapodás a Közép-Ázsia nagyobb regionális stabilitását célzó átfogóbb stratégia része. Helyesen cselekszünk, ha megtesszük ezt a jelentős lépést, hiszen olyan sok probléma van, amelyek nagyon kiterjedtek, és nagyon sok országot érintenek, különösen Afganisztánt és Pakisztánt, de valamennyi országnak saját, egyedi problémái is vannak. Peterle úr mindezt nagyon módszeresen elemezte jelentésében.

Örömmel tölt el, hogy az Európai Parlament még mindig magasan tartja a léceket az emberi jogok tekintetében. Az emberi jogokkal probléma van Tádzsikisztánban. Még mindig sok a tennivaló az országban a demokrácia, az emberi jogok és a jogállamiság tiszteletben tartása terén. Ezért olyan fontos, ahogy a biztos asszony is mondta, hogy párbeszédet folytassunk az emberi jogokról. Biztos vagyok benne, hogy a Bizottság a jövő héten tartandó ülésen tisztában lesz azzal, hogy mik az európai értékek, és milyen elvárásaink vannak Tádzsikisztánnal szemben.

Idén nyáron az EU támogatott egy konferenciát, amely pontosan a tádzsikisztáni jogállamiság megerősítésével foglalkozott, és amelyen a kutató közösség, a civil társadalom, a nem kormányzati szervezetek képviselői és külföldi szakértők, valamint Tádzsikisztán saját hatóságainak képviselői vettek részt. A jogi hatóságok függetlenségének javításáról és a jogállamiság megerősítéséről van szó.

Hautala asszony felvetette a víz kérdését. Ez nagyon fontos ügy a régióban. Az EU számos fenntartható fejlesztési projektet támogat a vízerőműves áramfejlesztés területén. E projekteknek tudományos kutatásokon kell alapulniuk, regionális perspektívával kell rendelkezniük, és figyelembe kell venniük a meglévő egyedi igényeket.

Zemke úr említette a határigazgatás kérdését, ami nagyon fontos. Az EU 2010-ig 66 millió euróval támogatja a régiót, majd 70 millió euróval az azt követő 3 éves időszakban. Ez minden bizonnyal nem csupán a határigazgatás és -ellenőrzés megerősítésére ad lehetőséget, hanem a vám- és rendőrtisztek képzésének támogatására is. Biztos vagyok abban, hogy a Bizottság erre később vissza fog térni.

Összefoglalásképpen túl sok bonyolult és összetett probléma áll fenn Tádzsikisztánban és szerte a régióban. Látunk némi fényt az alagút végén, de nem szabad lebecsülnünk a problémákat. Nagyon örülök, hogy a Ház egyhangú a tekintetben, hogy a partnerségi és együttműködési megállapodás e lépését fontos megtenni. Ennek révén hatékonyabb eszközünk lesz a stabilitás erősítésére és e problémák megoldására irányuló munkánkban, ennek segítségével pedig aktív párbeszédet folytathatunk az országgal az emberi jogok és a demokrácia kérdéseiről. Ez fontos előrelépés, és betölti a regionális stratégiánkban eddig meglévő űrt.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, régóta szilárdan hiszünk abban, hogy az EU–Közép-Ázsia stratégia életbevágóan fontos és pozitív hatással lesz a közép-ázsiai országok biztonságára, stabilitására és fellendülésére. Ahogy Tannock úr helyesen elmondta, nem marginalizálhatjuk Tádzsikisztánt. Ellenkezőleg, kapcsolatban kell állnunk Közép-Ázsia legszegényebb országával.

Ezt kimondva, igen, természetesen teljes mértékben tisztában vagyunk azzal, hogy az ország előtt hatalmas kihívások állnak. Azt hiszem, Arlacchi úr említette, hogy Afganisztán továbbra is a világ elsőszámú ópium- és herointermelő országa, és természetesen az egész szállítás Tádzsikisztánon és más közép-ázsiai országokon keresztül történik. Az afgán ópiumot és heroint főleg Iránon és Pakisztánon keresztül szállítják ki az országból déli irányban, Türkmenisztánon, Üzbegisztánon, Tádzsikisztánon és Kazahsztánon át pedig észak felé. Tudjuk tehát, hogy ez rendkívül fontos kérdés. De azt is látjuk, hogy a drogttermelés csökkent Afganisztánban, és ma már csak közös munka kérdése a további csökkentés.

E célból elindítottuk a BOMKA elnevezésű határigazgatási programot, amely kiváló, hiszen a csempészet ellen működik. Segít a térség országainak a legális kereskedelemben, de különösen hatékony a kábítószer-előállítás ellen. Magam is meglátogattam az intézményeket, és elmondhatom, nagyon jól működnek. Képzéseket is szervezünk európai uniós programok keretében.

Hadd mondjak még valamit az emberi jogokkal kapcsolatban. Az új partnerségi és együttműködési megállapodás olyan eszközt ad majd a kezünkbe, amellyel mélyíthető a Tádzsikisztánnal e kérdésben folytatott

párbeszéd, és ott van az emberi jogi záradék is, amely lehetőséget és eszközt nyújt számunkra, hogy a tádzsik hatóságokkal megvitassunk valamennyi idevágó kérdést, így például a gyermekmunkát, a nők jogait, a gyűlekezési szabadságot és a vallásszabadságot, különösen azért, Belder úr, mert még mindig vannak problémák.

A víz is említésre került. E problémákról hosszú évek óta tudomásom van. Megpróbáltunk segíteni a tádzsikoknak, és most közvetítő és egyeztető szerepet játszunk a közép-ázsiai országok között. Meg vagyunk győződve arról, hogy ezt a kérdést regionális szinten kell kezelni, figyelembe véve az országok érdekeit és igényeit – úgy a felső szakaszoknál, értsd Tádzsikisztán és Kurdisztán, mint az alsó szakaszoknál, azaz Üzbegisztánban, Türkmenisztánban és Kazahsztánban. Úgy gondolom, hogy csak így lehet tartós megoldást találni. Ezért valamennyi országgal együtt dolgozunk, és ennek keretében nemzeti politikai párbeszédet irányoztunk elő a víziről 2010-re – azaz jövőre –, amelyen belül e kérdések napirendre kerülnek. Aztán természetesen megpróbálunk megállapodásra jutni.

Záró megjegyzés gyanánt: megfelelő az idő arra, hogy támogassuk a partnerségi és együttműködési megállapodás ratifikációs folyamatának végső fázisát. A Tádzsikisztánnal folytatott, az önök, a Parlament által támogatott intenzívebb együttműködés polgáraink érdekeit szolgálja. Megszavazása erőteljes jelzést küld majd arról, hogy az Európai Unió nagyra tartja az ország közép-ázsiai stratégia melletti elkötelezettségét. Olyan partnerség útját fogja kikövezni, amelyre szükség van saját biztonságunkhoz, és amely segít bátorítanunk a Közép-Ázsia stabilitásához oly fontos, nagyobb regionális együttműködést.

Alojz Peterle, előadó. – (SL) Szeretnék mindannyiuknak köszönetet mondani figyelmes szavaikért, új meglátásaikért és lényeges új gondolataikért. Örömmel látom, hogy a Parlament újra egységet alkot e vitában, és hogy szándékában áll erősebb és szorosabb partnerséget kovácsolni Tádzsikisztánnal. Örömmel tölt el az is, hogy tudatában vagyunk Tádzsikisztán identitásának és a régióban betöltött sajátos szerepének.

A magam részéről boldog lennék, ha e megállapodás végrehajtásának nyomon követésére hasonló mértékű figyelmet szentelnénk, és erre hamarosan lehetőségünk is lesz. Ugyanakkor hadd emlékeztessék a Parlament által az ilyen együttműködésben betöltött szerep fontosságára, amelynek egyik eszköze épp a közép-ázsiai küldöttségünk lesz.

Szilárdan hiszek abban, hogy holnap nagy többséggel véglegesíteni tudjuk ezt a megállapodást. Hatályba lépésekor az Európai Unió és Tádzsikisztán lehetőséget kap az együttműködésre – regionális, kétoldalú és globális szinten. Köszönöm segítségüket és együttműködésüket.

Elnök. – A Külügyi Bizottságtól indítványt kaptam, hogy az eljárási szabályzat 110. cikkének (2) bekezdése értelmében zárjuk le a vitát.⁽¹⁾

A közös vitát lezárom.

A szavazásra 2009. szeptember 17.-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Jiří Maštálka (GUE/NGL) írásban. – (CS) Üdvözlöm az Európai Unió és a volt Szovjetunió országai közötti valamennyi megállapodást, feltéve hogy e megállapodások egyenlő jogokon és kölcsönön hasznon alapulnak. A mai plenáris ülésen ismertetett jelentés megállapítja, hogy a javasolt megállapodás segíteni fog politikai, gazdasági és kereskedelmi szempontból megerősíteni és megszilárdítani az Uniót Tádzsikisztánban és Közép-Ázsiában, ugyanakkor szeretném sürgősen felhívni a figyelmüket a következő megállapításokra, amelyet több emberrel is osztok. A megállapodásra semmilyen körülmények között nem tekinthetünk az EU említett térségben való katonai jelenlétének ugródeszkájaként. Rendkívül fontos, hogy az Európai Unió béketervet dolgozzon ki, szuperhatalmi szerep vagy katonai ambíciók nélkül. A terrorizmus ellen meghirdetett háború az említett térségben nem folytatható az Oroszországgal és más szomszédos államokkal való együttműködés nélkül. Végül, de nem utolsósorban szeretnék rámutatni, hogy a nyersanyagok kitermelését és felhasználását a teljes egyenlőség és a kölcsönös érdek szellemében kell megközelíteni.

⁽¹⁾ lásd a jegyzőkönyvet.

ELNÖKÖL: ANGELILLI ASSZONY

*alelnök***14. A nyugat-balkáni országok számára előírt vízumokra vonatkozó új szabályozás (Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Montenegró, Szerbia) (vita)**

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a nyugat-balkáni országok számára előírt vízumokra vonatkozó új szabályozásról (Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Montenegró, Szerbia).

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, földrajzilag gyorsan haladva ismét egy olyan terület kerül megvitatásra, amelyről nagy örömmel szólok: a balkáni régió egyes országaira vonatkozó vízumliberalizációs kilátások. Nagyszerű, hogy az Európai Parlament hivatali idejének ilyen korai szakaszában foglalkozik ezzel a kérdéssel. Ez jelzi, hogy mi mindannyian mennyire fontosnak tartjuk azt, hogy a Nyugat-Balkánon élők közelebb kerüljenek az Európai Unióhoz. Az Európai Unióhoz fűződő jelenlegi kapcsolataik tekintetében kétségtelenül ez a legfontosabb kérdés a balkáni térség polgárai számára.

A vízumliberalizáció először is egész Európában lehetővé fogja tenni a személyek szabad mozgását, és nyitottabb társadalmakat fog eredményezni. A térség lakóinak nagy része – különösen a fiatalok – még sohasem járt Nyugat-Európában, és a vízumliberalizáció természetesen a kapcsolatok és a csereprogramok széles körére teremtene lehetőséget. Ez a valódi haszna ennek a kezdeményezésnek.

Az Európai Unió 2007-ben elindított egy folyamatot, amelynek célja a nyugat-balkáni országokra vonatkozó vízumkövetelmények feloldása. Ennek a folyamatnak két oldala van: maguknak az országoknak jelentős előrelépést kellett tenniük a dokumentáció megbízhatósága, a jobb migrációs jogszabályok, a kisebbségi jogok javítása és nem utolsósorban a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelem tekintetében. Cserébe az Európai Unió vízummentes utazást kínál. 2008. januárban az érintett területeken tett kötelezettségvállalásokhoz kapcsolódóan vízumkönnyítések kerültek bevezetésre. Mindazonáltal csak a valódi vízumliberalizáció teszi majd lehetővé a vízumkötelezettségek teremtette gazdasági és bürokratikus akadályok megszüntetését.

A nyugat-balkáni polgárokra vonatkozó vízumkötelezettségek liberalizációja fontos intézkedés, amely erősíteni fogja a térség és az Európai Unió közötti kapcsolatokat. Ez várhatóan serkenteni fogja az Európa-párti hozzáállást a térségbeli kormányzatok és népek körében, hiszen ez azt mutatja, hogy az európai integráció valós előnyökkel jár. Az elszigeteltség fenntartása ugyanakkor a kirekesztettség érzését keltené és megakadályozná az eszmecserét, legrosszabb esetben pedig szűk látókörű nacionalizmushoz vezetne.

A mi célunk nyilvánvalóan ennek az ellenkezője: az Európai Unió megnyitása, a közösségi programok hozzáférhetővé tétele az adott országok számára, a kapcsolattartás megkönnyítése az emberek számára, valamint a fejlődés és a csereprogramok támogatása mind a nyugat-balkáni országok között, mind pedig ezen országok és az EU között. Nem utolsósorban a vízumliberalizáció új lehetőségeket fog teremteni a kereskedelem, az ipar és a tudásátadás terén. Mindezek fontos szerepet játszanak a gazdasági válság következményeinek enyhítésében.

Következésképpen a Bizottság által július 15-én előterjesztett javaslat nagyon is üdvözlendő. A javaslat értelmében a vízumkötelezettség első lépésben Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Montenegró és Szerbia azon állampolgárai számára szűnik meg, akik biometrikus útlevelekkel rendelkeznek. Célunk, hogy 2010. január 1-jén liberalizáljuk a vízumkövetelményeket ezekre az állampolgárokra vonatkozóan, majd terjesszük ki ezt a többi olyan országra is, amelyik időközben teljesítette a szükséges feltételeket. A Bizottság értékelésében három ország – Szerbia, Montenegró és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság – már többé-kevésbé teljesítette a vízumliberalizáció feltételeit. Szerbia és Montenegró értékelése tovább folytatódik, és reméljük, hogy a Bizottság ősszel meg fogja erősíteni, hogy minden feltétel teljesült, és megtehetjük a következő lépést.

Hangsúlyoznom kell, hogy a liberalizáció általunk megállapított feltételei közül számos kritérium, úgymint a rendőrségi rendszer reformja vagy a korrupció elleni küzdelem, segíteni fogja az országok európai uniós tagságának előkészítését is, és ezáltal olyan helyzetet teremt, amelyben a jogszabályok harmonizációjának tekintetében mindenki nyer. Ugyanakkor ez jó példát kínál arra is, hogy hogyan működhet a feltételeesség elve a Nyugat-Balkánon.

Albániára és Bosznia és Hercegovinára nem terjed ki az első vízummentességről szóló határozat, de ezeket az országokat sem hagyjuk cserben. Tudom, hogy ez sokakat aggaszt ebben a Házban. Csak idő kérdése, hogy ezek az országok is teljesítsék a Bizottság menetrendjében rögzített szükséges feltételeket. Annak

érdekében, hogy a folyamatot minél hamarabb lezárhassuk, továbbra is határozottan támogatjuk és ösztönözzük Albániát és Bosznia és Hercegovinát abban, hogy tegyenek további előrelépést a még fennmaradó célok eléréseért, és remélem, hogy a közeljövőben ezek az országok is élvezhetik majd a vízumliberalizáció előnyeit.

Az Európai Unió minden tőle telhetőt meg fog tenni annak érdekében, hogy segítse és támogassa ezt a két országot a céljaik eléréseért tett erőfeszítésekben, különös tekintettel a jogállamiságra.

Ami Koszovót illeti, a Bizottság javaslata nem tartalmaz változást. Itt a vízumkötelezettség egyelőre érvényben marad. A jövőben meg kell vizsgálnunk, hogy miként lehet ezeket az intézkedéseket úgy kiterjeszteni, hogy a koszovói állampolgárok is ugyanazokkal a jogokkal rendelkezzenek, mint a térség többi lakói. Ezzel kapcsolatban várjuk a Bizottság októberi közleményét, amely a Koszovóval történő együttműködés és a koszovói kapcsolatok elmélyítését támogató elképzeléseket fogja tartalmazni.

A Tanács éppen csak, hogy megkezdte a bizottsági javaslat megvitatását, de az elnökség keményen fog dolgozni annak érdekében, hogy minél hamarabb megállapodás szülessen. Üdvözljük a nagyfokú érdeklődést, amelyet az Európai Parlament a javaslat iránt tanúsított, valamint azt is, hogy a szakbizottságokban máris folynak a kezdeti eszmecserék. Tekintettel a javaslat hihetetlenül nagy politikai jelentőségére, biztos vagyok abban, hogy a cél vonatkozásában egyetértünk, vagyis hogy ennek a folyamatnak minél gyorsabban és kielégítő eredményekkel le kell zárulnia annak érdekében, hogy a vízumliberalizáció minél hamarabb valóra válhasson.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani Malmström miniszter asszonynak mindazért, amit elmondott, és amit a Bizottság nevében is megpróbálok megerősíteni.

Július 15-én a Bizottság javaslatot tett a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok eltörlésére Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Montenegró és Szerbia állampolgárai számára. Amint azt ön, miniszter asszony, is kiemelte, nyilvánvalóan történelmi pillanat ez a Nyugat-Balkánhoz fűződő kapcsolatainkban.

A vízumok eltörlésére irányuló javaslatnak az elmúlt hat év során a bel- és igazságügy területén, a 2003-ban Thessalonikiben tett kötelezettségvállalásoknak megfelelően elért előrelépés képezi az alapját.

A bizottsági javaslat benyújtásra került a Tanácshoz. A tagállamok támogatják a Bizottság által javasolt megközelítést és megerősítik abbéli szándékukat, hogy szorosan együtt kívánnak működni az Európai Parlamenttel annak érdekében, hogy a szöveg formálisan elfogadásra kerüljön az önök elnöksége, miniszter asszony, azaz a svéd elnökség alatt.

Köszönetet mondok az Európai Parlamentnek az előadók kijelöléséért az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban, valamint az indikatív ütemterv felállításáért, amely a jelentést szeptember végére irányozza elő, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban történő szavazást októberre, a plenáris ülésen történő szavazást pedig novemberre. A cél valójában a vízummentesség elérése Macedónia, Szerbia és Montenegró állampolgárai számára 2010. január 1-jén.

A Bizottság javaslatának alapját az öt nyugat-balkáni országgal 2008 első felében elindított párbeszéd eredményei képezik. Menetrendek kerültek megállapításra, amelyek rögzítették a kritériumokat. Ezek teljesítése magában foglalja a szerkezeti reformok bevezetését is a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének kulcsfontosságú területein. Ez a módszer nagyon jelentős ösztönzőnek bizonyult a reformok előmozdításához a térség országaiban, különösen az okmányok biztonságosságára nézve – a biometrikus útlevelek és személyazonosító igazolványok bevezetésével a határellenőrzésben –, valamint a bevándorlással kapcsolatos globális politikákra, valamint a közrendre és a közbiztonságra vonatkozó politikákra nézve: a szervezett bűnözés, a korrupció és az emberkereskedelem elleni küzdelem és végül természetesen az alapvető jogok területén, beleértve az állampolgárság kérdéseit is.

Ezeknek a jelentéseknek a vizsgálatát követően kijelenthetjük, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság a menetrendjében rögzített összes kritériumot teljesíti.

Montenegró és Szerbia nagyon jelentős előrelépést ért el. Mindazonáltal Szerbiának még néhány feltételt teljesítenie kell, különösen a Koszovóban lakó személyek és a külföldön élő koszovói származású személyek által benyújtott személyazonosító dokumentumok helyességének ellenőrzésével kapcsolatban, amikor azok szerb biometrikus útlevéltől folyamodnak.

Szerbia számára a második feltétel a koszovói határ ellenőrzése és az EULEX-szel folytatott együttműködés, a harmadik pedig a nemzeti migrációkezelési stratégia kidolgozása.

Montenegró esetében tartós megoldást kell találni a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek számára. Továbbra is intézkedéseket kell hozni a külföldiekéről szóló törvény hatékony alkalmazásának, az adminisztratív kapacitás erősítésének, valamint a korrupció és a szervezett bűnözés elleni hatékonyabb küzdelemnek az érdekében.

Ez a helyzet ebben a három országban.

Az utóbbi néhány hónap során elért nagyon is jelentős előrelépés ellenére Bosznia és Albánia még nem tudta teljesíteni a menetrend által megkövetelt szükséges reformokat, így például a vízumok eltörlését. Ezen elemzés alapján a Bizottság, válaszul az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának 2009. júniusi felhívására, a vízumok eltörlését javasolja Macedónia, Montenegró és Szerbia állampolgárai számára. Szerbia esetében azok a Koszovóban lakó személyek, illetve azok a külföldön élő koszovói származású személyek, akik valamely központi hatóság által Belgrádban kiállított szerb útlevéllel rendelkeznek, kizárásra kerülnek a liberalizációból, és kötelesek vízumot szerezni. Szerbia 1999 óta valóban nem tudja a Koszovóban lakó személyek személyazonosító dokumentumainak a helyességét ellenőrizni. A Bizottság mérlegelte azt a biztonsági kockázatot, amelyet az ebbe a kategóriába tartozó személyek a Közösségre nézve jelentenek, valamint azt a tényt is, hogy Koszovóval mindezidáig még nem folyt párbeszéd a vízumliberalizáció kérdéséről.

Ezért az arra vonatkozó döntés, hogy mely országokra terjedjen ki a vízumkövetelmények liberalizációja, az egyes országok érdemein alapult.

Ami Szerbiát és Montenegrót illeti, szorosan nyomon fogjuk követni azokat az intézkedéseket, amelyeket a két ország valamennyi kritérium teljes körű végrehajtására hoz. Az Albánia és Bosznia és Hercegovina által elért előrelépés tekintetében a Bizottság meg van győződve arról, hogy a két ország a közeljövőben képes lesz minden kritériumot teljesíteni. Hatóságaik októberben kiegészítő információkat fognak benyújtani a Bizottsághoz az elmúlt hónapokban történt előrelépésről. Ezen információk alapján jövő év elején értékelő küldöttségek utaznak a helyszínre, majd a Bizottság új értékelő jelentéseket fogalmaz meg, amelyek a tagállamokkal kerülnek megvitatásra. Ezt követően a Bizottság reméli, hogy olyan helyzetben lesz, hogy javaslatot tehet a vízumkötelezettség feloldására 2010-től.

A hatályos eljárások értelmében a javaslat a Tanácsban kerül megvitatásra, valamint európai parlamenti vélemény tárgyát fogja képezni. Így a szövegnek a schengeni országok többsége általi formális elfogadására várhatóan a svéd elnökség alatt fog sor kerülni, ami az érintett három ország állampolgáira vonatkozóan lehetővé teszi a vízumkötelezettség 2010. januártól történő tényleges eltörlését. Ahogyan azt Ön is mondta, miniszter asszony, mindez lehetőséget teremt – különösen a fiatal generáció számára ezekben a balkáni országokban – az intenzívebb részvételre Európa életében, az abba történő beilleszkedésre, és úgy gondoljuk, hogy mindez rendkívül hasznos lehet mind az érintett országok, mind pedig a mi Európánk számára.

Íme, ezt szerettem volna elmondani az elnökség kiváló megállapításait követően.

Manfred Weber, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a Tanács soros elnöke, biztos úr! A Nyugat-Balkánnak szüksége van Európára, nekünk európaiaknak pedig egy stabil nyugat-balkáni régióra van szükségünk. A Nyugat-Balkán központi részét képezi Európának és mindent meg kell tennünk azért, hogy ezt a fontos részt visszahozzuk Európába. Ezért a javaslatok helyesek és jók.

A térség életének realitását már leírták: hosszú, nyomasztó sorok a vízumkiadó hivatalok előtt, fiatalok, akiknek kilátásuk sincs arra, hogy vízumkérelmet nyújtsanak be, hogy elhagyják az országot és megismerjék, megtapasztalják az európai életérzést. Sokan börtönnek érzik ezt a térséget, ahol semmiféle kapcsolatuk sincs a külvilággal. Mindannyian véget szeretnénk vetni ennek – képviselőcsoportomban különösen Pack asszony, Corazza Bildt és Posselt kolléga kötelezte el magát az ügy mellett. Ki is állunk emellett.

De aggódunk amiatt, hogy a térség államaival szembeni eltérő bánásmód miatt megosztottság és a polgárok különböző osztályai alakulnak ki a nyugat-balkáni térségben, ami bizonyára problémákhoz vezethet. Ugyanakkor az Európai Unió polgárai úgyszintén elvárják a biztonságot. Ez azt jelenti, hogy azok a normák, amelyekről Barrot biztos úr ma beszélt – azaz a biztonsági normák a rendőrségi együttműködésben, az illegális bevándorlás és a gazdasági migráció elleni küzdelemben és a biometrikus adatokra vonatkozóan –, a megállapodás szerinti minimumszabályok, amelyek a játékszabályokat képezik. Polgáraink azt várják, hogy ezeket a játékszabályokat be is tartsák!

Ezzel rá is térnék a második pontra: a vízummentesség kérdésében nem lehet szó külpolitikai engedményekről. Nem adhatunk szabad kezét ezeknek az államoknak. A játékszabályok világosak, és aki ezeket betartja, annak minden esélye megvan arra, hogy vízummentességet kapjon. Továbbra is nyomást kell gyakorolnunk azokra az államokra, amelyek eddig az európai uniós támogatás ellenére sem voltak képesek normáik javítására.

Ez az a két oldalvéd, amelyet mi az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjában helyesnek tartunk. Megbízunk az Európai Bizottság által végzett értékelésben, és ezért jóvá tudjuk hagyni a jelenlegi lépést.

Kristian Vigenin, az S&D képviselőcsoport nevében. – (BG) Elnök asszony, a Tanács soros elnöke, biztos úr, mi természetesen támogatjuk a Bizottság javaslatát, hiszen nagyon fontos lépést jelentenek az előbbieken említett térség három országának, amelyek 2010. január 1-jétől vízummentességet élveznek.

Jómagam egy olyan országból és egy olyan generációból származom, amely lelkesen üdvözölte a vízumkötelezettség feloldását országunk európai uniós csatlakozása előtt. Azt is mondanám, hogy ez az első és legfontosabb jele annak, hogy a dolgok valóban jó irányba haladnak, és hogy egy napon az Európai Unió lesz ezeknek az országoknak a végső célja.

Ugyanakkor bizonyos fokig hangot kell adnom meglepetésemnek is, hogy a Bizottság ilyen rendkívül adminisztratív megközelítést alkalmaz a kérdésben. Habár egyfelől a technikai kérdések fontosak abban az értelemben, hogy szükség van a szabályok betartására, és az országoknak teljesíteniük kell a szükséges feltételeket ahhoz, hogy az Európai Unió részévé váljanak, és így ahhoz is, hogy megkapják ezt a lehetőséget a vízummentes utazásra, a Bizottság arra vonatkozó döntése, hogy kizárja Albániát és Bosznia és Hercegovinát, bizonyos fokig mégiscsak érthetetlen. Ez nem tükrözi az ügy kényes természetét a térségben, és alábecsüli azt, hogy milyen kihatással lehet ez a térség országai közötti kapcsolatok jövőbeli alakulására, valamint a térségben élő átlagpolgároknak az Európai Bizottság döntésével szembeni hozzáállására.

Ezért úgy véljük, hogy az Európai Bizottság döntését felül kell vizsgálni úgy, hogy az Albániára és Bosznia és Hercegovinára is kiterjedjen, és világos menetrendet szabjon arra vonatkozóan, hogy ezek az országok a konkrét feltételek teljesítésének függvényében mikor válhatnak a vízummentes rendszer részévé.

Ebben a tekintetben Koszovó lakosságára nézve különösen kényes ez a kérdés. Ezért a következő a kérdésünk: mikor szándékozik az Európai Unió párbeszédet kezdeményezni Koszovóval a vízumok kérdéséről, valamint mérlegelte-e azt, hogy milyen következményekkel járna Koszovó stabilitásának szempontjából az, ha ez a párbeszéd nem kezdődik el minél hamarabb?

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, az ALDE képviselőcsoport határozottan és következetesen támogatja az uniós csatlakozás célját minden nyugat-balkáni ország tekintetében. Célunk, hogy felkészítsük polgáraikat az integrált, egységes piaccal és közös értékekkel bíró szabad mozgás térségéhez történő csatlakozásra.

A rövid távú utazás szabadsága nagyon fontos részét képezi az erre történő felkészülésnek. A Bizottság és a Tanács nyilvánvalóan osztoznak ebben a célban, de akkor hogy a csudába terjeszthetett elő a Bizottság egy ilyen átgondolatlan és megosztó javaslatot?

A Liberálisok Képviselőcsoportja semmiképpen sem kívánja aláásni az útlevelekre és a határok biztonságára vonatkozó magas normákra, valamint a jogállamiságra általában irányuló elvárásokat, de ennek az eljárásnak igazságosnak, következetesnek és hatékonynak kell lennie. Nem mintha jelenleg nem lennének anomáliák. Például Szerbiára és Montenegróra kiterjedt a júliusi javaslat, pedig a javaslattétel időpontjában még nem tettek eleget a teljesítménymutatóknak, várhatóan csak a jövőben fogják teljesíteni azokat. Aztán ott van a biometrikus útlevelekre vonatkozó követelmény, amelyekből Bosznia mostanra mellel 40 000 darabot adott ki, míg a horvátoknak, akik már egy ideje vízummentesen utazhatnak, nincs szükségük ilyenre.

Azt állítjuk, hogy Szerbia stabilizációs és társulási megállapodásának ügyében nem történhet előrelépés, amíg Mladić továbbra is bujkál, mivel ez a biztonsági szolgálatok feletti ellenőrzés hiányát mutatja. De a vízummentesség esetében úgy ítéljük meg, hogy teljesítik a „3. csoport: Közrend és közbiztonság” követelményeit – ez némileg ellentmondásos.

Bosznia és Albánia esetében olyan módon teljesülhetnének a követelmények, ha ezt a két országot is a javasolt rendelet hatálya alá vonnánk, de a vízummentesség tényleges bevezetését a Bizottság megfelelőségi nyilatkozatától tennénk függővé – valójában ez hasonló lenne ahhoz, amit a Bizottságnak ősszel Szerbiáról és Montenegróról kell kiállítania. Az eljárás pontosan ugyanaz lenne, csak egy kicsit később.

Bárminemű további késlekedés Bosznia és Albánia esetében, valamint Koszovó teljes kizárása nagyon megosztó és káros következményekkel fog járni, ami a horvát, a szerb, illetve a koszovóiak esetében a macedón útlevelek iránti keresletet ösztönözné, és aláásná Bosznia és különösképpen Koszovó integritását és kormányzását. Nem hiszem, hogy a Bizottság és a Tanács ezt a kártékony utat kívánja követni.

Marije Cornelissen, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében*. – Elnök asszony, én támogatom a vízumliberalizációt és azt is, hogy a vízumliberalizációt bizonyos kritériumokhoz kössük, de még inkább támogatom a békét és a stabilitást a Nyugat-Balkánon.

Mit gondolnak, hova fog az vezetni, különösen a fiatalok, a bosnyák muszlimok körében, ha azt látják, boszniai horvát és szerb társaik kettős útlevelükkel csak úgy átugranak az Európai Unióba egy hétvégére? Tényleg meg akarjuk kockáztatni a nacionalista érzelmek felerősödését és a megosztottság elmélyülését egy olyan országban, ahol a stabilitás még mindig olyan törekény? És miért? Bosznia és Hercegovina tényleg nem marad el olyan sokkal Szerbiától a kritériumok teljesítésében. Már bevezették a biometrikus útleveleket, a többi kritérium tekintetében pedig körülbelül ugyanakkora előrelépést értek el.

Ezért nyomatékosan arra kérem önöket, hogy terjesszék ki a jelenlegi javaslatot Bosznia és Hercegovinára – azoknak az embereknek az érdekében, akik nagyon keményen dolgoznak egy jobb jövőért, miközben a háborús emlékek még mindig túl élénken élnek emlékezetükben.

Ryszard Czarnecki, *az ECR képviselőcsoport nevében*. – (PL) Nagy örömmre szolgál, hogy ma kollégánk, Cecilia Malmström, aki nemrégiben még miniszter volt, szólalt fel a Tanács nevében. Távollétével ez a Ház szegényebb lett, de a svéd elnökségnek mindenképpen előnyére vált. Szeretném beszédéért köszönetképpen svédül azt mondani, hogy „tack” – azaz „köszönöm” –, ami az én nyelvemen, lengyelül, annyit tesz, „igen”, és ezért egy nagyon is megfelelő szó, hiszen teljes mértékben egyetértek azzal, amit ma a Tanács nevében elmondott, még ha van is néhány apró, de fontos hozzáfűznivalóm.

Először is, egyáltalán nem szeretném, ha a Tanácsnak ez a helyénvaló, a Bizottság által is támogatott kezdeményezése – őszintén szólva – valamiféle alternatíváját jelentené Szerbia, Macedónia és Montenegró gyors európai uniós csatlakozásának. A társadalom ezekben az országokban ezt várja, és ezt is érdemlik. Nem hiszem, hogy az érintett országok gyorsított európai uniós csatlakozási perspektíváját a vízumkövetelmények feloldásával kellene helyettesítenünk.

Másodszor, úgy vélem, hogy Bosznia és Hercegovina, Albánia és Koszovó lakosai úgyszintén megérdemlik, hogy minél hamarabb vízummentesen utazhassanak. Ebben a tekintetben következetesen világos európai kilátásokat kell számukra fenntartanunk.

Nikolaos Chountis, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében*. – (EL) Elnök asszony, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportjának nevében mi úgy véljük, hogy a Bizottság arra vonatkozó javaslata, hogy részesüljenek vízummentességben Szerbia, Montenegró és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság azon polgárai, akik biometrikus útlevéllel rendelkeznek, a jó irányba tett lépés, és valóra váltja az Európai Uniónak a térség lakóival szemben vállalt kötelezettségét, akik így vízum nélkül tervezhetik útjaikat és utazhatnak Európa többi részére.

Hangsúlyoznom kell, hogy amikor a Nyugat-Balkánról van szó, akkor egy traumatizált térségről beszélünk, amely nemrégiben háborún és polgári konfliktuson ment keresztül, amiért az Európai Uniót és néhány tagállamát terheli a felelősség. A térség sebei lassan gyógyulnak. Ezért véljük úgy, hogy a vízummentességi eljárás nagyon fontos lépést jelent mindezen országok polgárainak, és megeremti számukra a lehetőséget az Európa többi népével történő kapcsolatfelvételle.

Mindazonáltal nem tudom nem kiemelni azokat a kikötéseket és feltételeket, amelyek, ha jól értettem, bizonyos fokig bizonytalanná teszik, hogy a Bizottság októberben jóváhagyja-e a vízummentességet Montenegró és Szerbia számára.

Először is, gyakorlatilag megtagadjuk a szabad kapcsolattartást Koszovótól, amely, ha jól értettem, akkor az ENSZ BT 1244. sz. határozatának hatálya alá esik, és különösen a szerb kisebbségtől, amely a vidék börtönében, földrajzi börtönökbe zárva él. Ez kettős csapás: nem engedjük őket a saját országukon belül utazni, és az Európai Unió országaiba sem léphetnek be.

Másodszor, számos fenntartásom van azzal kapcsolatban, hogy azok az előfeltételek, amelyeket Szerbiával és Montenegróval szemben támasztunk, ehhez a konkrét kérdéshez kapcsolódnak-e, vagy más politikai célokat szolgálnak. Ezért gondolom úgy, hogy októberben arra kellene törekedniük, hogy oldják fel a Montenegró, Szerbia és a többi nyugat-balkáni ország polgáraitól a vízumkötelezettséget.

Athanasios Plevris, *az EFD képviselőcsoport nevében*. – (EL) Elnök asszony, először is a nyugat-balkáni béke és stabilitás bizonyára egész Európa érdekét szolgálja, és mivel Görögországból származom, természetesen logikus, hogy nekünk ez még inkább érdekünkben áll, hiszen több érintett országgal is közesek a határaink. Ilyenformán mi az Önök által választott irányt tartjuk a jó iránynak.

Mindazonáltal szeretném Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot különválasztani. A szkopjei kormány szélsőséges nacionalizmussal viseltetik az Európai Unió egyik tagállama, nevezetesen Görögország iránt, olyan térképeket köröztetve, amelyek Görögország egy részét, Makedóniát, Thesszaloníkéval és számos más várossal együtt, megszállás alatt mutatja, gyakorlatilag azt a szellemet táplálva, hogy ezeket a területeket, amelyeket Görögország állítólagosan megszállt, fel kellene szabadítani.

Nem kívánok a név kérdésére fókuszálni, amely az önök számára közömbös lehet, jóllehet a görögöket nagyon érzékenyen érinti a név túsul ejtése. Ugyanakkor bizonyára megértik, hogy nem térhetünk vissza más európai uniós tagállamok kárára a nacionalizmushoz, a nacionalizmus táplálásához ezekben az országokban.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Elnök asszony, az hogy Szerbia, Macedónia és Montenegró esetében a vízumkényszer feloldásra kerül, azt mutatja, hogy a reformtörekvések ezekben az országokban nyilvánvalóan eredményesek voltak. Ugyanakkor tíz évvel a konfliktus után továbbra is nagyon mélyek az árkok a Balkánon: a felszín alatt még mindig forrnak az indulatok. Jól mutatja ezt az is, hogy Albánia, Koszovó és Bosznia, amelyek ezúttal nem kerültek sorra, úgy érzik, hátrányt szenvedtek. Szemmel láthatóan inkább a régi ellentéteket éltetik, ahelyett hogy azt a kérdést tennék fel maguknak, hogy a szomszédos államok mit csináltak jobban, és hogyan lehetne előrelépést tenni annak érdekében, hogy úgymond kiérdemeljék a vízummentességet. Szerbiának mindenesetre hamarosan tagjelölt státuszt kellene kapnia, hiszen számos tekintetben előrehaladást mutat a csatlakozás felé vezető úton.

Azonban a sebek még távolról sem gyógyultak be, és az Európai Unió minden intézkedése ennek megfelelően kerül elbírálásra. Ezért kell egyfelől a döntéseink okait jobban kommunikálnunk, másfelől pedig Albánia, Koszovó és Bosznia számára világossá tennünk, hogy még rendkívüli erőfeszítéseket kell tenniük ahhoz, hogy ugyanezt a mértékű haladást elérjék. A megbékélés a Balkánon, Európa előszobájában, mindenesetre sokkal fontosabb, mint például Törökország csatlakozása, amely több oldalról is olyan heves támogatást élvez.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). - Elnök asszony, ma mi az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjában azt üzenjük a Boszniában, Albániában és Szerbiában élőknek, hogy nem feledkeztünk meg róluk, nem hagytuk őket magukra. Megértjük a csalódottságukat, különösen a Szarajevóban élőkét. Ugyanakkor az Európai Unió polgárainak azt üzenjük, hogy nem fogjuk megmásítani a teljesítménymutatókat. Ugyanazok a szabályok alkalmazandók mindenkire. A polgáraink biztonsága fontos számunkra.

Lényegében azt mondjuk Bosznia és Hercegovina hatóságainak, hogy tegyenek eleget a kötelezettségeiknek, tegyék rendbe a házuk táját, végezzék el a házi feladatukat. Értékeljük a közelmúltban elért haladást. Arra fogjuk kérni a Bizottságot, hogy továbbra is támogassa ezt az országot, de ha bármit is tanultam abban a hat évben, amíg a balkáni háborúkkal és a békével foglalkoztam, és higgyék el ez valóban szívügyem, az az, hogy az áldozati szerep, az egymásra mutogatás és a bűnbakkeresés a múlté.

Ez az európai integrációt érintő kérdés. Európai szemszögből kell ezt megvizsgálnunk, és ahogyan azt Cecilia Malmström asszony is elmondta, a legjobb módja függőséggel és az áldozati szereppel történő teljes szembefordulásnak az, ha saját kezükbe veszik országuk sorsát, és megkezdik a nagyon is szükséges és egyébként is elengedhetetlen vízumreformokat.

Remélem, hogy megállapodásra tudunk jutni egy világos üzenetről a régió hatóságai felé, miszerint támogatjuk őket, de polgáraink biztonságával kapcsolatban nem vagyunk hajlandók kompromisszumba bocsátkozni – és eleget kell tenniük a kötelezettségeiknek.

Úgy vélem, támogatnunk kellene a Bizottság javaslatát, és azoknak, akik úgy gondolják, hogy ez destabilizálhatja a térséget, azt szeretném mondani, hogy a stabilitást az európai integráció fogja megteremteni. Nagyon sajnálatos, hogy Zágrábban és Belgrádban útleveleket adnak ki, ezt feltétlenül meg kell próbálnunk minél inkább lecsökkenteni, de nem hozhatunk külön szabályokat a bosnyákokra. Az az ő érdeküket sem szolgálja.

Amit megtehetünk, az az, hogy itt a Parlamentben előmozdítjuk a folyamat felgyorsítását, döntést hozunk és úgy alakítjuk ki a politikánkat, hogy a Tanács ezen az éven belül határozni tudjon.

Tanja Fajon (S&D). - (SL) Amint azt talán Önök is tudják, én vagyok az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságnak a nyugat-balkáni országok vízumliberalizációjával foglalkozó előadója.

Júliusban az Európai Bizottság egy javaslatot küldött nekünk, amelyben a szerbiai, macedóniai és montenegrói állampolgárokra vonatkozó vízumkövetelmények feloldására tett ajánlást. Macedónia már az összes

kötelezettségének eleget tett, miközben Montenegrónak és Szerbiának minél hamarabb teljesítenie kell a még le nem zárt feltételeket.

Habár nagyon is üdvözlöm a Bizottság javaslatát, és elismerem ennek a munkának a nehézségeit, csalódott vagyok amiatt, hogy ez a dokumentum teljességgel megfelel a többi országról, még csak menetrendet sem állít fel számukra.

Bosznia és Hercegovina és Albánia világos menetrenddel rendelkezik a vízumkövetelmények feloldására vonatkozóan, és tisztában van minden olyan feltétellel, amelynek teljesülnie kell a megvalósításhoz. Független szervezetek jelentései alapján különösen Bosznia és Hercegovina ért el ennek tekintetében nagy előrelépést a nyár folyamán.

Az arra vonatkozó döntés, hogy Bosznia és Hercegovina és Albánia ne szerepeljen a listán, elsősorban technikai jellegű. Mindannyian tudatában vagyunk annak, hogy a legjobb technikai döntések is komoly politikai következményekkel járhatnak. Tény az, hogy a bosnyákok azok, akik a vízumliberalizációs folyamatból kimaradtak.

Mindannyiunknak politikai felelősséget kell vállalnunk ennek a folyamatnak a végrehajtásáért, amely a nyugat-balkáni béke és stabilitás előfeltétele. Sürgősen el kell gondolkodnunk azon is, hogy vízum párbeszédet kezdeményezzünk Koszovóval, minthogy ez a szerkezeti reformokat is elő fogja mozdítani.

Hölgyeim és uraim, nem szabad olyan helyzetbe hozni magunkat, hogy minden világos európai perspektívával bíró nyugat-balkáni országra vonatkozóan lefékezzük a vízumkövetelmények feloldását. A nyugat-balkáni vízumliberalizáció nem kirakós játék, amellyel esetleg jól szórakozhatnak. Emberekről van szó, az életminőségükről és a mobilitásukról, valamint a lehető legszorosabb együttműködés, nem utolsósorban a gazdasági együttműködés, előmozdításáról.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Gratulálok Macedóniának, és remélem, hogy Montenegró és Szerbia is eléri ugyanezt a szintet. Ez mindhárom országnak és a Nyugat-Balkán egészének is jót tenne.

Sajnálatos azonban, hogy Bosznia kimaradt ebből a csomagból. Bosznia tekintetében nem voltak megfelelőek és elég sikeresek az erőfeszítések, és ez alatt mind az ő, mind pedig a mi erőfeszítéseinket is értem. Boszniában a haladás legfőbb akadálya az uralkodó lelkiállapot, a tehetetlenség érzése, amely megbénítja az ott élőket és az ország intézményeit. A bosnyákok az egyetlen olyan népcsoport Boszniában, amely nem utazhat szabadon Európában. Nincs másik állam, ahova menekülhetnének, és ezért gettóba záródtak. Ők az egyetlenek, akik nem álmódosozhatnak kettős állampolgárságról. Ez megalázó. Úgy érzik, az Európai Unió mellőzi, lekezeli és bünteti őket.

Politikai támogatást kell nyújtanunk Bosznia és Hercegovina államának ahhoz, hogy képes legyen önmagán és polgárain segíteni. Az Európai Unió is felelősséggel tartozik a boszniai helyzetért és a régió stabilitásáért. Ezt a felelősséget a Tanács, a Bizottság és a Parlament viseli.

Bosznia közel áll a vízumkövetelmények feloldásához. Az egyetlen fennmaradó probléma a fejekben van – az ő fejükben és a mi fejünkben. Egy fal emelkedik közénk, és ez a fal a berlini falnál is magasabb. Bontsuk le ezt a falat és segítsünk Boszniának abban, hogy számára is megszűnjenek a vízumkövetelmények, még hozzá most, minél hamarabb, ugyanabban a csomagban, amely a három másik régióbeli ország számára biztosítja a mentességet.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). - (DE) Elnök asszony, Malmström asszony, biztos úr, mi a Zöldek természetesen nagyon is üdvözljük a vízumliberalizációt Montenegró, Macedónia és Szerbia számára. Ez olyasmi, ami mellett az elmúlt években – amikor még az osztrák parlament képviselője voltam – én is erőteljesen elköteleztem magam. Fontos lépés ez az egységes és békés Európáról szóló álm megvalósítása felé.

De ez a most megtett lépés számos buktatóval is jár. Ez ugyanis ahhoz fog vezetni, hogy különösen Bosznia muszlim polgárai úgy érzik majd, hogy hátrányosan megkülönböztetik őket. Már akkor ez történt, amikor még csak bejelentették, hogy a másik három országban liberalizációra fog sor kerülni. Technikai feltételekre hivatkoznak, amelyeket Bosznia és Hercegovina még nem teljesített. De úgy tűnik, megfelelnek arról, hogy más államokban, ahol most a liberalizáció bevezetésre kerül, szintén vannak még problémák. Bosznia már kiállított 40 000 biometrikus útlevelet, kidolgozta az otthonukat elhagyni kényszerülőkre vonatkozó szabályozást, amellyel más államok még nem rendelkeznek, és létrehozott egy korrupcióellenes ügynökséget, amilyen Szerbiában például még nincs.

Az a benyomásom, hogy itt politikai diszkriminációról is van szó, és ezt nagyon veszélyesnek tartom a régió békéjére és egy többnemzetiségű Bosznia és Hercegovinára nézve. Hogy még egyszer megnevezem a veszélyt: fennáll a veszélye annak, hogy ezzel az etnikai választóvonalakat is hivatalos formába öntik. Ezért arra szólítottam fel önöket, hogy dolgozzanak ki egy közös csomagot Bosznia és Hercegovinával és Albániával, és kezdjék meg a vízum párbeszédet Koszovóval.

Fiorello Provera (EFD). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ma a Balkán bizonyos területei még mindig nem stabilak és az illegális kereskedelem kommunikációs csatornáiként szolgálnak, amelyeket a szervezett bűnözés hálózatai tartanak ellenőrzésük alatt. Különösen súlyos az emberkereskedelem, amely az illegális munka és a prostitúció formájában gyakran jár együtt a kizsákmányolással is.

A vízumliberalizációnak ezért a biztonsági szabályok szigorú alkalmazásával kell együtt járnia, amelyek egyike a biometrikus útlevélek bevezetése. Tudomásunk szerint ezeket a technikai intézkedéseket Albániában és Bosznia és Hercegovinában még mindig nem hajtották végre teljes körűen. Éppen ezért kulcsfontosságú, hogy ennek a két országnak az esetében ne liberalizáljuk a vízumkötelezettséget egészen addig, amíg a kormányok nem működnek együtt teljes mértékben, és az érintett felek személyazonosságát garantáló technikai intézkedéseket nem hajtják végre. Véleményem szerint a követelmények be nem tartása nem jelent megkülönböztetést.

George Becali (NI). - (RO) Örülök, hogy ma az egyes balkáni országokra vonatkozó vízummentességről folytatunk vitát, és el kell mondanom, hogy miért: a nagyszüleim Macedóniában születtek, édesapám Albániában, a nagyanyám Görögországban, az édesanyám Bulgáriában, jómagam pedig Romániában születtem. Hála istennek, ma itt vagyok és megkérdezhetem Olli Rehnt, hogy lehetséges-e az Albániára vonatkozó vízumkövetelményeket 2010 közepén, az ígérteknek megfelelően feloldani? Erre a kérdésre azért is szeretnék választ kapni, mert ez érinti az érzéseimet, a rokonaimat, a családomat és a gyökereimet, amelyek áthúzódnak szinte az egész Balkánon. Isten segédelmével!

Doris Pack (PPE). - (DE) Elnök asszony, miniszter asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Mindannyian örültünk a felajánlott vízumliberalizációnak. Már régóta küzdünk ezért itt a Parlamentben, most megtörtént az első lépés. Ez számunkra nem elegendő! Azt gondolom, hogy júniusban rossz megfogalmazást választottak. Ma is vannak még – ahogyan azt hallhattuk – problémák Szerbiában és Montenegróban. Hát miért nem foglaltuk bele Albániát és Bosznia és Hercegovinát is ebbe a szövegbe, és mondtuk azt, hogy itt is vannak még problémák, amelyeket le kell küzdeni? Ezzel nem sok kárt okoztunk volna.

Természetesen tény, hogy a bosznia-hercegovinai politikusoknak kevésbé áll érdekükben az, hogy honfitársaik minden tekintetben siralmas helyzetén javítsanak. Miért is állna? Nekik maguknak van munkájuk, ők utazhatnak, haszontalan nacionalista vitákkal mulatják az idejüket, ahelyett hogy például egy jó iskolarendszerért, jó infrastruktúráért vagy jó egészségügyi rendszerért dolgoznának. És arról sem gondoskodtak, hogy a vízumkönnyítés teljesítménymutatói megfelelőek legyenek. A vízummentesség azt jelentené, hogy az áporodott nacionalista levegő helyett végre friss szelek fújnának Bosznia és Hercegovinában, és a fiatal generáció végre reményt meríthetne.

Azonban a bizottsági értékelés közzététele óta Bosznia és Hercegovina intézkedéseket hozott a korrupció leküzdésére, és több szükséges törvény is folyamatban van, így ősszel már teljesülhetnek a technikai feltételek. De nem csak a technikai feltételekről van szó, hanem a dolgok politikai megítéléséről is. A biometrikus útlevélek kérdése is fontos, tudom, hogy még nem sok illet állítottak ki. Nagyon kérem a Bizottságot és néhány tagállamot, hogy segítsenek ezeknek a biometrikus útlevéleknek a kiállításában. Valóban sok múlik ezen a technikai segítségen.

A Tanácsnak, a Bizottságnak és a helyi politikusoknak valóban minden erőfeszítést meg kell tenniük annak érdekében, hogy az ország etnikai megosztottsága ne mélyüljön még tovább. A Bosznia és Hercegovinára vonatkozó vízummentesség elutasítása gettóba zárná a muszlimokat, míg a horvátok és a szerbek számára van kiút az országból. A bosnyák útlevelel – normál esetben egy útlevelel csálthatatlan bizonyítéka a nemzeti hovatartozásnak – tulajdonosa szemében értéktelenné válik, amennyiben nem nyitja meg az EU kapuit.

Kérem a Bizottságot és a Tanácsot, segítsenek ezeknek az országoknak! Albániának sikerülni fog. Új kormányuk van, sikerrel fognak járni. De Koszovó csak akkor járhat sikerrel, ha önök mindannyian segítenek. Támogatjuk önöket. Nem kell szemet hunyniuk a hiányosságok felett, de ne csak rendőrségi, hanem politikai mércével is mérjenek.

Monika Flašíková Beňová (S&D). - (SK) A nyugat-balkáni vízumliberalizációs politika mind politikai, mind emberi szempontból rendkívül kényes kérdés a régió országaiban élők számára. Pillanatnyilag

Montenegróról, Macedóniáról és Szerbiáról beszélünk, ami történelmi szempontból nagyon fontos, de hosszú távon nem vezethetünk be egy kétsésszerű rendszert a Nyugat-Balkánra, és különösen Bosznia és Hercegovinát kell minél gyorsabban bevonnunk a folyamatba, de természetesen Albániát is.

A Nyugat-Balkánt szoros földrajzi, kulturális és történelmi kötelékek fűzik az Európai Unióhoz és a tagállamainkhoz, és a közelmúlt rendkívül zűrzavaros eseményei ellenére is el kell mondanunk, hogy a reformok és az elvárásaink fokozatosan teljesülnek, a politikai vezetők pedig valóban nagy erőfeszítéseket tesznek ezekben az országokban azért, hogy az elvárásainknak megfeleljenek.

Hozzászólásomban ezért lehetőség szerint szeretném nem csak a Tanácsot és a Bizottságot, hanem az Európai Parlament minden tagját is arra kérni, hogy támogassa az érintett országok vezetőit erőfeszítéseikben, és nyújtsanak nekik segítséget azokban a kérdésekben, amelyeket még meg kell oldaniuk. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a nyugat-balkáni országok számos oknál fogva nagy geopolitikai jelentőséggel bírnak számunkra.

Mivel Szerbiának és Montenegrónak most jelentős belpolitikai kihívásokkal kell szembenéznie, amelyekkel remélhetőleg sikerül megküzdniük, szeretném még egyszer kiemelni, hogy helyes lenne minél hamarabb kitűzni egy időpontot azon országok számára, amelyeket kizártak a folyamatból, azaz Bosznia és Hercegovina és Albánia számára.

Gerard Batten (EFD). - Elnök asszony, ezek az intézkedések 2010. januártól vízummentes beutazást tesznek lehetővé Szerbiából, Montenegróból és Macedóniából a schengeni térséghez tartozó európai uniós tagállamokba. Albánia, valamint Bosznia és Hercegovina számára a Bizottság 2010 közepére tervezi a vízummentes beutazás engedélyezését. Ezzel 12 hónapon belül újabb 20,7 millió ember kaphatna szabad utat az Európai Unióba.

Szigorúan véve, ez nem kellene, hogy érintse az Egyesült Királyságot, amely nem tagja a schengeni térségnek, de valójában mégis érinteni fogja. Azzal, hogy további milliók utazhatnak be szabadon az Európai Unióba a kontinens néhány legszegényebb és legkorruptabb országából, lehetővé válik számukra, hogy leküzdjék az első akadályt annak, hogy illegálisan Nagy-Britanniába jussanak. Ezek az országok egyszer úgyis teljes jogú tagjai lesznek az Európai Uniónak, teljes körű legális beutazási lehetőséggel az Európai Unióba. Ezek az intézkedések megint csak aláássák Nagy-Britanniának azt a képességét, hogy maga ellenőrizhesse a saját határait, és újabb indokot adnak arra, hogy miért is kellene Nagy-Britanniának az Európai Unióból kilépnie.

Dimitar Stoyanov (NI). - (BG) Elnök asszony, mindannyian nagyon is tisztában vagyunk a szabad mozgás előnyeivel és hátrányaival, de vizsgáljuk meg a kérdést más szempontokból is. Valóban eleget tesz az érintett három ország azoknak az alapvető kritériumoknak, amelyek szükségesek egy olyan privilégium elnyeréséhez, mint a vízummentességi programban való részvétel?

A bolgár kisebbséget Szerbiában csaknem egy évszázada teljes mértékben figyelmen kívül hagyják és hátrányosan megkülönböztetik, Macedónia pedig valójában alapítása óta folyamatos és következetes bolgárellenes politikát folytat.

A legutolsó Macedónia által elkövetett ilyen lépés az volt, hogy őrizetbe vették Spaska Mitrova bolgár állampolgárt és kivételesen szigorú büntetést róttak ki rá. Mitrova a „Ratko” nevű bolgár egyesület tagja. Ezt az egyesületet Macedóniában betiltották, aminek következtében Macedóniának bírságot kellett fizetnie az emberi jogok megsértéséért.

A bolgár közvélemény elfogadhatatlannak tartja azt, hogy olyan országok részesülnek engedményekben, amelyek megsértik a bolgár állampolgárok, az Európai Unió állampolgárainak emberi jogait.

Kinga Gál (PPE). - (HU) Fontosnak tartom, hogy elérkezett az a pillanat, amikor a nyugat-balkáni országok viszonylatában végre érdemben beszélhetünk a vízummentesség kérdéséről. Öröndetes, hogy ezek az országok az eddigi kötelezettségvállalásaikat teljesítve maguk részéről is hozzájárulnak ahhoz, hogy a határokon történő átkelés minél zökkenőmentesebbé váljon.

Magyar képviselőként ezért csak támogatni tudom ezeket az erőfeszítéseket, hiszen ennek révén, például Szerbiában, a vajdasági magyarok kapcsolata is közvetlenebbé válhat az anyaországgal. Azon polgárok esetében, akik a határok egyik vagy másik oldalán élnek, azonos nyelvet beszélnek, szoros családi, kulturális kapcsolatot ápolnak, nem lehet eléggé nyomatékosan kifejezni azt, milyen értéket jelent az akadálymentes, vízummentes határátkelés. Ebben az összefüggésben, ha nem is szorosan a vízummentességhez kapcsolódó, de előre mutató döntések azok is, mint például a közelmúltban elfogadott szerbiai törvény a kisebbségek nemzeti tanácsainak működéséről. Ezek komoly előrelépések a kisebbségek intézményes jogvédelmében.

A vízummentesség biztosításának kérdése nem tekinthető pusztán technikai kérdésnek. Ez egy nagyon világos politikai ügy. Ezen országok politikai stabilitásának elengedhetetlen része, hogy saját államaik útlevelével milyen jogosultságok járnak, milyen mértékben ismeri el ezt az Unió. Elfogadhatatlan lenne, ha a régió államai között hosszú távon fennmaradna a negatív megkülönböztetés.

Ezért szeretném felhívni a Bizottság, a Tanács kiemelt felelősségét ezekben a kérdésekben. Az Unió politikai felelőssége, hogy a nyugat-balkáni országoknak európai perspektívát kínáljon. Segítse ezeket az országokat felzárkózni, elősegítse, hogy kialakuljanak ezekben az országokban és megerősödjenek a demokratikus intézmények, ideértve a kisebbségi jogokat is.

Kinga Göncz (S&D). - (HU) Köszönöm szépen, Elnök asszony! Én is szeretném üdvözölni Cecilia Marshall miniszter asszonyt és Barrot biztos urat, és nagyon örülök ennek az előterjesztésnek, javaslatnak. Volt magyar külügyminiszterként sokat dolgoztunk együtt azon, hogy a nyugat-balkáni országok közelebb kerüljenek az Európai Unióhoz és megtegyék a következő lépést a csatlakozás útján, és tudjuk, hogy ebből a szempontból a vízummentesség az, amit az emberek talán a leginkább értékelnek és leginkább éreznek, hisz számukra nyitja meg a szabad mozgás útját, az emberi kapcsolatok kialakításának, szorosabb kialakításának az útját, és segítenek talán abban is, amit azt hiszem, mindannyian fontosnak tartunk, hogy fenntartsa a motivációját ezeknek az országoknak abban a nagyon nehéz folyamatban, amit a csatlakozás jelent.

Tudjuk, hogy nagyon komoly lépéseket kell megtenni, sokszor olyan hagyományokat meghaladni, amelyekről tudjuk, hogy nem könnyű meghaladni ezeket. Nagyon fontos, hogy három ország megkapja most a vízummentességet. Én is szeretném felhívni arra a figyelmet, ami ma sokszor elhangzott, hogy tudjuk, hogy nagyon kényes az egyensúly a nyugat-balkáni országokban. Az etnikai feszültségek a háború előtt is már, de a háborút követően még inkább fennmaradtak, és mindenfajta lépést abból a szempontból is értékelnünk kell, hogy ezeket a feszültségeket csökkentik-e vagy növelik.

Bosznia esetében, ahogy ez többször elhangzott, nem csak azért érdekes ez a döntés, azért fontos, mert Bosznia most kimaradt, hanem azért is, mert a boszniai állampolgároknak nagy része, aki horvát, illetőleg szerb útlevellel rendelkezik, ők vízummentességet fognak élvezni, miközben a többiek nem. Ugyanez a helyzet a koszovói állampolgárokkal is, hisz aki Szerbiában kaphatja meg az útlevelét, az vízummentességet fog élvezni.

Azt hiszem, hogy fontos hangsúlyoznunk újra, hogy a döntés politikai kell legyen és nem csak technikai, és emiatt felelősségünk, hogy segítsük ezeket az országokat, mihamarabb, nagyon záros határidőn belül hozzájutni a vízummentességhez.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) Elnök asszony, soros elnök asszony, biztos úr! Én is osztom Weber kolléga biztonsággal kapcsolatos aggodalmait – tíz évig az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság tagja voltam. De ennek a témának mélyreható külpolitikai vetülete van.

Én egy olyan generációból származom, amely több százezer úgynevezett jugoszláv vendégmunkással nőtt fel. A kommunista diktatúra idején Délkelet-Európa lakói, amennyiben Jugoszlávia határain belül éltek – a kommunista diktatúra ellenére! –, szabadon utazhattak. Ma európaizációról beszélünk, katonákat és hivatalnokokat küldünk oda, nagyon sok pénzt költünk el, ugyanakkor bezárjuk ezeket az országoknak a fiataljait. Ezért van sürgősen szükség a vízumrendelkezések liberalizációjára.

Azonban én is szeretnék néhány kritikus megjegyzéssel élni: először is örülök, hogy Macedónia listára került. Macedónia példásan teljesíti a kritériumokat. De nem kompenzálhatjuk ezzel Macedónia arra irányuló jogos kívánságát, hogy tűzzék ki végre a csatlakozási tárgyalások időpontját.

Másodszor, Koszovó: elhangzott, hogy Koszovónak be kell tartania a játékszabályokat. De egy játékos csak akkor tudja betartani a játékszabályokat, ha pályára engedik. Koszovót még csak pályára sem engedték. Katonailag avatkoztunk be azért, hogy felszabadítsuk a koszovóiakat az elnyomás alól. Most az egykori elnyomók országa vízummentességet élvezhet – és én ezt üdvözölöm, mivel nincs kollektív bűnösség –, míg Koszovó még csak nem is törekedhet erre. Még ha vannak is ott hiányosságok, a magunk mellé kell vernünk, hiszen lényegében mi igazgatjuk azt az országot. Ez azt jelenti, hogy minden esélyt meg kell adnunk Koszovónak, mivel ha Szerbia hosszú távon vízummentességet élvez, Koszovót pedig teljes mértékben kizárjuk, akkor az elfogadhatatlan torzulásokhoz fog vezetni.

Harmadszor, Bosznia és Hercegovina: én is – mint sok más képviselő – aláírtam a Bosznia és Hercegovina kizárása elleni tiltakozást. Ennek a három népet összefogó, a felülvizsgálatra szoruló daytoni szerződés alapján rosszul létrehozott országnak – élén egy olyan nemzetközi közigazgatással, amely éppúgy felelős a

hatékonyság hiányáért – végre esélyt kell kapnia arra, hogy elinduljon az Európába vezető úton, anélkül, hogy darabjaira hullana.

Maria Eleni Koppa (S&D). - (EL) Elnök asszony, el kell ismernünk, hogy Szerbia, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság és Montenegró vízummentessége fontos lépést jelent a Nyugat-Balkán európai integrációja felé.

Azonban ennek minden nyugat-balkáni nemzetre ki kellene terjednie, elkerülve ezzel a térség újabb megosztását. Természetesen senki sem állíthatja joggal azt, hogy az Európai Bizottság elfogult lenne Bosznia és Hercegovina muszlim polgáraival szemben. Másfelől nem szabad Koszovó sajátos helyzetéről sem megfedkezniünk, amelynek függetlenségét nem ismeri el az Európai Unió összes tagállama.

Azt szeretnénk, ha Koszovó lakosai is vízummentességben részesülnének, ugyanakkor bármilyen megoldás is születne, az nem befolyásolhatja a státuszára vonatkozó végső megállapodást. A Bizottság helyesen járt el, amikor nyitva hagyta az ajtót Bosznia és Hercegovina és Albánia számára. Azonban gyorsan tovább kell lépnie annak érdekében, hogy a térség stabilitását ne veszélyeztessék újabb ellentétek. Ami az országokat illeti, nekik természetesen meg kell hozniuk a szükséges reformokat, amelyek, ne feledjük, a biztonság és a szervezett bűnözés elleni küzdelem kérdését is érintik.

A Parlament évek óta hangsúlyozza, hogy a könnyebb kapcsolattartás a külvilággal és a szélesebb utazási lehetőségek meg fogják erősíteni a békét, a minden szintre kiterjedő cserekapcsolatokat és végül a stabilitást is. A vízumok kérdése nem egyszerűen technikai kérdés, hanem mélységesen politikai kérdés, amely hatással van a térség európai jövőjére, és a térség minden nemzetének joga van ehhez a jövőhöz.

Anna Ibrisagic (PPE). - (SV) Elnök asszony, úgy gondolom, hogy a vita jelenlegi szakaszában már semmi kétség sem férhet ahhoz, hogy a vízumliberalizáció milyen jelentőséggel bír a balkáni polgárok számára. Az oktatás mellett a szabad utazás lehetősége talán a legfontosabb olyan eszköz, amelyet az új generációknak nyújthatunk, akiktől az egész térségben olyan nagyfokú elköteleződést várunk a demokratizálódási folyamat mellett.

Következésképpen üdvözlöm a Szerbiára, Macedóniára és Montenegróra vonatkozó vízumliberalizációs javaslatot. Bármelyik ország lép is előre az EU felé vezető úton, az előrelépést jelent a Balkán egészére nézve. Az érintett országok közül többnek is hosszú ideig kellett várnia, néhányuknak talán a szükségesnél is hosszabb ideig. Az Európai Parlamentnek és annak a két országnak, amelyeket még nem vontak be a vízumliberalizációba, le kell ebből vonnia a tanulságokat.

Bár nagyon érzékeny politikai kérdésről van szó, szeretném kiemelni, hogy a vízumliberalizációra vonatkozó szabályok világosak és általános érvényűek. A feltételeket teljesíteni kell. Ugyanakkor ne csináljunk ebből a szükségesnél is nagyobb mértékben politikai kérdést. Vizsgáljuk meg, hogy milyen teendők maradtak még, és hogy hogyan garantálhatnánk a lehető leggyorsabban azt, hogy Bosznia és Hercegovina és Albánia minél hamarabb csatlakozzon a vízummentes országok családjához.

Bosznia és Hercegovina a közelmúltban komoly előrelépést tett, és hamarosan teljesíteni fogja a menetrendben foglalt még fennmaradó követelmények többségét. Ezért felhívom az érintetteket Bosznia és Hercegovinában, hogy fogadják el minél gyorsabban a korrupcióellenes törvényt, és hozzák meg a rendőrségi szolgálatok egyes részei közötti információcserére vonatkozó szabályokat. Arra sürgetem őket, hogy próbálják meg elérni, hogy ez a munka szeptember végéig, még mielőtt a jelentést visszaküldik a Bizottságnak, lezáruljon. Új elemzésében pedig azt várom a Bizottságtól, hogy értékelje azt, hogy milyen valós előrelépés történt, és amint az EU követelményei teljesültek, javasolja a Tanácsnak a vízumliberalizáció jóváhagyását Bosznia és Hercegovina számára. Remélem, hogy ez 2010. júliusban életbe léphet.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - (RO) Elnök asszony, biztos úr, a nyugat-balkáni térség egyes országaira vonatkozó vízummentesség kezdeti megerősítése annak a kötelezettségvállalásának, amelyet az Európai Unió az európai integrációs folyamat folytatására tett. Sajnos azonban úgy vélem, hogy a Bizottság javaslata nem teljes. Albánia és Bosznia és Hercegovina polgárai nem részesülnek ugyanolyan elbánásban, ami megkülönböztetéshez fog vezetni a balkáni polgárok között.

Szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy máris megosztottság áll fenn a korábbi generáció, amely hasznot húzott a volt Jugoszláv Köztársaság Európa felé történő megnyitásából, és a jelenlegi generáció között, amelyet az Európai Unió nem részesített egyenlő elbánásban. Ugyanakkor ez a javaslat ahhoz fog vezetni, hogy azoknak az egykor volt Jugoszláv Köztársasághoz tartozó országoknak az állampolgárai, akik nem részesülnek vízummentességben, megpróbálnak egy olyan egykor volt Jugoszláv Szövetségi Köztársasághoz

tartozó országban második útleveélhez jutni, amelyet az Európai Unió vízum nélkül is elfogad. Már találkoztunk ezzel a forgatókönyvvel az orosz útlevelek mellé kiváltott moldáv és a grúz útlevelek esetében.

Úgy gondolom, hogy a logikus megoldás az lenne, ha ugyanabban az elbánásban részesítenénk minden balkáni országot, és egyúttal felhívom a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a Moldovai Köztársaság bevonását is a délkelet-európai országok csoportjába.

Victor Boștinăru (S&D). - (RO) Európai parlamenti képviselőként és szocialistaként üdvözlöm a Tanácsnak és a Bizottságnak a három nyugat-balkáni ország vízumrendszerére vonatkozó közleményét. Ez az első határozott lépés az európai uniós integrációjuk felé, az első eredmény az EU jövőbeli polgárai számára a Nyugat-Balkánon. Ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, hogy Bosznia és Hercegovina, Albánia és Koszovó esetében a menetrend adta világos kilátások hiánya rendkívüli aggodalomra kell, hogy okot adjon számunkra. Nem csak a közvélemény körében keltett csalódásra gondolok, hanem elsősorban a három ország politikai stabilitását fenyegető veszélyre. Mindenekelőtt azt várom az Európai Parlamenttől és az újonnan megalakult Európai Bizottságtól, hogy kiszámítható menetrendet állapítson meg a Nyugat-Balkán európai uniós integrációjára. Ez az egyetlen módja annak, hogy teljesítsük azt a megbízást, amelyre megválasztottak bennünket: hogy egyesítsük Európát.

Norica Niculai (ALDE). - (RO) Elnök asszony, egy perc több mint elegendő lesz arra, hogy üdvözljem ezt a mind a Balkán, mind pedig Európa szempontjából történelmi döntést. Úgy gondolom, hogy a szabad mozgás a demokrácia és a tudás felé vezető út kapuja. Esélyt adtak ennek a három országnak. Ugyanakkor azt is gondolom, hogy Európa egyben a szabályok Európája is, amelyeket európai polgárként mindenkinek be kell tartania. Azért nyújtották be ezt a javaslatot, mert megállapították, hogy az érintett országok eleget tettek az általunk lefektetett szabályoknak és feltételeknek.

Úgy vélem, hogy Albánia és Bulgária bevonására majd akkor tesznek javaslatot, ha már ők is teljesítették ezeket az európai rendelkezéseket. Határozatukban bizonyára ajánlást tesznek az eljárás felgyorsítására is. Én egyike vagyok azoknak, akik úgy vélik, hogy ez nem megkülönböztetés kérdése. Sőt, éppen ellenkezőleg. Úgy érzem, hogy ez az eljárás segít majd a másik két országot arra ösztönözni, hogy teljesítsenek jobban, és tegyenek eleget ezeknek a feltételeknek, hiszen a három másik ország a határozat elfogadása óta bebizonyította, hogy amikor népük számára más státuszt akartak elérni, akkor azért hajlandók voltak minden szükséges lépést megtenni.

Antonio Cancian (PPE). - (IT) Elnök asszony, biztos úr, miniszter asszony, hölgyeim és uraim, azt kell mondanom, hogy én pártolom a liberalizációt és az európai integrációt egészen a nyugat-balkáni mozaik kiteljesedéséig, mivel, ahogyan az korábban már elhangzott, stabil Balkánra van szükségünk. Ezért ez az integráció kulcsfontosságú és a lehető leghamarabb meg kell valósulnia.

Azonban a bevándorlás témájával – amelyről tegnap beszéltünk, és amely a biztonságot és az emberi jogokat foglalja magába – nagyon óvatossá kell lennünk, mert úgy vélem, hogy az ellenőrzéseket alaposan végrehajtani, nem pedig lazítani kellene. Az időkeretnek ezekhez az ellenőrzésekhez kell igazítani, amelyeket lehetőség szerint fel kellene gyorsítani. Azután észrevettem, hogy van egy hézag ezen a területen, amelyről nagyon kevés szó esett, ez pedig Koszovó. Tökéletesen érteni fogják, ha azt mondom, hogy ez a hézag a többi ország polgárainak igencsak megkönnyíti a Koszovó és Macedónia közötti utazást. Tudom, hogy éppen készülöben van egy jelentés, amely a következő napokban tájékoztatással fog szolgálni, de kérem, adjanak ma este valamivel több tájékoztatást Koszovóról.

Emine Bozkurt (S&D). - (NL) Elnök asszony, a miniszter asszony nagyon helyesen mondta: szükség van a vízumliberalizációra ahhoz, hogy megerősítsük a köteléket az EU-val, megelőzzük a nacionalizmus felerősödését és elkerüljük az izolációt. Akkor hogyan lehetséges az, hogy a javaslatok a boszniai muszlimok izolációjával fenyegetnek? Egyetlen országon belül óriási egyenlőtlenségek alakulnak ki, hiszen a boszniai szerbek és horvátok kapnak útlevelet. Azonban a muszlimok sajnos nem fordulhatnak egyetlen szomszédos országhoz sem útleveért. Ki fog kiállni a boszniai muszlimokért? A Bizottság? A Tanács? Meg tudják nekem biztossággal mondani, hogy a Bizottság vagy a Tanács tárgyalta-e Horvátországgal és Szerbiával arról, hogy korlátozzák az útlevelek kiadását, mivel világos, hogy lépéseik nagy nyugtalansághoz fognak vezetni?

Nadezhda Nikolova Mikhaylova (PPE). - (BG) Gratulálni szeretnék Barrot úrnak az Európai Bizottság álláspontjához a nyugat-balkáni vízumrendszer liberalizációjával kapcsolatban. Külügyminiszterként szolgáltam, amikor Bulgária számára feloldották a vízumkövetelményeket, így tudom, hogy a vízummentesség és a megaláztatások vége milyen nagy érzelmi hatást gyakorolt a polgárainkra. Ugyanakkor európai parlamenti képviselőként csak egyetérteni tudok Pack asszonnyal és Bildt asszonnyal abban, hogy a valódi európai szolidaritás az, ha az Európai Unió logisztikai segítséget nyújt a kritériumok teljesítéséhez, nem pedig az, ha

eltér a kritériumoktól, hiszen az demoralizálná a társadalmakat és felmentené a kormányokat a felelősségük alól.

A változásnak a megtett erőfeszítések jutalmaként, nem pedig valamilyen kettős mérce alapján kell következnie. A nyugat-balkáni társadalmaknak hozzá kell szokniuk ahhoz, hogy megköveteljék a kormányuktól, hogy tegye a dolgát. Tudniuk kell, hogy a vízumrendszer liberalizációja nem az európai szőrszálhasogatás miatt késlekedik, hanem azért, mert ők még nem tettek meg mindent. Szolidaritást akkor kellene nyújtani, ha ezért cserébe felelősséget vállalnak. Amikor egy elvi álláspont forog kockán, akkor egy személy vallási vagy etnikai hovatartozása lényegtelen.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) Támogatom az Európai Bizottság határozatát, amely megtestesíti az évek óta folyamatosan bizonyított elköteleződést a nyugat-balkáni polgárok vízummentessége mellett. Ugyanakkor úgy vélem, hogy az Európai Unió területén történő szabad mozgás vonatkozásában a Moldovai Köztársaság polgárainak is minél hamarabb ugyanezeket a jogokat kellene élvezniük. Az Európai Uniónak folytatnia kell a nyitott kapuk politikáját ezekkel az országokkal szemben, és a vízummentesség fontos lépést jelent számukra az európai integráció felé.

Kiegészítendő ezt a határozatot, amely a határon átnyúló üzleti lehetőségek megteremtéséhez fog vezetni és lehetővé teszi majd a polgárok szabad mozgását, az európai intézményeknek fontolóra kell venniük olyan kulturális és oktatási programok szervezését, amelyek ismertté teszik az európai értékeket ezekben az országokban. Ennek fényében továbbra is prioritásként kell kezelni a határbiztonság megerősítését és a nemzetközi bűnözés elleni küzdelmet.

Végezetül szeretném újból megerősíteni, hogy Románia nem ismerte el Koszovó függetlenségét.

Zoran Thaler (S&D). - (SL) Szeretném elégedettségemet kifejezni azzal kapcsolatban, ahogyan a vízumliberalizációs folyamat az elmúlt 18 hónapban haladt. Ez jelentős eredmény, és arra kérném Önöket, hogy tegyenek gyors lépéseket a hasonló folytatás érdekében.

Az elmúlt napokban arra vonatkozó híreket kaptunk Szarajevóból, hogy a menetrendben foglalt követelmények teljesítése a nehézségek ellenére felgyorsult. Ez olyan kényes területekre is igaz, mint a rendőrségi együttműködés Banja Luka és Szarajevó között.

Felhívom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy folyamatosan kövessék figyelemmel ezt az előrelépést és reagáljanak rá. Az Európai Uniónak képesnek kell lennie arra, hogy befolyást gyakoroljon bármely olyan politikai erőre Bosznia és Hercegovinában, amely szabotálni próbálja ezt a folyamatot. Nem engedhetjük, hogy Bosznia és Hercegovina polgárai szenvedjenek a politikusaik felelőtlensége miatt, és kötelességünk segítséget nyújtani nekik ebben a tekintetben. Felhívom a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb vonják be Bosznia és Hercegovinát a vízummentes övezetbe.

Alojz Peterle, előadó. - (SL) A vízumliberalizáció szelektív megközelítése nem fogja megerősíteni egyetlen olyan nyugat-balkáni ország európai kilátásait sem, amelyik közösségei megosztottak, hiszen a szelektivitás csak új megosztottságot hoz magával. Minden olyan lépést üdvözlök, amely a szelektivitás ellen küzd, és határozott meggyőződése, hogy a vízumkövetelmények feloldása az összes érintett ország esetében javítaná az Európai Unió megítélését az ott élők szemében, akiknek a konfliktusok évei után arra van szükségük, hogy a világ kinyíljon előttük.

Szeretném azt is kiemelni, hogy sok ezer olyan fiatal él ezekben az országokban, akik sohasem utazhattak külföldre. Európáról és a világról kizárólag a televízióból szerezhetnek ismereteket. Kötelességünk az ő európai kilátásaikat is megerősíteni. Tisztában vagyok a biztonsági megfontolásokkal, de azok, akik rossz szándékkal hagyják el országukat, úgyis találnak módot arra, hogy belépjenek az Európai Unió területére. Ugyanakkor százezrével tartunk vissza olyanokat, akik jó szándékkal érkeznének.

Ezért arra sürgetném a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb vizsgálják felül az álláspontjukat, kövessék nyomon az előrelépést ezekben az országokban, és oldják fel a vízumkövetelményeket azokban az országokban, amelyek nem voltak tagjai az első csoportnak. Nagyön köszönöm.

Természetesen felhívom ezekben a nyugat-balkáni országoknak a kormányait, hogy polgáraik és az európai uniós csatlakozási kilátásaik érdekében minél hamarabb tegyenek eleget kötelezettségeiknek.

Petru Constantin Luhan (PPE). - Elnök asszony, a nyugat-balkáni országokra vonatkozó vízumrendszer liberalizációja fontos, hiszen a régió átlagpolgárai számára ez az intézkedés a leglényegesebb, és világosan meg fogja mutatni az európai uniós közeledési folyamattal járó előnyöket. Biztos vagyok abban, hogy Albánia

és Bosznia és Hercegovina feltételes felvétele a fehér listára erős ösztönzésként fog hatni a menetrend további teljesítménymutatóinak a teljesítésére. Mi annak idején 2001-ben kaptunk egy ilyen erős jelzést, és néhány hónap leforgása alatt sikerült minden függőben lévő feltételt teljesítenünk.

Fontos, hogy Albánia és Bosznia és Hercegovina minél hamarabb felvételt nyerjenek a schengeni fehér listára, és a Bizottságnak minden szükséges technikai támogatást meg kellene adnia a két érintett ország hatóságainak annak érdekében, hogy rövid időn belül teljesítsenek minden szükséges feltételt.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony, semmi kétség afelől, hogy a vízumliberalizáció hihetetlenül fontos a Balkánon élők számára. Akárcsak Önök, én is sok frusztrált személlyel találkoztam – főleg fiatalokkal –, akik nem utazhatnak Európában úgy, ahogyan szeretnének, nem látogathatják meg a barátaikat, nem élvezhetik azokat a szabadságokat, amelyeket mi mindannyian élvezhetünk. Mondanom sem kell, hogy a rájuk vonatkozó vízumentesség elérése jó lenne nekik, jó lenne az érintett országoknak, jó lenne az egész térségnek, és jó lenne az EU-nak is.

Ezért örülök, hogy a feltételek már adóttak ahhoz, hogy az említett három ország – Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Montenegró és Szerbia – számára az év végére megvalósuljon ez a lehetőség. Sajnálatos, hogy a jelenlegi javaslat nem terjedhet ki minden nyugat-balkáni országra, de afelől ne legyen kétségük, hogy a svéd elnökség rendkívül elkötelezett amellett, hogy megerősítse az integrációs – és végső soron a bővítési – folyamatot a balkáni térségben. Azok, akik ismernek engem, tudják, hogy mennyire elköteleztem magam ezen ügy mellett.

Ahhoz azonban, hogy ez a kötelezettségvállalás hiteles legyen és valósággá váljon, ragaszkodnunk kell a feltételek teljesüléséhez. Nagyon fontos, hogy így járjunk el a nyugat-balkáni népek kedvéért és a saját polgáraink érdekében is. Gondoskodnunk kell arról, hogy a kritériumok teljesüljenek. Ahogyan Weber úr is mondta, a külpolitika terén nem tehetünk engedményeket csak azért, hogy kedvesek legyünk. Ez érvényes a vízumokra vagy a csatlakozásra is.

Tudom, hogy Albánia és Bosznia és Hercegovina polgárai csalódottak. Ezt megértem. Ugyanakkor nem feledkeztünk meg róluk. Mindent meg fogunk tenni azért, hogy segítsünk nekik és lehetővé tegyük a vízumliberalizációt, és ez a technikai szempontokat is magába foglalja. Világos politikai jelzést kell küldenünk arról, hogy számukra is nyitva áll a lehetőség a felvételre. Pontosan ezt tesszük ma. Ugyanakkor az érintett országok hatóságain és politikusain múlik az, hogy befejezzék ezt a munkát.

Nem hiszem, hogy a vízumkényszer feloldásában az első három ország, valamint Albánia és Bosznia és Hercegovina közötti időbeli eltérés instabilitást fog okozni. Éppen ellenkezőleg, ez azt mutatja, hogy az EU állja a szavát, és ha minden szükséges lépést megtesznek, akkor be fogjuk tartani ígéreteinket. Támogatnunk és segítenünk kell őket. Úgy hiszem, 2010-ben pozitív értékelést kaphatnak a Bizottságtól. Barrot biztos úr is ennyit mondott.

Ami Koszovót illeti, a vízumrendszerrel kapcsolatos megbeszélések még akkoriban kezdődtek, amikor Koszovó Szerbia része volt, de dolgozunk a megoldáson. Remélem, hogy a Bizottság utat mutat majd a jelentésében ahhoz, hogy hosszú távon a koszovóiak számára is meg tudjuk teremteni a vízumliberalizációt.

A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Montenegró és Szerbia számára javasolt vízumliberalizáció egy nagyon fontos első lépés. Remélem segíteni fognak abban, hogy megtegyük ezt a lépést. Azt is remélem, hogy hamarosan továbbhaladhatunk, és megtehetjük a következő lépést a régió többi részére vonatkozóan.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, először is szeretném megemlíteni, hogy ez egy úttörő jelentőségű lépés. Első alkalommal alkalmaztunk valóban regionális megközelítést. Szeretném hozzátenni, hogy a menetrendek módszere nagyon objektív és precíz kritériumokon alapszik, ami egyben segít ezeket a jövőbeli tagállamokat arra is ösztönözni, hogy vegyék észre, az Európai Unió a szabályok Európája, az értékek Európája is. Szeretném kiemelni ezt a pontot. Nem fogja meglepni Önöket, hogy a Bizottság különös figyelmet fordít mindenre, ami hozzájárulhat az emberkereskedelem és a korrupció elleni küzdelemhez. Az értékek Európája fontos. Ezt különösen szem előtt kell tartanunk.

Nem tudom, hogy néhányuk jól értett-e engem. Világosan leszögeztem, hogy reméljük, hogy 2010 folyamán javaslatokat tehetünk Bosznia és Hercegovinára és Albániára vonatkozóan. Így elindult egy folyamat, amely senkit sem kíván hátrányosan megkülönböztetni. Egyszerűen azt szeretnénk, ha a menetrend objektív kritériumaira fokozott figyelem irányulna.

Igaz, hogy Albánia esetében a biometrikus útlevelek kiadását tovább kell javítani. Én magam jártam Albániában, hogy átadjam az ország első biometrikus útlevelét, és elmondhatom, hogy a lehető legnagyobb

mértékű ösztönzést adtam annak érdekében, hogy Albánia, az ország és Bosznia és Hercegovina politikai vezetői teljes mértékben felismerjék a megteendő erőfeszítéseket. Segítséget nyújtunk például az állampolgári nyilvántartások létrehozásához, hiszen bármilyen keményen is próbál valaki biometrikus útleveleket kiállítani, állampolgári nyilvántartás nélkül ez nem lehetséges. Ezért technikai segítséget nyújtunk nekik. Teljesen világos, hogy mindeközben különösen Albániának végre kell hajtania a szervezett bűnözés és a korrupció elleni küzdelemre vonatkozóan már fennálló jogszabályi keretet. Bosznia és Hercegovinában úgyszintén megfelelő határellenőrzésre és a rendőri hatóságok közötti szorosabb együttműködésre van szükség. Ez az, amit akarunk. Úgy gondolom, hogy jó okkal hihetünk abban, hogy 2010-ben ez a két ország is élvezheti majd a vízumeltörlés előnyeit.

Azt is szeretném igen egyszerűen megfogalmazni önöknek, hogy számunkra nem létezik az etnikai vagy vallási megkülönböztetés kérdése. Egyébként Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságban is jelentős muszlim kisebbség él. Szó sincs arról, hogy megkülönböztetnénk a 25-30%-ot kitevő muszlim albánokat Macedóniában. Ezért valóban szeretném megnyugtatni önöket és elmondani, hogy ez része az általunk tervezett folyamatnak, amelyet a Tanács is készséggel elfogadott.

Koszovóval kapcsolatban is válaszolni fogok. 2009. márciusban a Bizottság által finanszírozott szakértői küldöttség pozitív eredményekkel szolgált. Igaz, hogy a Bizottság a tagállamokat is arra ösztönzi, hogy hozzanak létre hatékony konzuli képviseleteket Priştinában. Megerősíthetem, hogy készül egy jelentés a pontos koszovói helyzetről, amely hamarosan benyújtásra kerül. Világos, hogy mindezzel szeretnénk ezt az európai perspektívát minden balkáni országnak felkínálni, és különösen gondolunk itt a fiatal generációra. Néhányan Önök közül külön kiemelték azt, hogy az utazás és a könnyebb kapcsolattartás a többi európai uniós tagállammal természetesen nagyon hasznos. Hölgyeim és uraim, még egyszer mondom, éppen ezért fogjuk azoknak a szabályoknak és értékeknek az Európáját felépíteni, amelyek olyan fontosak számunkra.

Nagyon egyszerűen azt mondhatom önöknek, hogy jó úton haladunk, de nyilvánvalóan szükség van még arra, hogy a két érintett állam megtegye az utolsó szükséges erőfeszítéseket. Remélem, hogy 2010-ben számukra is megszűnik a vízumkötelezettség.

Ennyit mondhatok el önöknek, mindenképpen biztosítva önöket arról, hogy a bizottsági folyamat objektív, nagyon éber, és ezt a folyamatot semmiképpen sem a megkülönböztetés, hanem az együttműködés vezérli. Személyesen is nagymértékben elköteleztem magam emellett.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE) írásban. – (RO) Felkérjük az Európai Bizottságot és az Európai Tanácsot, hogy tegyen hamarosan bejelentést az EU-övezet Macedónia, Szerbia és Montenegró polgárai előtt történő megnyitásáról. Ez nagyon fontos pillanat annak a több mint 10 millió európai lakosnak, akik vízumot szeretnének az EU határainak átlépéséhez. Macedónia Európa oldalára állt, amikor annak szüksége volt rá. Még Szerbia is felismerte, hogy Európa azt szeretné, ha csatlakozna, de ehhez még meg kell békélnie a közelmúltjával. Szerbia szorosan együttműködött a nemzetközi intézményekkel, így például a Nemzetközi Törvényszékkel, és elismerte a múlt hibáit. Eljött az ideje, hogy Európa megjutalmazza ezeket az államokat az arra irányuló erőfeszítéseit, hogy megfeleljenek az EU-27-ekre jellemző demokratikus és gazdasági követelményeknek. Nem volt könnyű az út, de a megtett erőfeszítéseket teljes mértékben el kell ismerni. Macedónia, Szerbia és Montenegró határozottan elindultak az Európai Unió irányába. Ezért gondolom azt, hogy az Európai Uniónak az erre a három országra vonatkozó vízumkövetelmények feloldása mellett kell döntenie. Az érintett kormányok bebizonyították, hogy ugyanazokat az értékeket osztják, mint mi. Ezért a pozitív döntés új lendületet adna azoknak a belső reformoknak, amelyekre olyan nagy szükség van Macedóniában, Szerbiában és Montenegróban.

Cătălin Sorin Ivan (S&D) írásban. – (RO) Üdvözlöm a Bizottság arra irányuló kezdeményezését, hogy eltörölje a nyugat-balkáni régió, konkrétan a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Szerbia és Montenegró polgárait érintő vízumrendszert. Az ilyen intézkedések, amelyek célja, hogy az integrációra készülve közelebb hozzák ezeket az államokat az Európai Unióhoz, jelentős mértékben csökkenteni fogják a konfliktuspotenciált a térségben. Ami Romániát illeti, amelynek közös határa van Szerbiával, számunkra egy ilyen intézkedés csak további garanciát adhat a határon átnyúló kapcsolatok barátságosságára. Ez az intézkedés nagyobb mozgásszabadságot fog kínálni a román lakosságnak Romániában és Szerbiában, valamint elő fogja segíteni a kereskedelmi kapcsolatok fejlődését országunk, valamint Szerbia és Montenegró között. Meggyőződésem, hogy a vízumrendszer eltörlése a fent említett három országra vonatkozóan csak a folyamat kezdetét jelenti, miután az intézkedést később kiterjesztik Albániára és Bosznia és Hercegovinára.

is. Bár ők még nem teljesítették a Bizottság követelményeit, úgy vélem, hogy koordinált erőfeszítésekkel hamarosan láthatóvá válnak majd az eredmények. Végezetül szeretném hangsúlyozni, hogy a Nyugat-Balkánon élőkre vonatkozó vízummentesség és a szabad mozgás lehetősége nem félelmet kellene, hogy keltsen, hanem inkább azt a meggyőződést kellene erősítenie, hogy Európa biztonsági zónája mindannyiunk előnyére kerül kibővítésre.

Iuliu Winkler (PPE) *írásban.* – (HU) Az Európai Unió minden bővítés után erősebb lett, nem csak azért, mert közel 500 millió állampolgár számára közös piacot hozott létre, hanem azért is, mert stabilitást biztosított Közép- és Kelet-Európában. A Balkán országai Európa szerves részét képezik. A gazdasági válságnak vagy a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának nem szabad késleltetnie ezeknek az országoknak az uniós csatlakozási folyamatát.

Meggyőződésem, hogy a bővítés kiterjesztése a Balkán felé létfontosságú folyamat, amelyet az Uniónak fenn kell tartani azért, hogy globális szerepét megerősítse. Nem szabad elfelejteni, hogy a Balkán országainak felzárkóztatása, a XX. század végi véres háborús sebek begyógyításával együtt, az Európai Unió stabilitását és a régió jólétét biztosítja. A vízumkötelezettség eltörlése Szerbia, Montenegró és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság esetében kiemelten fontos mozzanat ezeknek az országoknak a felzárkózási folyamatában, ugyanakkor az Unió felelősségvállalását is tükrözi a régió iránt.

A folyamatot céltudatosan folytatni kell. Ez majd lehetővé teszi Bosznia-Hercegovina, Albánia és - megfelelő időben - Koszovó számára is, hogy - a feltételek teljesítése után - részesülhessenek a vízummentesség mihamarabbi alkalmazásában. Fenntartások nélkül csatlakozom azoknak az európai politikusoknak a véleményéhez, akik úgy vélik, hogy a balkáni országok csatlakozási törekvéseinek letörése beláthatatlan, káros következményekkel járna az Európai Unió számára.

15. A kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvény (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők tárgyalása:

- a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvényről, előterjesztette Sophia in 't Veld, Jeanine Hennis-Plasschaert, Leonidas Donskis, Gianni Vattimo, Sarah Ludford, Ulrike Lunacek, Raül Romeva i Rueda, Jean Lambert és Judith Sargentini a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport és a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében (O-0079/2009 – B7-0201/2009),

- a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvényről, előterjesztette Sophia in 't Veld, Jeanine Hennis-Plasschaert, Leonidas Donskis, Gianni Vattimo, Sarah Ludford, Ulrike Lunacek, Raül Romeva i Rueda, Jean Lambert és Judith Sargentini a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport és a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében (O-0080/2009 – B7-0202/2009),

- a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvényről, előterjesztette Rui Tavares, Cornelia Ernst, Cornelis de Jong, Marie-Christine Vergiat, Willy Meyer és Kyriacos Triantaphyllides az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében (O-0081/2009 – B7-0204/2009),

- a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvényről, előterjesztette Rui Tavares, Cornelia Ernst, Cornelis de Jong, Marie-Christine Vergiat, Willy Meyer és Kyriacos Triantaphyllides az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében (O-0082/2009 – B7-0205/2009),

- a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvényről, előterjesztette Michael Cashman, Claude Moraes és Emine Bozkurt a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja nevében (O-0083/2009 – B7-0206/2009), és

- a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvényről, előterjesztette Michael Cashman, Claude Moraes és Emine Bozkurt a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja nevében (O-0084/2009 – B7-0207/2009).

Sophia in 't Veld, szerző. – Elnök asszony, úgy vélem, ma nagyon fontos témát vitatunk meg. Az európai értékekről van szó. Feltesszük a szóbeli választ igénylő kérdést, és közös állásfoglalást is készítettünk arról a litván törvényről, amely állítólag a kiskorúak védelméről szól. Valójában épp az ellenkező hatást éri el, mivel ez a törvény jócskán megerősítheti a tudatlanságot, a tabukat és megbélyegzést. Bántalmazásnak és kirekesztésnek fogja kitenni a fiatal és ezáltal kiszolgáltatott meleg, leszbikus és transznemű személyeket. Mérhetetlen károkat és szenvedést fok okozni a fiatalok számára, pontosan azoknak, akiknek a védelmére szolgál. Védelem helyett ártalmas lesz a fiatalokra.

Ezért tettük fel ezt a kérdést, és örömmel jelenthetem, hogy a nyáron levelet kaptunk Barrot biztostól, amelyben jelezte az Európai Bizottság aggályait e törvénnyel kapcsolatban, kijelentve, hogy az Európai Bizottság nagyon gondosan figyelemmel fogja kísérni az ügyet, és gondoskodik róla, hogy minden nemzeti jogszabály összhangban legyen az európai jogszabályokkal és alapelvekkel. Úgy vélem, ez nagyon fontos, mivel az Európai Bizottságnak nemcsak olyankor kell beavatkoznia, amikor megsértik a piaci szabályokat, hanem akkor is, sőt, különösen akkor, amikor az európai értékek sérülnek. Nem tűrhetjük el a megkülönböztetést. Európa az értékek közössége – olyan értékeké, amelyekről tudom, hogy litván polgártársaink többsége is magáénak vallja őket. Mindnyájan európaiak vagyunk.

Az állásfoglalást illetően, kollégák, szeretném kifejezett támogatásukat kérni az állásfoglaláshoz, és különösen ahhoz a módosításhoz, amely a megkülönböztetés elleni érvényes irányelvekre vonatkozó hivatkozás beillesztésére irányul, mivel szerintem ez igazán a legkevesebb. Ahhoz az állásfoglalásban szereplő kéréshez is szeretném a támogatásukat kérni, hogy az Alapjogi Ügynökségtől kérjünk jogi véleményt erről a törvényről.

Végezetül úgy hiszem, büszkéek lehetünk arra, hogy Európai Parlamentként – amennyiben holnap elfogadjuk az állásfoglalást – a közös európai értékek nevében emelünk szót.

Ulrike Lunacek, szerző. – (DE) Elnök asszony, mint az előttem szóló már elmondta, ez a Litvániában elfogadott törvény veszélyezteti az európai értékeket, az európai jogot és a személyek szabadságát is, nevezetesen a leszbikus, meleg, biszexuális vagy esetleg transznemű fiatalok szabadságát, hogy félelem nélkül élhessenek. E törvény szerint az erre vonatkozó tényszerű információ feltételezhetően ártalmas ezekre a fiatalokra. Megmondhatom, ez mit jelent: azt jelenti, hogy ezeknek a fiataloknak félelemben kell élniük, és valószínűleg depressziótól fognak szenvedni. Tudjuk, hogy növekszik az öngyilkossági kísérletek száma azoknak a fiataloknak a körében, akik leszbikusok vagy melegek, illetve akik a másságuk felvállalásának szakaszában összezavarodnak, hogy miként fogják élni az életüket.

Ez a törvény szembemegy az európai értékekkel, ezért örültem, amikor még júliusban Barrot biztos reagált erre. Ön a Nemzetközi Meleg és Leszbikus Szövetség (ILGA) európai regionális szervezetének azt is mondta, hogy a Bizottság elemezni fogja ezt a szöveget, és elmagyarázza, melyek lesznek a következő lépései. Engem ma az érdekel, hogy mit szándékozik tenni. Mi az, amit ön – és a Tanács – már megígért a litván parlamentnek? Tudjuk, hogy a korábbi litván elnök és az új elnök, aki előzőleg a Bizottság tagja volt, nem hagyja jóvá ezt a törvényt, de a parlament ragaszkodik hozzá. Örülök, hogy ma már előttünk van egy javaslat egy állásfoglalásra irányuló indítvánnyal együtt.

Őszintén remélem, hogy holnap elfogadjuk az állásfoglalást, és petícióban kérhetjük az Európai Unió Alapjogi Ügynökségét, hogy foglaljon állást e törvény ügyében, mivel ez a feladata. Addig is közös Európánkban elég világosan be kellene látni, hogy a leszbikusok és melegek pusztán attól nem fognak eltűnni a családokból és az iskolákból, hogy egy törvény megtiltja a rájuk vonatkozó információkat. Másnak lenni normális dolog, itt, a mi közös Európánkban is.

Rui Tavares, szerző. – (PT) Hölgyeim és uraim, ez a törvény azzal a kijelentéssel kezdődik, hogy a gyermekeket kívánja megvédeni a homoszexualitás nyilvános információkon keresztül történő népszerűsítésével szemben. Mit jelent ez valójában? Azt jelenti, hogy ha van egy mozim Vilniusban, és ki szeretném tenni a „Túl a barátságon” című film plakátját, ezt nem tehetem meg? Azt jelenti, hogy ha Litvániában valamilyen nyilvános helyen, színházban vagy egyetemen tartanék előadást a homoszexualitásról, ezt nem tehetném meg? Azt jelenti – amint ezt már a litván parlamentben is megvitatták –, hogy a litván büntetőtörvénykönyv most tárgyalta módosításai alapján 1 500 euróig terjedő pénzbírsággal vagy egyhavi közmunkával fognak sújtani? Tévéműsorban például meg lehet mutatni egy boldog a homoszexuális párt, vagy kizárólag a boldogtalanokat szabad majd mutogatni?

Hölgyeim és uraim, engem meglepett a dátum, amikor Litvániában elfogadták a kiskorúak védelméről szóló törvény ezen módosításait: 2009. július 14-én történt. Július 14. természetesen az a nap volt, amikor első alkalommal gyűltünk itt össze a jelenlegi hetedik parlamenti ciklusban, egyúttal európai alapelveink 220. évfordulójának napja, beleértve a boldogság kereséséhez való jogot, a véleménynyilvánítás szabadságát, sőt

a gyülekezési szabadság elvét is. Most még a gyülekezési szabadság is veszélybe került, mivel a litván parlament a közelmúltban ismét tárgyalt az olyan események betiltásának lehetőségéről, mint a „meleg büszkeség napi” felvonulások.

Nos, amikor 2009. július 14-én első alkalommal gyűltünk itt össze, ezt azért tettük, mert kötelességünk – azt is mondhatnám, szent kötelességünk – volt, hogy megvédjük ezeket az értékeket, és most éppen ezek az értékek forognak kockán. Tudjuk, hogyan kezdődnek az ilyen dolgok, és azt is tudjuk, hova vezetnek. Mi lesz a következő lépésünk? Nevezzük ki egy bizottságot, amelyik majd eldönti, mi számít a homoszexualitás népszerűsítésének, és mi nem? És hol – könyvben, színházban, moziban, reklámban?

Vilnius az idei év egyik európai kulturális fővárosa, megérdemelten lett az, és ennek bizonyára minden európai polgár nagyon örül. Az Európa kulturális fővárosa cím azonban felelőségekkel is jár: azzal a felelősséggel, hogy az európai kultúrát a legjobb vonásaival népszerűsítsük, és ebben az évben ne a rossz okokból kerüljön reflektorfénybe.

Ezért kérem, szavazzanak az állásfoglalásunk mellett, és szólítsuk fel az Alapjogi Ügynökséget, hogy véleményezze ezt a komoly kérdést. Ez garantáltan a minimum, amit e Ház képviselői kérhetnek.

Michael Cashman, szerző. – Elnök asszony, hadd mondjam el, hogy meleg férfiként büszke vagyok arra, hogy ebben a Házban és máshol is határozottan kiállunk ez ellen a törvényjavaslat ellen. A javasolt törvény egyértelműen megsérti az EU Szerződéseinek emberi jogokról szóló rendelkezéseit, különösen a 6. cikket, valamint a foglalkoztatási keretirányelvet és a megkülönböztetésmentességre vonatkozó általános politikát. Érdekes módon az ENSZ gyermekjogi egyezményét is megsérti, amennyiben a fiatal leszbikusokkal és melegekkel szembeni megkülönböztetésre ösztönöz. Valójában kit véd ez a törvény, és mitől?

A brit konzervatívok 1988-ban hasonló törvényt vezettek be Nagy-Britanniában. Akkor azonban felismerték, és ma is belátják, hogy az ilyen törvények cenzúrához vezetnek, és ösztönzik a megkülönböztetést és a homofóbiát: a megkülönböztetést és a homofóbiát, amely életeket tesz tönkre, és azoknak a lelkét is megmérgezi, akik ezt gyakorolják. A javasolt törvényt elítélték az nem kormányzati szervezetek, köztük a Nemzetközi Meleg és Leszbikus Szövetség, az Európa Tanács és az Amnesty International, és még sokan mások. A törvény érinti a fiatal leszbikusokat és melegeket – tanárokat, köztisztviselőket –, és arra is fel lehet használni, hogy megakadályozzák, hogy a fiatalok bármilyen olyan anyaghoz – filmhez, könyvhöz, színdarabhoz, műalkotáshoz – hozzáférjenek, amelyet egy meleg férfi vagy egy leszbikus nő készített. Azt is megpróbálják majd megakadályozni, hogy a fiatalok Platón, Shakespeare, Oscar Wilde, Walt Whitman, Tennessee Williams, Csajkovszkij és mások műveit, Elton John zenéjét tanulmányozzák, vagy olyan teniszcillagokat bálványozzanak, mint Martina Navratilova? Ez végső soron a fiatalok és mások beszédmódjára, gondolkodására és cselekvéseire is ki fog hatni. De miért? A fiataloknak oktatásra van szüksége, nem elszigeteltségre; a világot a maga sokszínűségében kell megismerniük és meg kell tanulniuk a mások és a másság iránti tiszteletet. Egy emberi lény szerelmét egy másik iránt nem kisebbíti a nem vagy a szexualitás: ugyanolyan szerelem marad.

A leszbikusok és a melegek hétköznapi férfiak és nők, akiket a szexuális életünk előtérbe helyezése és az a rágalom változtat rendkívülivé, miszerint a leszbikusok és a meleg férfiak fenyegetést jelentenek a társadalomra nézve. Ez hitvány megtévesztés. A civilizált társadalmat nem arról lehet megismerni, hogy hogyan kezeli a többséget, hanem hogy hogyan bánik a kisebbségeivel. Én ezért azt mondom a litvánoknak és Európa minden népének: utasítsák vissza ezt a veszélyes visszalépést a múltba.

(Taps)

Cecilia Malmström a Tanács soro elnöke. – (SV) Elnök asszony, hadd kezdjem azzal, hogy nyomatékosítom, a véleménynyilvánítás szabadsága és a szexuális irányultságon és nemi identitáson alapuló megkülönböztetéstől való mentesség demokratikus társadalmaink sarokköve. Az Unió különféle elvekre és értékekre épül, és ezek támogatása minden tagállamtól elvárható. Addig nem ragaszkodhatunk az emberi jogok tiszteletben tartásához más országokban, és nem állhatunk ki ezért, amíg mi magunk az EU-n belül nem tudjuk fenntartani ezeket az alapelveket.

Ezek az alapvető jogokat, és különösen a véleménynyilvánítás szabadságát és a megkülönböztetésmentességhez való jogot az Európai Unió létrehozó szerződés 6. cikke ismeri el, de az emberi jogok védelméről szóló európai egyezmény 10. és 14. cikkében is szerepelnek. Ugyanezeket az alapelveket az Európai Unió Alapjogi Chartája is kimondja. Közösségi szinten ugyancsak vannak jogszabályok e terület védelméről. A 2000/78/EK irányelv megtiltja a valláson vagy meggyőződésen, fogyatékoságon,

koron, nemen vagy szexuális irányultságon alapuló munkahelyi megkülönböztetést. A Bizottság tavaly javaslatot nyújtott be annak érdekében, hogy ezt a védelmet más területekre is kiterjessze.

Ezt a javaslatot a Tanács most tárgyalja, a Parlament pedig kedvező véleményt adott. Üdvözljük ezt a kezdeményezést, és reméljük, hamarosan sor kerül az elfogadására.

Ennyit az európai szintű jogszabályokról. Nemzeti szinten a tagállamok nemzeti jogszabályokat fogadhatnak el az alapvető szabadságok és jogok területén, amennyiben – ismétlem: amennyiben – az adott jogszabály teljes mértékben tiszteletben tartja a Közösség elsődleges és másodlagos jogszabályait, olyan területre vonatkozik, amelyen a Közösség nem rendelkezik kizárólagos hatáskörrel, és indokolja az a tény, hogy nincs uniós vagy közösségi szintű jogszabály.

A szóban forgó törvény, amelyet a litván parlament júliusban fogadott el, valamint a büntetőtörvénykönyv és a köztisztviselői törvény javasolt módosításai, amelyekről most folyik a vita, a svéd elnökségnek komoly aggodalomra adnak okot. Arról azonban nem szabad megfeledkeznünk, hogy a törvény még nem lépett hatályba.

A mi szempontunkból az a törvény, amelynek célja bizonyos szexuális irányultságok népszerűsítésének tilalma, olyan alapvető értékeket sért, mint a véleménynyilvánítás szabadsága és az emberek közötti egyenlőség. Az elnökség a litván kormánnyal való kapcsolataiban több alkalommal világosan kifejezte ezt az álláspontját.

Ami a képviselők felszólalásaiban felvetett, inkább jogi vonatkozású kérdéseket illeti, fontos, hogy felhívjuk a figyelmet arra, hogy a Tanácsnak itt nincs hivatalos szerepe. A nemzeti jogszabályok és a szerződések összeegyeztethetősége nem tartozik a Tanácsra, sem az Alapjogi Ügynökségre. A Bizottságnak kell megítélnie, hogy egy tagállam eleget tesz-e a Szerződések szerinti kötelezettségeinek. Ebbe nemcsak az tartozik bele, hogy figyeli, hogy az uniós és közösségi jogszabályokat nemzeti szinten helyesen átültetik és végrehajtják-e, hanem azt is biztosítja, hogy az elsődleges jogot európai szinten teljes mértékben tiszteletben tartsák. Barrot úr ezt bizonyára úgy fogalmazná meg, hogy a Bizottság megfelelő eljárásokat kezdeményezhet, amennyiben úgy találja, hogy egy tagállam nem tesz eleget az elsődleges vagy a másodlagos jogszabályoknak.

Ami az Európai Közösséget létrehozó szerződés 13. cikkét illeti, a Tanácsot mélyszélesen megrendítené, ha nem, fajon, etnikai származáson, valláson, fogyatékonyságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetést kellene tapasztalnia. Ahhoz azonban bizottsági javaslatra van szükség, hogy a Tanács tárgyalni kezdhesen arról, hogy fennáll-e megkülönböztetés, és intézkedéseket tehessen, ha igen. Ugyanígy, a Szerződés 7. cikke értelmében a Tanács csak akkor intézkedhet, ha a tagállamok egyharmada vagy a Bizottság erről kellő indokolással ellátott javaslatot nyújt be. Mivel a törvény még nem lépett hatályba, egyelőre nem nyújtottak be ilyen javaslatot.

Biztosíthatom a képviselőket arról, hogy az LMBT-személyekkel szembeni megkülönböztetés ügye szerepel a svéd elnökség napirendjén. Ezt a kérdést november 16–17-én az egyenlőségről tartandó stockholmi csúcstalálkozón fogjuk tárgyalni.

Természetesen nagyon komolyan vesszük az Európai Parlament aggályait. Az alapvető jogok és az emberi jogok tiszteletben tartásáról van szó. Hivatalos téren azonban a jogi és intézményi kereteken belül kell foglalkozni ezzel. A Tanács képviselőjeként igyekeztem a lehető legkorrektebb választ adni a kérdésekre és elmagyarázni a korlátokat. Alig várom, hogy a Bizottság képviselőjének álláspontját is meghallgathassam ebben a kérdésben.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, a miniszter nagyon jól elmagyarázta ennek a problémának a jogi elemeit.

Azt szeretném itt elmondani, hogy a Bizottság ismételten jelezte, hogy határozottan elítéli a homofóbia minden formáját. Ez a jelenség az emberi méltóság durva megsértése. A Bizottság ezt az álláspontját konkrétan 2007. április 23-án ismételte el az Európai Parlament előtt, azon a plenáris ülésen, amikor elfogadták „A homofóbia Európában” című állásfoglalást.

A közösségi hatáskörök alá tartozó területeken az Európai Uniónak, valamint a tagállamoknak az uniós jog végrehajtása során tiszteletben kell tartania az alapvető jogokat. Ezek a közösségi jog kötelező alapelvei.

A kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvény nagyrészt a közösségi hatáskörök hatálya alá tartozik, mivel tartalma az audiovizuális szolgáltatásokról és az elektronikus kereskedelemről szóló irányelvek végrehajtásával kapcsolatos.

A Bizottság ezért még a törvénytervezet elfogadása előtt tájékoztatta a litván hatóságokat arról, hogy e törvény némelyik intézkedése súlyos aggályokat vethet fel az alapvető jogokkal és a közösségi joggal való összeegyeztethetőségét tekintve. Úgy tűnik, hogy e figyelmeztetés ellenére a törvény jelenlegi, idén július 14-én elfogadott változata nem oszlatja el a Bizottság által előzetesen már jelzett aggályokat.

Ebben az összefüggésben a Bizottság csak fenntartásait, mégpedig komoly fenntartásait tudja kifejezni azzal kapcsolatban, hogy ez a törvény mennyiben összeegyeztethető a véleménynyilvánítás szabadságának elvével, a megkülönböztetésmentesség elvével és a gyermekek jogaival, a fejlődésükhöz szükséges információkhoz való hozzáférés jogát is beleértve.

A Bizottság habozás nélkül meg fog tenni minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy biztosítsa a közösségi jog tiszteletben tartását, beleértve természetesen az alapvető jogokat is.

A Bizottságnak átadott információk alapján Litvániában az elnök, Grybauskaitė asszony kezdeményezésére munkacsoport alakult e törvény további módosításainak bevezetése céljából. Ezeket a módosításokat október végén fogják előterjeszteni. A Bizottság természetesen megvárja e bizottság munkájának kimenetelét és a módosítások tartalmát, mielőtt végső véleményt adna a törvényről, amely hatályba fog lépni. Igazán csak támogatni tudom Malmström asszony nagyon világos megfogalmazását a tekintetben, hogy a Bizottság dolga, hogy nyomon kövesse a helyzet alakulását, és végül szankciókat javasoljon, és annál inkább megbüntesse az Európai Unió szabályozásainak és az alapvető jogoknak a megsértését.

Ezeket az információkat akartam elmondani Önöknek, jelezve, hogy ebben az ügyben teljesen egyértelmű az álláspontunk.

Vytautas Landsbergis, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a most tárgyalt és bírált törvény – annak ellenére, hogy márciusig nem fog hatályba lépni – mindössze egyetlen egy olyan sort tartalmaz, amely tiltja a homoszexualitás népszerűsítését a kiskorúak felé; ez a nagyon problémás rész.

A Litván Köztársaság elnöke magához ragadta a kezdeményezést, és haladéktalanul tisztázó módosításokat nyújtott be. Ezáltal a mi állásfoglalásunkkal gyakorlatilag nyitott kapukat döngöztünk. Nekünk valójában a Parlament szándékára kellene koncentrálnunk.

A problémás sorban a kulcsszó a „népszerűsítés” és a „kiskorúak” – nem a „homoszexualitás”, amint azt néhányan gondolják. A törvény elfogadásával a kiskorúak körében való közvetlen népszerűsítés lehetőségét próbálták kezelni. A „népszerűsítés” szándékos cselekvés, túllépve a jelenlegi szexuális felvilágosítás keretében nyújtott egyszerű és szükséges tájékoztatáson, amelynek a homoszexuális vonzódás és szerelem iránti toleranciára is ki kell térnie.

A homoszexualitás népszerűsítése a kiskorúak felé – ha nyitott szemmel nézzük – ennél gyakran sokkal többet jelenthet – a kipróbálásra való buzdítástól kezdve a kiskorúak megrontásáig, vagy akár a homoszexuális prostitúcióig. A média esetleg profitálhatna az ilyen üzletekből, feltehetőleg azért, hogy az ilyen népszerűsítést terjeszti a kiskorúak körében.

Kedves kollégák, szülők és nagyszülők, kérem, hallgassanak a szívükre! Önök támogatnák, hogy a saját utódaik előtt is megnyíljon ez az egész, kihívásokat rejtő terület?

(Közbeszólás az ülésteremből)

Rendben, ez Önre vonatkozik.

Mi lesz, ha rendszeresen, korlátozás nélkül ki lesznek téve az ilyen sajátos „népszerűsítésnek”? Úgy tűnik, mintha két ág között vergődnének: az egyik – ha valaki szereti a trükkös doktrínákat – a gyermekek ahhoz való joga, hogy mentálisan megrontsák őket, a másik a gyermekek visszaélésekkel szembeni védelemhez való joga. Hagyjuk, hogy az önmeghatározásuk az érettséggel jöjjön el!

Én azt javaslom, hogy támogassuk a gyermekek jogairól szóló egyezményre és nyilatkozatra egyaránt hivatkozó álláspontokat, viszont töröljük az 1. bekezdést, amely jelen pillanatban irreleváns, és ezért nem illik Európa legmagasabb rangú parlamentjéhez.

Claude Moraes (S&D). - Elnök asszony, Landsbergis úr nagyon kevésbé meggyőző indoklást adott ehhez a törvényhez. Meglepett vele; azt gondoltam, jobban meg fogja indokolni. A Tanács és a Bizottság mély aggodalmának adott hangot, és ez a helyes hozzáállás. A megkülönböztetésmentesség és a véleménynyilvánítás szabadsága abszolút mértékben alapvető elv az európai jogban.

Saját tagállamomban, mint Cashman úr korábban már elmondta, 1988-ban volt ilyen törvényünk, de ez már a múlté, és ez a törvény is történelemmé fog válni, mivel az EU mint értékközösség egyik legnagyobb erőssége abban áll, hogy együttesen bontsuk el az emberi jogok akadályait és védjük alapvető szabadságainkat. Az sem egyszerű, amikor egy tagállam kerül reflektorfénybe e jog potenciális megsértéséért, de értékközösségünknek köszönhetően elemezni tudjuk ezeket a törvényeket, és kijelenthetjük – ahogyan a Bizottság és a Tanács már kijelentette –, hogy mély aggodalommal töltenek el bennünket.

Az Alapjogi Ügynökségnek végeznie kell a munkáját, és véleményeznie kell a törvényt, de – amint a Bizottság és a Tanács már elmondta – a meglévő jogon belül, az Európai Unió megkülönböztetés elleni jogszabályaival is vannak problémák. Védjük meg, amink van, és gondoskodjunk róla, hogy a Szocialista Képviselőcsoport, litvániai testvérpártunkkal együtt elítélje ezt a törvényt, reménykedjünk továbbá, hogy ez fog történni – hogy hamarosan átkerül a történelembe.

(Taps)

Leonidas Donskis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő litván törvényt az emberi jogi jogvédők és a média munkatársai Litvániában és máshol is nyíltan homofóbnak és mélységesen antidemokratikusnak találták.

Hadd hívjam fel a figyelmüket arra a tényre, hogy ezt a törvényt Litvánia korábbi köztársasági elnöke, Valdas Adamkus megvétózta, de a litván parlament erősebbnek bizonyult nála. Ezt a törvényt ráadásul Litvánia jelenlegi elnöke, Dalia Grybauskaitė is komolyan bírálta. A törvényt a litván média, a riporterek, a polgári szabadságok és emberi jogok védelmezői élénk szavakkal értékelték, hangsúlyozva homofób tartalmát és rendkívül veszélyes politikai velejáróit, amilyen például a cenzúra és az öncenzúra.

Ennek a törvénynek kevés köze van a gyermekek védelméhez, ha egyáltalán van valami köze hozzá. Ehelyett az ország meleg és leszbikus polgárai ellen irányul. Akárhogy is, a homoszexualitás azonosítása a fizikai erőszakkal és a nekrofilával morálisan visszataszító és abszolút mértékben szégyenletes. Mégis, nehéz elhinni, hogy egy ilyen törvény elfogadása lehetséges lenne az EU egyik országában, a 21. század elején. Én személy szerint legalábbis szerencsétlen mozzanatnak és mélységes félreértésnek tekintem ezt a törvényt.

A büntető törvénykönyv 310. cikkének és a köztisztviselői törvénykönyv 214. cikkének módosításáról most tárgyal a litván parlament; ezek a módosítások azzal fenyegetnek, hogy a homoszexualitás közterületen való népszerűsítésében részt vevő személyeket pénzbírsággal, közmunkával vagy bebörtönzéssel fogják büntetni. Ha ez nem az államilag finanszírozott homofóbia és a meleg és leszbikus polgáraink nyilvános megnyilvánulásainak kriminalizálása felé való elmozdulás, akkor mi?

Végül, de nem utolsósorban, ez a törvény szégyenletes, de még nagyobb szégyen, ha megpróbálják kódósítani, bagatellizálni és ezzel voltaképpen megindokolni. Ezzel azt akarom mondani, hogy szilárdan támogatom az állásfoglalást.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Hölgyeim és uraim, kulcsfontosságú pillanat ez az európai integráció folyamatában, mivel rövid idővel ezelőttig bizonyosan nem tartottunk volna ilyen fajta vitát. Pusztán azért, mert egyik parlamentben sem merült fel soha, hogy ilyen fajta törvényt fogadjon el.

Ez azt jelenti, hogy ez nem a litván politika belügye. Egyszerűen fogalmazva, le kell szögeznünk, hogy olyan kérdéssel állunk szemben, amely közvetlenül érinti az európai hitelesség fennmaradását. Az Európai Unió semelyik része – márpedig most itt van a három intézmény – nem nézheti csendben, hogy egy tagállam olyan törvényt fogadjon el, amellyel üldözni és kriminalizálni próbál egy olyan egyetemes jogot, mint az ahhoz való jog, hogy szabadon válasszuk meg, kivel kerülünk érzelmi vagy szexuális kapcsolatba, nemtől vagy életkortól függetlenül.

Landsbergis úr, ha normálisan beszélünk a homoszexualitásról, biszexualitásról és a transzszexualitásról, az a legjobb garancia arra, hogy a gyermek együtt tud majd élni saját szexualitásával, és tiszteletben tudja tartani úgy saját magát, mint a közösség többi tagjait.

Ez fontos, mivel ezúttal kifejezetten az egészséges növekedés garantálására szólítunk fel, kényszertől, negatív sztereotípiáktól vagy a gyermekkor kriminalizálásától mentesen. Ezt pontosan azzal érhetjük el, ha normális vitát tartunk a helyzetről, amint azt most tesszük, nem a tiltással vagy kriminalizálással.

Konrad Szymański, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) A kiskorúak védelméről szóló litván törvény megfogalmazását a legfiatalabb médiafogyasztók érzelmi és pszichológiai fejlődése miatti aggodalom

vezérelte, mivel a média egyre nagyobb mértékben van jelen a gyermekek életében. A litván jogalkotók másik szempontja az volt, hogy a gyermekeknek a szüleik meggyőződéseivel összhangban kellene nevelkednie. Nem hiszem, hogy lenne bárki ebben a Házban, aki ne értene egyet azzal, hogy ezek fontos és égető kérdések. Ezek a szándékok elismerést, nem bírálatot érdemelnek, noha most itt nem ez a lényeg.

Ennek a törvénynek nincs olyan cikke, amely megsértené az európai jogot, sőt, a törvény legtöbb esetben nem is érinti az európai jogot. Az írásbeli választ igénylő kérdésekben felvetettek egyértelműen a tagállamok nemzeti jogának hatáskörén belül vannak. Az Európai Uniónak senki nem adott felhatalmazást arra, hogy ezeken a területeken intézkedjen. Alapvetően emiatt ellenezzük azt, hogy ezzel a kérdéssel európai szinten foglalkozzunk, és ezért nem fogunk soha hozzájárulni semmilyen olyan ideológiához, amely az európai jog hatáskörtúllépését próbálja igazolni.

Ugyanez az oka annak, hogy az ez ügyben benyújtott állásfoglalások egyikét sem tudjuk támogatni.

Eva-Britt Svensson, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, ez nem ideológiai kérdés. Úgy fogalmaznék, hogy ez a kérdés az emberek egyenértékűségéről szól. A Bizottságnak és a Tanácsnak is szeretném megköszönni a szokatlanul világos álláspontot. Meggyőződésem, hogy a Parlament, a Bizottság és a Tanács most összhangoltan cselekszik, amikor az alapvető értékek megsértéseiről van szó.

Ezúttal az EU-ról van szó, és arról, hogy az EU tiszteletben tartja az alapvető jogokat. Ennek az egyes tagállamokra is érvényesnek kell lennie. A gyakorlatban ez a javasolt jogszabály azzal fenyeget, hogy bármilyen, LMBT-kérdésekről szóló információt törvénytelennek minősít. Képzeljük csak el, mi lenne, ha az embereknek hirtelen megtiltanák a szexuális irányultságtól független egyenlőségért folytatott küzdelmet.

A javasolt jogszabály kétségkívül támadást intéz az emberi jogok ellen. Össze sem akarom számolni, hány emberi jogot sért meg. Röviden csak annyit szeretnék mondani: teljes mértékben támogatom ezt az állásfoglalást. Remélem, a Parlament holnap a lehető legegységesebben az állásfoglalás mellett fog szavazni.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Elnök asszony, mindenekelőtt arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy az Európai Unió, a Parlament és valamennyi kollégánk számára mennyire fontos, hogy küzdjünk a megkülönböztetés minden formája ellen, különös tekintettel a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetésre.

Miről szól a mai vitánk? Egy litván törvénytervezetről beszélünk, amely problémát okoz, olyannyira problémás, hogy az ügybe Grybauskaitė asszony is bekapcsolódott. Élt a vétőjogával, még egy munkacsoportot is létrehozott, amely majd módosításokat fog nekünk javasolni. Én ezért teljes mértékben megbízom benne, és biztos vagyok abban, hogy ez a probléma rendeződni fog, és az érintett tagállamnak sikerül megoldást találnia erre a komoly problémára, a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés problémájára. Konzultáltunk egymással, néhány képviselőcsoport állásfoglalást javasolt, és végül szerencsére elérkeztünk egy közös állásfoglaláshoz. Ezért meggyőződésem, hölgyeim és uraim, hogy ezt a közös állásfoglalást holnap el fogjuk fogadni, és a probléma idővel megoldódik.

Természetesen fontos, hogy védjük gyermekeink szellemi és mentális egészségét, mégis szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy a szexuális megkülönböztetés valamennyi formája elleni küzdelem is fontos. Sok éve dolgozunk ezen. Van Alapjogi Ügynökségünk, és ennek célja is van. Megküzdöttünk a létrehozásáért, és ma már fel sem merül a kérdés, hogy esetleg le kellene mondani róla vagy el kellene vetni.

Ezért szeretném megköszönni önöknek, hogy készek elfogadni ezt a közös állásfoglalást. Köszönöm valamennyi képviselőtársamnak, akik oly sokat energiát fektettek ezekbe a tárgyalásokba. Nagy örömmel látom, hogy sikerült összeállítanunk ezt a közös állásfoglalást, és remélem, holnap elfogadásra kerül itt a Házban.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Üdvözlöm az Európai Parlament az irányú kezdeményezését, hogy indítsunk vitát a kiskorúakat a nyilvános információk káros hatásaitól védő törvény kérdéséről, amelyet a litván jobboldali pártok törekvései nyomán fogadtak el. Sajnálatos, hogy a törvényt elfogadták anélkül, hogy a nemzetközi és az európai uniós joggal való összeegyeztethetőségét kellőképpen megvitatták és értékelték volna. A nem kormányzati szervezetek szava szintén süket fülekre talált. A gyermekvédelem nemes céljának leple alatt valójában jogalapot teremtettek a lakosság megosztására, az információ korlátozására és a társadalom egyes csoportjaival szembeni megkülönböztetésre. Litvánia korábbi elnöke megvétózta a törvénytervezetet, az új elnök pedig munkacsoportot hozott létre, amely az idén ősszel a parlament ülésén új törvénytervezetet fog benyújtani.

Remélem, hogy Litvániában lesz elég politikai akarat a törvény javítására, annál is inkább, mert az e területre vonatkozó progresszív törvények elfogadásáról és végrehajtásáról már vannak tapasztalataink. Az esélyegyenlőségről szóló törvényt a litván szociáldemokraták erőfeszítéseinek köszönhetően hat évvel ezelőtt sikerült elfogadni, és ez a törvény kimondta az életkoron, szexuális irányultságon, fogyatékosságon, faji vagy etnikai származáson alapuló közvetlen és közvetett megkülönböztetés tilalmát az élet minden területén. A Miniszterek Tanácsa pillanatnyilag egy hasonló irányelvetervezetről tárgyal. Ennek az európai parlamenti állásfoglalásnak egy olyan törvény elfogadására kellene ösztönöznie a litván parlamentet, amely tiszteletben tartja az emberi jogokat és szabadságokat, és amelyben a megkülönböztetés semmilyen formájának nincs helye, a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetést is beleértve.

Emine Bozkurt (S&D). - (NL) Elnök asszony, biztos úr, miniszter asszony, hölgyeim és uraim, Önökhöz hasonlóan engem is megdöbentett a tény, hogy Európában van olyan parlament, amely nemcsak hogy képes ilyen szabályozást javasolni, de ténylegesen el is fogadja. Ez a törvény nemcsak a Litvániában élő meleg férfiak és leszbikusok jogainak elfogadhatatlan megsértése, hanem egész Európában komolyan árt a homoszexuálisok pozíciójának. A litván parlament ezzel azt üzeni nekik, hogy szexuális irányultságuk olyasmí, amit szégyellni kellene, és amitől meg kell védeni a gyermekeket.

Arra számítok, hogy a Bizottság és a svéd elnökség teljesen világossá teszi a litván parlament felé, hogy az alapvető értékekről, mint az egyenlő bánásmód és a megkülönböztetésmentesség, Európában nem lehet egyezkedni – sem most, sem máskor, senkinek! Ezért szeretném, ha a biztos úr itt és most ígéretet tenne arra, hogy a Bizottság egy pillanatnyi habozás nélkül az Európai Bíróság elé idézi Litvániát, amennyiben ez a törvény hatályba lép.

Miroslav Mikolášik (PPE). - (SK) Litvánia elfogadott egy törvényt, amely fontos védelmet nyújt a gyermekek és fiatalok számára a további fejlődésüket esetleg súlyosan károsító információk külső hatásaival szemben. Nyilvánvaló, hogy a család- és szociálpolitika az EU egyes tagállamainak saját hatáskörébe tartozik, így európai kezdeményezésekkel nem lehet elítélni Litvániát ezért.

A szóban forgó törvény nem sért semmilyen nemzetközi normát az emberi jogok területén. Tanulmányoztam a kérdést, és ez a helyzet. Szilárdan hiszem, hogy épp az ellenkezője igaz, a törvény megerősíti a gyermekek védelmére szolgáló folyamatokat az olyan információkkal vagy képekkel szemben, amelyekről – és ezt ki kell hangsúlyoznom – a saját szüleik meg akarják védeni őket.

Szeretnék felszólítani a szubszidiaritás elvének következetes alkalmazására, amelyet Írország a Lisszaboni Szerződés jegyzőkönyvében biztosított. Ennek ellenére az ilyen „figyelmeztetések a tagállamoknak és az államoknak” komoly precedenst teremtenek az olyan a nyilvánvalóan érzékeny területeken, mint a család.

Justas Vincas Paleckis (S&D). - (LT) Az Európai Parlament történelmében először a tisztelt Ház negatív összefüggésben tárgyalja a litván parlament tetteit. Bármilyen ártatlanok vagy jó szándékúak is a vitatott törvények szerzői és támogatói, bizonyosan nem a 21. századi Európába vezettek bennünket. Úgy vélem, az a tény is szerepet játszott ebben, hogy a Seimas többsége túlzottan megbízik a saját igazságérzetében – felettünk csak az ég, azt tesszük, amit akarunk, nem törődünk a nemzetközi kötelezettségvállalásokkal. Ez a vita nagyon súlyos reakció a Tanács és a Bizottság részéről, intő jel Litvánia jogalkotóinak, hogy nem szabad visszalépniük, már-már a középkorba, hanem előrelátóan kell cselekedniük, kihasználva az Európai Unió országainak tapasztalatait és hagyományait. Ezért tehát szükség van ezekre a megbeszélésekre, akárcsak az állásfoglalásra.

Cecilia Wikström (ALDE). - (SV) Elnök asszony, minden ember egyformának születik, és ugyanolyan sérthetetlen értékkel bír. Következésképpen a Parlamentnek ma nagyon világosan ki kell mondania, hogy Európa polgáiról beszélünk, az érintett tagállamtól függetlenül. Mivel a tolerancia, a nyitottság és a szabadság az EU alapvető értékei közé tartozik, örülök, hogy a Bizottság újonnan megválasztott elnöke a mai napon világosan kijelentette, hogy ki fog nevezni egy olyan biztost, akinek a szakterülete pontosan ezeket az emberi jogokkal és alapvető szabadságokkal kapcsolatos kérdéseket fogja felölelni.

Különösképpen sajnálatos, hogy egy olyan ország, mint Litvánia – amely egyszer már megtapasztalta az elnyomást és a diktatúrát – most szabad és független államként ilyen megvetendő törvényre bujt fel, amely magában rejt a cenzúrát, a szabadság hiányát és az intoleranciát. Most mindnyájunknak, akik támogatjuk a demokratikus elveket és rendelkezünk némi józan ésszel, nyomatékosan el kell ítélnünk ezt a litván törvényt, és szavaznunk kell holnap. E Ház képviselői emlékeztessék egymást arra, hogy a szeretet mindennél előbbre való.

Anna Záborská (PPE). - (SK) Szlovákiát 2006-ban elmarasztalták amiatt, hogy lelkiismereti szabadságot kért. Ma Litvánia került szembe ezzel a közösséggel amiatt, hogy meg akarja védeni a gyermekeket a társadalom szexualizálódásától. Véleményem szerint ez a vita az Alapjogi Charta manipulációja, egy olyan dokumentumé, amely jogilag kötelező.

Ez a Ház figyelmen kívül hagyja egy nemzeti parlament legitimitását, amely kétszer szavazta meg a törvényt, bírálattól nélkül. Ez a Ház az Alapjogi Ügynökségtől kér véleményt. Az Ügynökségnek azonban nincs felhatalmazása a nemzeti törvények hatályának vizsgálatára. Egy kérdésem lenne: mit gondoljanak az írek a közelgő népszavazás előtt? Azt kell gondolniuk, hogy hamarosan eljön az idő, amikor őket fogják bírálni itt a Házban a család védelméről és az élet védelméről szóló törvényeik miatt.

Sajnálom, hogy itt, a nagyra becsült Parlamentben nem tartjuk tiszteletben az európai értékeket, nem tartjuk tiszteletben a sokszínűséget és a nemzeti kultúrát, továbbá nem tartjuk tiszteletben a gyermekvédelmet és a szülők jogát gyermekeik neveléséhez.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. - (SV) Elnök asszony, úgy vélem, a három intézmény ebben a vitában nagyon világosan kifejezte álláspontját. Az emberi jogok tiszteletben tartása, a tolerancia, az egyén sérthetetlensége és a – többek között – a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés tilalma az európai projekt alapvető értékei, és ennek így is kell maradnia. A tagállamoknak kötelességük tiszteletben tartani úgy ezeket az értékeket, mint az EU-n belül ezekre a területekre vonatkozó tényleges jogszabályokat.

Az elnökséget nagyon aggasztja a szóban forgó törvény, de tudjuk, hogy ez Litvániában is vita és bírálattá válik. Mint már említették, *Grybauskaitė* elnök – aki korábban biztos volt, így igen jól tájékozott az uniós értékeket és jogszabályokat illetően – maga indított eljárást, amelynek keretében ezt a törvényt felülvizsgálják, és az uniós jogalkotással összeegyeztethetővé teszik. Nagyon elégedetten hallottam, hogy a Bizottság olyan világosan fogalmazott azzal kapcsolatban, hogy mi fog történni, ha a várakozásainkkal ellentétben a törvény eredeti formájában lép hatályba.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. - (FR) Elnök asszony, teljes mértékben egyetértek a miniszter asszony következtetéseivel. Magam is csak remélni tudom, hogy a *Grybauskaitė* asszony által életre hívott munkacsoport képes lesz megakadályozni egy olyan törvény bevezetését, amely bizonyos tekintetben hadilábon áll az európai joggal.

Szeretnék hangsúlyozni egy dolgot: attól féltünk, hogy a törvény rendelkezéseinek némelyike ellentétes lenne bizonyos irányelvekkel, az audiovizuális szolgáltatásokról és az elektronikus kereskedelemről szólókkal. Valójában nem a mi feladatunk, hogy meghatározzuk a családjogot, mivel ez a tagállamok hatáskörei közé tartozik. Ennek fényében minden, ami már korábban, illetve a vita folyamán elhangzott, azt mutatja, hogy a kérdéseket jobban meg kell vizsgálni nemzeti szinten, ebben az esetben Litvániában.

Elnök. - A vita lezárásakor öt állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾ juttattak el hozzám, amelyeket az eljárási szabályzat 115. cikkével összhangban nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. szeptember 17-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Carlo Casini (PPE) írásban. - (IT) A litvániai kiskorúak védelméről szóló állásfoglalásra irányuló indítványra vonatkozó véleményem nagyon súlyos intézményi aggályt kíván szemléltetni. Az egyes európai parlamenti képviselők vagy képviselőcsoportok gyakran olyan kérdésekkel akarnak foglalkozni, amelyek valójában az egyes államok belpolitikájára vonatkoznak: ez nem tűnik helyesnek. Jelen esetben láthatólag az a terv, hogy az Európai Parlamentet rávegyék, hogy adjon alapvetően negatív véleményt egy litván törvényről – amelynek teljes tartalma nem ismert – a kiskorúak védelmének hangzatos céljával, miközben lopva olyan területen foglal állást, amely az egyes tagállamok saját megítélésére lett bízva. Hozzátehetném, ez olyasmi, amit az Emberi Jogok Európai Bírósága már több alkalommal megállapított. Az egyenlőség elve kétségen felül áll, és a különös szexuális irányultságú személyek méltóságát sem próbálja senki megkérdőjelezni. Fenntartásom intézményi jellegű, mivel az Európai Unió és az egyes tagállamok közötti viszonyokra vonatkozik.

⁽²⁾ lásd a jegyzőkönyvet.

Joanna Senyszyn (S&D) *írásban.* – (PL) A megkülönböztetést az európai és a nemzetközi jog egyaránt tiltja. Erre vonatkozó rendelkezések szerepelnek a Szerződésekben, az emberi jogok védelméről szóló európai egyezményben és az Alapjogi Chartában. Egyik tagállam sem léptethet hatályba ezeknek a dokumentumoknak ellentmondó törvényeket.

A litván törvény elfogadhatatlan, mivel abszurd és homofób jellegű. A homofóbia betegség. Azok az emberek, akiket a homoszexuálisokkal szembeni gyűlölet gyötör, nem érdemelnek együttérzést. Nem is annyira homofóbok, mint inkább szexuális irányultság terén sovíniszták. Az összes többi sovínisztához hasonlóan őket ezért felelősségre kell vonni, és megfelelő törvényeket kell hatályba léptetni ellenük.

Az Egészségügyi Világszervezet 1990-ben törölte a homoszexualitást a betegségek és egészségügyi problémák nemzetközi statisztikai osztályozásából. Megerősítette továbbá, hogy a szexuális irányultság semelyik típusa nem számít rendellenességnek.

Minden társadalomban előfordulnak leszbikusok, meleg és biszexuálisok, és ez alól a litván társadalom sem kivétel. Ők teszik ki a lakosság nagyjából 4–7%-át. Kisebbséget képeznek, akik teljes körű jogokra jogosultak. Az egyenlőségért indított felvonulásokat, amelyek egyeseket olyannyira zavarnak, többek között azért szervezik, hogy az embereket emlékeztessék az egyenlőség ezen alapvető elvére.

Ez okból kérem a Tanácsot és az elnökséget, hogy tegyenek megfelelő lépéseket, és akadályozzák meg, hogy a tagállamok megkülönböztető jogszabályokat léptessenek hatályba. Meg kell mutatnunk, hogy az Európai Unió határozott NEMET mond a megkülönböztetés és az intolerancia valamennyi formájára.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

16. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0203/2009).

A következő kérdéseket a Tanácshoz intézték.

1. kérdés, előterjesztette: **Marian Harkin** (H-0259/09)

Tárgy: Állatjólét

Mivel az állatjólét a svéd elnökség egyik prioritása, és mivel egyes országok – mint Írország – már sikeres állatjóléti rendelkezéseket vezettek be az élőállat-szállításra vonatkozóan – beleértve az anyatehén-állományra vonatkozó állatjóléti rendszert, ami annak biztosítását segíti, hogy az exportra szánt, elválasztott állatok erősebbek és jobban felkészítettek legyenek a szállításra –, a svéd elnökség tervezi-e, hogy figyelembe vesz az élőállat-szállításra vonatkozó, ehhez hasonló rendszereket annak érdekében, hogy egyensúlyba kerüljön a fenntartható élőállat-export és az állatjólét biztosítása bármilyen új jogszabályban? Továbbá mivel Írország szigetország, és erősen támaszkodik az elválasztott állatok exportjára, a svéd elnökségnek van-e olyan javaslata, amely akadályozná az Írország számára életbevágó kereskedelmi tevékenységet?

Cecilia Malmström *a Tanács soros elnöke.* – (SV) Tisztelt elnök asszony! Megtiszteltetés számomra, hogy válaszolhatok Harkin asszony kérdésére. A Tanács osztja a parlamenti képviselő állatjólétet illető aggodalmát. Az, hogy a Bizottság rendszeresen tűzött javaslatokat a napirendre, azt eredményezte, hogy folyamatosan és szép számmal születnek közösségi jogszabályok ezen a területen. A svéd elnökség célja, hogy folytassa az állatjólétről és helyes állattenyésztésről folyó vitát. A mezőgazdaság területén ezek kiemelt kérdések az elnökségünk számára, és október 8–9-én Uppsalában kifejezetten az állatjóléttel foglalkozó konferenciára kerül sor.

Az EU által finanszírozott „Welfare Quality” projekt eredményei képezik a konferencia alapját. 2004 óta a projekt tudományosan megalapozott rendszert hozott létre, amivel azt értékelik, hogy az állattartás során mennyire gondosan bánnak az élőállatokkal. A projekt azt is vizsgálja, hogy milyen módokon lehet legjobban visszajelzést adni a mezőgazdasági termelőknek, a fogyasztóknak és egyéb érdekelt feleknek. Az EU tagállamaiból és Latin-Amerikából több mint 40 intézmény és egyetem vett részt a konferencián. A konferencián megvitatandó további téma, hogy globális szinten hogyan javítható az állatjólét. Az előadók között olyan nemzetközi szervezetek képviselőit hallgathatjuk, mint a WTO és a FAO, globális vállalatok és a nemzetközi húsipar, valamint ott lesznek az Egyesült Államok és Namíbia képviselői is.

A konferencia eredményei felhasználhatóak a Tanács azon következtetéseihez, amelyeket az állatjóléti címkézéstről várható bizottsági közleményre válaszként tervezett. Ami a jogszabályokra vonatkozó kezdeményezést illeti, biztos vagyok abban, hogy a képviselő tudatában van annak, hogy a Bizottság dolgoz a javaslatra. A svéd elnökség jelenleg a Bizottság tudományos célokra felhasznált állatok védelméről szóló, új irányelvjavaslatán dolgozik. A Bizottság mindezekig nem terjesztett elő több olyan javaslatot az állatjóléti jogszabályokra vonatkozóan, amelyet a svéd elnökség idején kellene megvitatni.

Marian Harkin (ALDE). - Nagy örömmre szolgál, hogy azt mondja, folytatni kívánják a vitát, és hogy a témában konferenciát tartanak Uppsalában. Az az igazság, hogy a jelenleg érvényben lévő jogszabályaink ténylegesen csak mintegy két év óta hatályosak. Tudom, hogy mi Írországból elfogadtuk ezt. Képzést biztosítottunk az állattartók számára. Továbbfejlesztettük a szállítási rendszereket, és mindennek eredményeként nagyon jól működik a kereskedelmünk, de ha leállunk vele, a verseny természetesen a belföldi piacra tevődik át stb. Azt kérdezem, hogy fontos-e módosítani azokat a jogszabályokat, amelyek csupán két éve léptek érvénybe és működnek hatályosan. A másik kérdés arra vonatkozott, hogy milyen megalapozott tudományos adatok léteznek, amelyek rámutatnak ennek szükségességére.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. - Nos, ahogyan említette, fontos, hogy ezt megfelelően értékeljük, és lássuk, mi történik, milyenek az eddigi eredmények.

Tudományos bizonyítékokat gyűjtünk. Az uppsalai konferenciára szakértőket és tudósokat is meghívtunk, hogy háttérrel biztosítsanak a konferencia vitáinak. Mint mondtam, remélem, hogy ez lehet a Tanács bizottsági közleményre adott válaszában alapja. Pillanatnyilag ennyit tudok mondani.

Az Európai Parlament képviselőinek véleményét is érdeklődéssel várjuk. Reményeink szerint ez jó kiindulópontot adhat a tárgyalásokhoz és ahhoz, hogy a lehető legtöbb információt összegyűjtsük.

Mairead McGuinness (PPE). - Egy megjegyzés: Remélem, hogy az állatszállítást érintően a tudomány felülkerekedik az érzelmeken.

Azt kérném, hogy foglalkozunk a lószállítás kérdésével, amellyel véleményem szerint nem foglalkoztunk kielégítő mértékben, és úgy gondolom, hogy pillanatnyilag jelentős aggodalom kíséri ezt a témát.

Véleményem szerint az állatjólétet illető aggodalmak fokozódhatnak a gazdaságokban, mivel számos tagállamunkban katasztrofális árakat kapnak a mezőgazdasági termelők termékeikért. Mindent megtesznek az állatjóléti normák betartása érdekében, ugyanakkor nagyon alacsony árakat kapnak az árukért, következésképpen nincsen jövedelem a gazdaságokban. Így tehát azt hiszem, hogy érzékenyen kell hozzáállnunk ehhez a kérdéshez.

Seán Kelly (PPE). - Ez igen ellentmondásos téma Írországból, és azok malmára hajtja a vizet, akik a Lisszaboni Szerződés leszavazása mellett kardoskodnak. Ennek, valamint annak fényében, hogy Írország szigetország, és hogy az élőállat-export nélkül leplezett kartellezés fog folyni – különösen a marha- és birkaárakat illetően –, reménykedhetünk-e abban, hogy a téma napirendre kerül, vagy arról megegyezés születik még azelőtt, hogy október 2-án megtartsák a szavazást a Lisszaboni Szerződésről?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. - Világosan értem a Tisztelt Ház képviselői és a polgárok aggodalmait. Sajnos nem ígérhetem, hogy a népszavazás előtt megoldást találunk a problémára.

Jelenleg a Bizottság javaslatára várunk. Az előttem ismeretlen okok miatt késik. Mihelyt megérkezik, nekiveselkedünk, és megkezdjük annak megvitatását. Többet nem mondhatok, mert a Bizottság javaslatát várjuk. Remélem, hogy a helyzet dramatizálása nélkül, inkább értékelést adva, tudományos és bizonyítékokon alapuló nézőpontból leszünk képesek a munkát végezni.

2. kérdés, előterjesztette: **Claude Moraes (H-0262/09)**

Tárgy: Gyermekkereskedelem az EU-ban

Az Alapjogi Ügynökség (FRA) által júliusban közzétett jelentés rámutatott az EU-n belüli gyermekkereskedelem problémájának súlyosságára. Nagyon sok gyermeket érint a határainkon belül folyó, szexuális kizsákmányolás, kényszermunka, örökbefogadás és szervkivétel célját szolgáló gyermekkereskedelem.

Üdvözlöm, hogy az emberkereskedelem kérdése prioritásként szerepel a svéd elnökség programjában, de tudni szeretném, hogy foglalkozni fognak-e kifejezetten a gyermekkereskedelemre vonatkozó javaslatokkal, amint azt a FRA ajánlja?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! A svéd elnökség osztja a képviselő szexuális kizsákmányolás és más célokat szolgáló gyermekkereskedelem feletti aggodalmát. A nemzetközi szervezett bűnözés egyik legjovédmezőbb formája ez a fajta modern rabszolgaság. Természetesen megvetendő dolog, és komoly problémát jelent mind az EU-ban, mind a világ többi részén. Az emberkereskedelem régóta fontos helyet foglal el az EU napirendjén, és határozottan folytatnunk kell a legalapvetőbb jogok megdöbbséte elleni küzdelmet célzó intézkedéscsomag végrehajtását.

Európának fokozott erővel kell fellépnie a megelőző intézkedések terén és a szervezett bűnözés elleni harcban, valamint a bűncselekmények áldozatainak védelme terén. A témában elfogadott és végrehajtott jogszabályok és nem kötelező érvényű jogi eszközök egyértelműen mutatják, hogy az EU elkötelezte magát az emberkereskedelem elleni küzdelem mellett. Először az emberkereskedelem elleni küzdelmet célzó közös fellépés elfogadására került sor 1997-ben. A legfontosabb jogszabály az emberkereskedelem elleni küzdelemről szóló 2002. évi kerethatározat.

2009 márciusában a Bizottság új kerethatározatra tett javaslatot az emberkereskedelem megelőzéséről és az ellene folytatott küzdelemről, valamint a cselekmények áldozatainak védelméről. A szándék szerint ez hatályon kívül helyezné a 2002. évi kerethatározatot. A javaslat egyik célja, hogy a bűnügyi nyomozások és eljárások során különleges bánásmódot biztosítson a kiszolgáltatott áldozatok – a gyermekek – számára, hogy elkerülhető legyen az, amit másodlagos viktimizációként ismerünk.

Ez a javaslat egy másik olyan javaslathoz kapcsolódik, ami még inkább a gyermekek sajátos igényeire összpontosít, azaz a szexuális erőszak, a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló kerethatározatra irányuló javaslatról van szó, ami hatályon kívül helyezi a Bizottság által ugyanakkor előterjesztett 2004/68/EK kerethatározatot. A cél egységesebb jogi keret létrehozása, annak hatékonyabb tétele, és az elkövetők szankcionálásának szigorítása.

Ezt a két javaslatot most vitatja meg a Tanács. Fontos nemzetközi konszenzuson alapulnak, különös tekintettel az ENSZ Palermói Jegyzőkönyvére és az emberi jogokról szóló európai egyezményében foglalt, az emberkereskedelem elleni küzdelmet szolgáló intézkedésekre, valamint az Európa Tanács gyermekek nemi erőszak és szexuális kizsákmányolás elleni védelméről szóló egyezményére.

Az elnökség által október 19–20-án megtartandó brüsszeli miniszteri konferenciához kapcsolódva – ami az EU emberkereskedelem elleni átfogó intézkedéseit helyezi a középpontba – bemutatják és részletesen megvitatják az Alapjogi Ügynökség jelentését, a következtetéseket pedig a Tanács elé terjesztik. A svéd elnökség továbbá a decemberi csúcstalálkozón elfogadandó Stockholmi Program kulcsfontosságú témái közé kívánja emelni az emberkereskedelmet és a gyermekek szexuális kizsákmányolását.

Anna Hedh, a szerzőt helyettesítve. – (SV) Nagyon köszönöm, miniszter asszony. Tudom, hogy ez a téma rendkívül fontos. Mi Svédországban az utóbbi években az EU-hoz hasonlóan sürgetjük ezt az ügyet. Egyszerűen rá kívánok mutatni, hogy véleményem szerint nagy szegény, hogy az Európai Parlament képviselői nem tudnak részt venni az október 19–20-i konferencián, mert itt leszünk Strasbourgban, és egy időben nem lehetünk Brüsszelben is, hogy részt vegyünk ezen a fontos konferencián. Szegény, de ez a helyzet.

Arról is tudomásom van, hogy a svéd elnökség említette, hogy az utazással és az idegenforgalommal kapcsolatosan is fel kívánja vetni a gyermekek kizsákmányolásának kérdését. Erre elvileg egy november 20-i konferencián, a *L'Europe de l'Enfance* állandó kormányközi munkacsoport ülésének keretében került volna sor, de most hallottam, hogy az elnökség nem fogja felvetni ezt a kérdést. Mi ennek az oka? Egy más alkalommal kerül napirendre a téma?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! Köszönöm Hedh asszony felszólalását. Tudom, hogy Hedh asszony igen elkötelezett a kérdések iránt.

Nagyon szerencsétlen dolog, hogy a brüsszeli konferencia egybeesik az üléssel. Azért került az ülés erre az időpontra, hogy egybeessen az EU emberkereskedelem elleni napjával, ami ugyanabban az időben kerül megrendezésre. Ezért ütköznek az események. Valóban szerencsétlen egybeesés.

Ami a képviselő második kérdését illeti, miszerint miért került le ez a kérdés a napirendről: Erről nem volt tudomásom. Ezt ellenőriznem kell, és később visszatérek a kérdésre, és talán választ tudok adni Hedh asszonynak.

Elizabeth Lynne (ALDE). - Nagyon köszönöm a választ. Én is sajnálom, hogy a konferenciára akkor kerül sor, amikor mi Strasbourgban vagyunk. De meg tudja erősíteni, hogy a konferencia napirendjén valóban kiemelt téma lesz az Európa Tanács emberkereskedelem elleni fellépéséről szóló egyezménye? Azért kérdezem,

mert vannak olyan tagállamok, amelyek még nem írták azt alá, és vannak olyanok is – köztük Svédország természetesen –, amelyek még nem ratifikálták azt. Úgyhogy azt hiszem, nagyon fontos, hogy feltétlenül kiemelt helyet kapjon a konferencia napirendjén, és ily módon valóra váljon az emberkereskedelem elleni fellépés. Megvan minden, ami ehhez szükséges. Már csak cselekednünk kell.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – Igen, Lynne asszony, erre fel fogom hívni a szervezők figyelmét. 3. kérdés, előterjesztette: **Mairead McGuinness** (H-0264/09)

Tárgy: Üzenet a FAO magas szintű találkozójára számára

Milyen üzenetet fog közvetíteni a Tanács az EU nevében az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete konferenciájának következő ülészakán?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! Sokféle témával foglalkozunk.

Az ENSZ FAO konferenciája november 18-án kezdődik. A FAO reformja lesz az egyik legfontosabb napirendi pont. A FAO valamennyi tagja által 2008-ban elfogadott cselekvési terv képezi a reformfolyamat alapját. Ez a cselekvési terv a reform számos különféle típusával foglalkozik. Többek között a FAO jövőbeli tevékenységeit olyan eredményalapú irányítási rendszer fogja meghatározni, ami elő fogja segíteni a szűkös erőforrások hatékonyabb elosztását és felhasználását. Azt is reméljük, hogy a reformfolyamatnak hosszú távú hatása lesz a FAO munkájára a munkatársaival és helyi irodáival kapcsolatos ügyekben. A konferencia a FAO alapszabályának módosításával, valamint az Élelmezésbiztonsági Bizottság reformjaival kapcsolatos ügyekkel is foglalkozni fog.

Ez a reform azért fontos, mert a mezőgazdaság, az élelmezésbiztonság és élelmiszerellátás területén globális partnerség létrehozásához kapcsolódik. A FAO november 16–18-án élelmezésbiztonsági világ-csúcstalálkozót tart Rómában ezeknek a kérdéseknek politikai szintű megvitatása céljából. Az elnökség képviselteti magát a csúcstalálkozón, és egy nyilatkozatot fogunk felolvasni, amely részben a Tanácsnak az élelmezésbiztonságra vonatkozóan a FAO konferencián elfogadandó következtetésein alapszik.

A Tanács a FAO-ról szóló, 2008. november 11-i következtetéseiben elismerte, hogy a jelenlegi élelmiszerellátás olyan közös, egységes és összehangolt választ kíván meg a globális közösségtől, amely mind a civil társadalom, mind a magánszektor támogatását élvezi. Az EU-nak évégett az EU millenniumi fejlesztési célokra vonatkozó cselekvési tervével összhangban támogatnia kell a globális partnerséget a mezőgazdaság és élelmiszeripar területén. Ezt 2008 júniusában örömmel üdvözölte az Európai Tanács.

A Tanács továbbá következtetéseiben üdvözölte a FAO most folyó reformját, amelyet a szervezet valamennyi tagállama konstruktív módon, a konferencia bizottságának keretében hajt végre. Az elnökség ennek fényében úgy érzi, hogy a csúcstalálkozónak egyértelmű politikai célja kell, hogy legyen, és a világ élelmezésbiztonsága érdekében új irányítási rendszert kell kialakítania egy vezető szerepet játszó, megújított és erősebb Élelmezésbiztonsági Bizottság mellett.

Az elnökség feltétlenül szükségesnek érzi, hogy ez a csúcstalálkozó olyan előretekinő, intézkedésalapú rendszert hozzon létre, amely képes leküzdeni a jelenlegi élelmiszerellátást, és növelni tudja az erőfeszítéseket az első millenniumi fejlesztési cél elérése, azaz a súlyos szegénység és az éhezés megszüntetése érdekében. Az Élelmezésbiztonsági Bizottság reformja és a globális partnerség iránti széles körű elkötelezettség rendkívül fontos lesz ennek megvalósításában.

Az elnökség úgy véli, hogy a csúcstalálkozónak ezt az egyértelmű politikai célt kellene maga elé tűznie, hogy a világ élelmiszerellátásának irányítására új rendszert alakítson ki, amelyben egy megújított és erősebb Élelmezésbiztonsági Bizottság vezető szerepet tölt be. Ami a működést illeti, az elnökség úgy véli, hogy ez a csúcstalálkozó előretekinő, erőteljes rendszert kell, hogy kialakítson, amely képes megfelelni annak a kihívásnak, amit a jelenlegi élelmiszerellátás, valamint a millenniumi fejlesztési célok elérésére tett fokozott erőfeszítések jelentenek.

Mairead McGuinness (PPE). - Nagyon köszönöm a kimerítő választ. Megkérdezhetem, hogy mi a svéd elnökség véleménye arról, hogy a közös agrárpolitika szerepet játszik a globális élelmezésbiztonság koncepciójának és óhajának támogatásában? Mit gondol, milyen szerepet játszhat abban a politikánk? A globális élelmezésbiztonságot érintő aggodalmainkat tekintve fontosnak tartja-e, hogy közös politikánk legyen Európában?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – Ezt nem vitattuk meg a Tanácsban, az adott konferencia fényében, de világos, hogy a közös agrárpolitika szerepet játszhat, és – amikor azt a jövőben megvitatjuk – egyre erősebb

szerepet tölthet be annak elősegítésében, hogy a szegényebb országok a közös piac részévé váljanak, valamint abban, hogy hol tudunk segíteni a jelenlegi akut válság enyhítésében és megszüntetésében.

Ezt tettük. Most egy kicsit jobb a helyzet a világban. Majdnem valamennyi piacról pozitív jelentések érkeznek. Ez kitűnő dolog, és gondolkozzunk el kicsit azon, hogyan foglalkozzunk azokkal a konfliktusokkal a jövőben, és hogyan tudunk egy némileg megreformált közös agrárpolitikát arra felhasználni, hogy a szegényebb országokat segítjük, és hogy elkerüljük a hasonló helyzeteket.

Marian Harkin (ALDE). - Most a globális élelmiszerbiztonságról beszélünk, de hadd szóljak röviden az EU-n belüli élelmiszerbiztonságról. Véleményem szerint az EU-n belüli élelmiszerbiztonság az EU élelmiszertermelésétől függ. Éppen ma került sor egy megbeszélésre az ALDE AGRI-csoportja és Fischer Boel biztos között, amikor is erről és – amint arra már utaltunk – a KAP jövőjéről tárgyaltunk, különösen a 2013 utáni jövőről, valamint arról, hogy a költségvetést csökkenhetik stb. Valóban komoly következmények érhetik az EU-n belüli élelmiszertermelést.

Tudom, hogy az csak egy része a ma esti, szélesebb körű vitánknak, mindazonáltal rendkívül fontos a mezőgazdaságban érdekeltek számára. A kérdésre már adott választ, de szívesen meghallgatnám, ha a svéd elnökség vonatkozásában további gondolatai lennének a témában.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – Ez bonyolult és igen terjedelmes vita. Magát a konferenciát érinti, de természetesen annál sokkal messzebb megy. Nem áll szándékunkban, hogy valóban megkezdjük azokat a tárgyalásokat, a Bizottságtól várunk egy dokumentumot, a jövőbeli költségvetésre vonatkozó közleményt. Azt az ígéretet kaptuk – és azt már 2004-ben jóváhagyta a Tanács –, hogy részletesen felülvizsgálják a költségvetés bevételeit és kiadásait, beleértve természetesen a KAP-ot is, ami jelentős részét képezi a költségvetésnek. Ez a közlemény késik – újabb hírek szerint év végén kerül rá sor. Ha ez így lesz, a svéd elnökség szándéka szerint első körben a tagállamok részvételével folya erről vita, de a spanyol elnökségre van bízva, hogy valóban elkezdjenek dolgozni ezeken a témákon. Így tehát pillanatnyilag nem tudok további részletekkel szolgálni.

4. kérdés, előterjesztette: **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (H-0267/09)**

Tárgy: Stabilitási és növekedési paktum

Az Európai Tanács júniusban megerősítette a rendezett államháztartás és a Stabilitási és Növekedési Paktum melletti elkötelezettségét. Ennek ellenére az év végére 20 tagállam esetében várható a túlzott hiány esetén követendő eljárás. Milyen kezdeményezéseket tesz az elnökség a Stabilitási Paktum helyes és felelős végrehajtásának érdekében, és a helyes végrehajtás során hol határozott meg nehézségeket? Gondolja-e, hogy a válság szükségessé teszi a paktum felülvizsgálatát, vagy a 2005-ben elfogadott reform elegendő-e ahhoz, hogy a paktumot betartsák, és az érvényes legyen a jelenlegi feltételek mellett? Milyen kilépési stratégiát és az államháztartási hiány csökkentésére szolgáló stratégiát részesít előnyben, és milyen ütemtervet szab a stratégia végrehajtására? Gondolja-e, hogy a 2010. év a pénzügyi konszolidáció és fegyelem éve kellene, hogy legyen, vagy hogy meg kellene őrizni az államháztartás bizonyos rugalmasságát, különös tekintettel a foglalkoztatás várható visszaesésére?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Erről a témáról is esett már szó a mai nap folyamán. A jelenlegi válságban az állami hatóságok mind a monetáris politika, mind a költségvetési támogatás szempontjából rendkívüli intézkedéseket hoztak. Szükségesek és helyénvalóak voltak ezek az erőfeszítések, és fontos szerepet játszottak egy még súlyosabb válság elhárításában, a gazdaság stabilizálásában és a gazdaság drámai visszaesésének megelőzésében. A gazdasági és pénzügyi helyzet stabilizálása nem jelenti azonban azt, hogy vége a recessziónak. Rendkívül óvatosan kell eljárunk, és biztosítanunk kell, hogy a jövőre vonatkozó politikánk megadja a szükséges támogatást a – reményeink szerint bekövetkező – fellendüléshez, ugyanakkor felelősen áll hozzá a közép- és hosszú távon fenntartható államháztartáshoz.

Pontosan e két cél egyensúlyba hozásának szükségessége az, ami ilyen törekennyé teszi a paktum 2005. évi felülvizsgálata során elfogadott rugalmasságot. A gazdasági nehézségek idején a hatóságoknak kell megtenniük a gazdasági tevékenység előmozdításához szükséges intézkedéseket. Ha beindul a fellendülés, és azt már saját lendülete viszi tovább, biztosítanunk kell államháztartásaink fenntarthatóságát, a költségvetés konszolidálására pedig hitelt érdemlő terveket kell kidolgoznunk.

Mivel a körülmények jelentős mértékben eltérnek az egyes tagállamokban, a pénzügyi politikai ösztönzők és a monetáris politikai intézkedések leállításának ütemtervei – menetrendjei – is eltérőek lesznek. Ez fog tükröződni az egyes tagállamokat célzó, hiány esetén követendő több eljárásban is, de ezt harmonizálni kell, és a Stabilitási és Növekedési Paktum általános keretei között kell tartani. Az elnökség következképpen

összre tervezi, hogy az ECOFIN-Tanács keretében megvitatja a megfelelő kilépési stratégiákat és azok összehangolását.

A tárgyalásoktól azt várom, hogy azok eredményeképpen világos egyetértés szülessen arról, hogy a hosszú távú fenntarthatóság garantálása érdekében valamennyi tagállamban a megfelelő időben kerüljön sor az ambiciózus konszolidációra.

Marietta Giannakou, a szerzőt helyettesítve. – (EL) Miniszter asszony! Köszönöm a világos választ. Bízom abban, hogy különös figyelmet fordítanak arra, hogy ragaszkodnunk kell-e ahhoz, hogy a 2010. év az államháztartás javításának éve legyen, vagy legyen-e mód valamilyen hosszabbításra vagy halasztásra, mivel ez olyan dolog, amit az Unió mindeztáig nem használt ki politikáiban.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Nagyon nehéz erre a kérdésre válaszolni. A jövő heti G20-csúcstalálkozón fogjuk megkezdeni a kilépési stratégiák megvitatását. Világos azonban, hogy a körülmények nagyon eltérőek a különböző tagállamokban, és ezért kissé eltérhetnek a menetredek. Remélem, hogy hamarosan megkezdhetjük ezt a folyamatot, de ez a gazdasági helyzet alakulásától is függ. Már látjuk a fényt az alagút végén, úgy véljük, hogy már túl vagyunk a legrosszabb időközön, tehát ideje közelebbről megvizsgálnunk a kilépési stratégiát. Ha ezt nem fokozatosan tesszük, a társadalmaink legsebezhetőbb tagjai lesznek azok, akiket sújtani fog a növekvő munkanélküliség, a közkiadások komoly megszorítása és az infláció kockázata. Jelenleg azonban talán kissé korai kijelenteni, hogy pontosan mikor következik ez be a különböző tagállamokban.

5. kérdés, előterjesztette: **Seán Kelly** (H-0270/09)

Tárgy: Az EU munkanélküliség elleni intézkedései

Az Eurobarometer nemrégiben végzett felmérése azt mutatta, hogy míg az uniós polgárok 72%-a úgy véli, hogy az Európai Unió pozitív szerepet játszik az új munkalehetőségek teremtésében és a munkanélküliség elleni küzdelemben, a válaszadóknak kicsit több mint egyharmada hallott az EU munkanélküliség elleni küzdelmének eszközeiről, úgy mint az Európai Szociális Alapról és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapról. Eleget teszünk-e ezen kulcsfontosságú eszközök megismertetése érdekében?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! A Tanács osztja a képviselő legutóbbi Eurobarometer-felmérés eredményeivel kapcsolatos aggodalmát, amely felmérés az EU olyan fontos, a munkanélküliség elleni küzdelmet szolgáló eszközeinek ismertségére vonatkozott, mint az Európai Szociális Alap és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap. Mind a demokrácia, mind a legitimitás szempontjából fontos, hogy tudassuk polgárainkkal, mit tesz az EU.

A Tanács nagy fontosságot tulajdonít az Európai Szociális Alapnak és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapnak, és azt szeretnénk, ha ezeket hatékonyan alkalmaznánk a munkanélküliség elleni küzdelemben. Ez a két eszköz fontos pénzügyi eszközt jelent a jelenlegi recesszió elleni küzdelemben és a foglalkoztatás növelése érdekében abból a szempontból, hogy bevezeti a rugalmas biztonság integrált stratégiáját, és biztosítja a szakismeretek továbbfejlesztését és meglévő igényekhez igazítását. A Tanács ennek 2008 decemberében adott hangot, amikor támogatta, hogy az Európai Szociális Alap rövid időn belül kiegészítő intézkedéseket vezessen be a foglalkoztatás támogatása érdekében. A Tanács továbbá az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap eljárásainak továbbfejlesztését is bejelentette. Következésképpen felülvizsgálták az eredeti szabályt, hogy az Alap hatékonyabban tudjon reagálni azon munkavállalók támogatását illetően, akik nem csupán a globalizáció eredményeképpen, hanem ideiglenesen, a pénzügyi és gazdasági lassulás miatt veszítették el munkájukat. Hangsúlyozni kell azonban, hogy ezeknek az alapoknak a végrehajtása – beleértve a megfelelő tájékoztatást és nyilvánosságot is – a tagállamok és a Bizottság feladata. Ami az Európai Szociális Alapot illeti, a tagállamoknak tájékoztatást kell nyújtaniuk a kezdeményezésekről és a társfinanszírozott programokról, hogy megvilágítsák a Közösség szerepét és az alapokból nyújtott támogatást. Ebben az összefüggésben megemlíteném az európai átláthatósági kezdeményezést, amelyet a Bizottság indított 2005-ben. E kezdeményezés egyik legfőbb célja, hogy oly módon javítsa a nyilvánosság tájékoztatását a rendelkezésre álló uniós alapokra vonatkozóan, hogy nyilvánosságra hozza az EU kohéziós politikája keretében közvetlen támogatásban részesülők nevét.

Ami az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot illeti, a finanszírozott intézkedésekről a tagállamoknak kell tájékoztatást nyújtaniuk. Ugyanakkor hadd emlékeztessen önöket, hogy a Globalizációs Alkalmazkodási Alap viszonylag újonnan jött létre. Az ismertség hiánya betudható annak a ténynek is, hogy ez az alap mindeddig viszonylag kevés esetben nyújtott támogatást.

Seán Kelly (PPE). - Nagyon köszönöm az igen tömör választ. Egyetlen utolsó kérdésem van. Megértem, hogy a Tanácson belül erősen ellenzik azt a javaslatot, miszerint az Európai Szociális Alapot az elkövetkezendő két évre 100%-ra fel kellene tölteni. Ha továbbra is ellenzik a javaslatot, előállhat-e a Tanács valamilyen, az európai gazdaságélénkítési terv lendületének fenntartására előterjesztett alternatív javaslatlalt?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – Igen, ezt már többször megvitattuk a Tanácsban. Elégé egységes a nézet, miszerint a projekt minőségének érdekében nemzeti finanszírozási elemre is szükség van. Ezért az ennek megszüntetéséről szóló javaslatot nem támogatja a Tanács.

Mindazonáltal ismerjük a helyzetet és a problémákat. Megkértük a Bizottságot, hogy terjesszen elő alternatív javaslatot. A témában illetékes Samecki biztos úrral éppen két nappal ezelőtt vetettük ezt fel. Dolgoznak egy ilyen javaslaton, és a lehető leghamarabb elő fogják azt terjeszteni.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) Sajnálom, hogy a 100%-os finanszírozás formájában nyújtott szükséges támogatást nem fogadja el a Tanács olyan időben, amikor arról beszélünk, hogy az Európai Szociális Alap szerepet játszik a munkanélküliség csökkentésében, különösen a jelenlegi válság idején. Azt is meg szeretném említeni, hogy a jelenlegi válság idején a ténylegesen elbocsátott munkavállalókon kívül is tapasztaljuk a – különösen az acél- és hajógyárakat érintő – munkanélküliség növekedését vagy akár technikai munkanélküliséget. A következő kérdést szeretném önnek feltenni, szem előtt tartva azt, hogy a jövőben is szükséges a befektetés, és meg kell őrizni az Európai Unió gazdasági versenyképességét: Milyen intézkedéseket terveznek az Európai Szociális Alap és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap forrásai felhasználásának elősegítésére a gazdasági nehézségekkel küzdő iparágak támogatása érdekében?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Amint azt már említettem, felkértük a Bizottságot, hogy terjesszen elő alternatív javaslatokat arra vonatkozóan, hogyan lehet felhasználni az adott szociális alapot olyan helyzetben, amikor – ahogyan azt ön is említette – Európa-szerte sok ember van munka nélkül, és reméljük, hogy a Bizottság indokolatlan késedelem nélkül előterjeszt egy erre vonatkozó javaslatot.

Sok más dolgot is teszünk azonban a munkanélküliség leküzdésére. Ez természetesen a tagállamok felelőssége, de kollektív felelősségünk is van arra vonatkozóan, hogy megpróbáljuk harmonizálni és elősegíteni a belső piac kiépítését, hogy elhárítsuk az akadályokat, hogy január 1-jétől működésbe lépjen a szolgáltatási irányelv, hogy megszabaduljunk a bürokráciától, és arra ösztönözzük az embereket, hogy foglalkoztathatóak legyenek, mialatt megadjuk a képzésük befejezéséhez vagy az újrakezdéshez szükséges erőforrásokat.

A munkanélküliség megvitatásra kerül az Ecofin októberi informális ülésén is – ahol a munkanélküliség lesz az egyik kiemelt napirendi pont –, és a tudomásom szerint az Európai Parlamentben folyó vita fényében, de a Lisszaboni Stratégia jövőjével foglalkozó miniszteri összetételben ülésező Tanácsban is számos kérdés megvitatása folyik.

A Szociális Alap tehát csak egy a munkanélküliség elleni küzdelem eszközei közül. Továbbfejleszthető, és szélesebb körben alkalmazható, hogy megmutassuk a nyilvánosságnak, hogyan lehet azt valószínűleg jobban kihasználni. De ez csak egy eleme az eszköztárunknak, amelyet a munkanélküliség elleni küzdelemben be kell vetnünk.

6. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt (H-0271/09)**

Tárgy: Tájékoztatás Csecsenföld helyzetéről

Azután, hogy meggyilkolták Natalja Esztemirova emberjogi és békeaktivistát, és azt követően bezárták a Memorial emberi jogi csoport csecsenföldi irodáját, milyen lépéseket tesz a Tanács annak érdekében, hogy továbbra is figyelemmel lehessen kísérni az emberi jogok betartását a térségben? Mi a Tanács véleménye arról az elképzelésről, miszerint EU-iroda nyílna Groznijban vagy egy Csecsenföld közeli településen, vagy legalábbis ideiglenes missziót küldene ki az EU?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! Az elnökség mihelyt tudomást szerzett Natalja Esztemirova meggyilkolásáról, azonnal nyilatkozatot adott ki, amelyben elítéltük a gyilkosságot, és őszinte részvétünket nyilvánítottuk a családjának és a Memorial emberi jogi szervezetben dolgozó kollégáinak. Azt is szorgalmaztuk az orosz hatóságoknál, hogy gyorsan és alaposan vizsgálják ki a gyilkosságot, és az elkövetőket állítsák bíróság elé.

Biztosíthatom Posselt urat, hogy a Tanács továbbra is nagyon szorosan nyomon követi a csecsenföldi fejleményeket, és különös figyelmet fordít az emberi jogokra és az emberi jogi aktivisták helyzetére. A Tanács több alkalommal szorgalmazta az orosz hatóságoknál, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt annak

érdekében, hogy az ENSZ emberi jogok védelmezőiről szóló, egyetemesen elfogadott nyilatkozatával összhangban védelmet élvezzenek ezek az emberek Oroszországban. Ki kívánom emelni, hogy az EU a Bizottság segélyprogramjának, az EU-tagállamokban működő orosz nagykövetségek diplomatái és a Csecsenföldre tett rendszeres látogatások révén már jelen van Csecsenföldön.

A Tanács hangsúlyozni kívánja, hogy fontosnak találja Posselt úr kérdéseit, és aggódik a Csecsenföldön uralkodó emberi jogi helyzet miatt, de nem gondoljuk, hogy jelenleg különösebb szükség lenne az általa javasolt irodára vagy misszióra. Az Európai Unió jelen van a régióban, és továbbra is figyelni fogjuk az emberi jogok tiszteletben tartását, a jogállamiságot és a demokratikus alapelveket Csecsenföldön, és mindannyiszor foglalkozunk vele, amikor felmerül annak igénye.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) Köszönöm, Malmström asszony. Ez az első jó válasz, amit a tárgybán a Tanácstól kaptam. Köszönöm.

Lenne még egy kiegészítő kérdésem: A Tanács a svéd elnökség alatt kíván-e Csecsenföld kérdésével foglalkozni, mert az orosz vezetés egy sor bejelentést tett a változásokról. Ezt azonban intézkedés kell, hogy kövesse, és ebből nem látunk semmit, ezért kérném, hogy a megállapodásról szóló tárgyalások előkészítése során újfent megfelelően tájékoztasson minket ebben az ügyben. Az ügyet holnap sürgősséggel kívánjuk megvitatni.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. - (SV) Tisztelt elnök asszony! Igen, folyamatosan felvetjük az emberi jogi kérdéseket az Oroszországgal folytatott párbeszédünk során, és az emberi jogok napirendre kerülnek azon a csúcstalálkozón, amelyre reményeink szerint ősszel fog sor kerülni az EU és Oroszország között.

7. kérdés, előterjesztette: **Nikolaos Chountis** (H-0273/09)

Tárgy: A török kormány szénhidrogén-kutatásra vonatkozó engedélye az EU-tagállamok kizárólagos gazdasági övezetein belül

A török kormány úgy határozott, hogy zöld utat ad az állami tulajdonú Török Kőolaj Részvénytársaságnak (TPAO) szénhidrogén-lelőhelyek kiaknázására Görögország és Ciprus kizárólagos gazdasági övezetein belül. Ez egyenes következménye annak a Törökország által elfoglalt fenyegető álláspontnak, amellyel megpróbálta elrettenteni Ciprust a kizárólagos gazdasági övezetének további hasznosításától, ezáltal arra kényszerítve ezt az országot, hogy megvétózza az energiáról szóló fejezet megnyitását. Figyelemmel arra, hogy a törökök fenti döntése katasztrofális hatást gyakorolhat az EU-tagállamokhoz fűződő kapcsolataira, tájékoztatást tud-e adni a Tanács a következőkről:

Milyen azonnal intézkedéseket fog tenni annak biztosítása érdekében, hogy a török kormány visszavonja azt a határozatát, amellyel engedélyezi a szénhidrogén-lelőhelyek kutatását az EU-tagállamok kizárólagos gazdasági övezetein belül? Milyen intézkedéseket fog tenni annak biztosítása érdekében, hogy Ciprusra vonatkozóan Törökország is betartsa az Ankarai Megállapodás kiegészítő jegyzőkönyvében foglaltakat, és elismerje annak kizárólagos gazdasági övezetre vonatkozó jogát? Mikor várható, hogy Törökország elfogadja a tengerjogi egyezményt, amelyet beépítettek a közösségi jogba?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. - (SV) Tisztelt elnök asszony! A Tanácsnak tudomása van a parlamenti képviselő által felvetett eseményekről. Ami Törökország és az érintett régió országai közötti kapcsolatokat illeti, Törökországnak – valamennyi többi országhoz hasonlóan – az a feladata, hogy a jószomszédi kapcsolatok és a viták békés megoldásának elősegítésén dolgozzon. Ez az ENSZ Alapokmányának lényege.

Ez az uniós csatlakozásnak is fontos követelménye. Az EU Törökország EU-val folytatott tárgyalásaival és a Tanács ezekkel kapcsolatos következtetéseivel összefüggésben felszólította Törökországot, hogy kerüljön minden olyan fenyegetést, konfliktusforrást vagy lépést, ami negatív hatással lehet a jószomszédi viszonyra és a viták békés rendezésének folyamatára. Az EU másfelől számos alkalommal hangsúlyozta a Törökország és az EU-tagállamok – köztük a Ciprusi Köztársaság – közötti kétoldalú kapcsolatok rendeződése terén tett előrelépések fontosságát, és hangsúlyozta az EU valamennyi tagállamának szuverén jogait.

Ami a kiegészítő jegyzőkönyv ügyét illeti, az Unió rendkívül világos állásponton van. Törökország kötelessége, hogy azt maradéktalanul és megkülönböztetéstől mentesen alkalmazza. Az EU rendszeresen felveti mindezeket a kérdéseket: legutóbb az EU-trojka és Törökország minisztereinek júliusi ülésén, amire Stockholmban került sor, valamint a Társulási Tanács májusi ülésén. Biztosíthatom a képviselőt afelől, hogy a Tanács nagy fontosságot tulajdonít ezeknek az ügyeknek, és hogy továbbra is rendkívül szoros figyelemmel kísérik a fejleményeket.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Miniszter asszony! Nagyra értékelem, hogy készségesen és határozottan ad egyértelmű válaszokat a kérdéseinkre.

Hadd említsem meg, hogy a Nabucco-vezeték kérdését holnap tárgyaljuk a Parlamentben, és hadd emlékeztessék arra, hogy 2009 januárjában a török miniszterelnök azzal fenyegette meg Brüsszelt, hogy az országa felülvizsgálja a földgázvezeték építéséhez adott támogatását, amennyiben nem folytatódna az energiaszerződés megkötéséről szóló tárgyalások.

Ennek a fejezetnek – mint az önök is tudják – Ciprus vétője vetett gátat, mert Törökország megfenyegette a kizárólagos gazdasági övezete kiaknázása kapcsán.

Mivel a kizárólagos gazdasági övezetek kérdése életbevágóan fontos, és jelentős problémát okozhat számos uniós politika esetében, újfent felteszem a kérdést: Milyen intézkedéseket hoz a Tanács annak biztosítása érdekében, hogy Törökország elismerje Ciprus kizárólagos gazdasági övezetre vonatkozó jogát?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! Mind a Tanács, mind a Bizottság észlelte ezt, és szorosan nyomon követjük az ügy alakulását. Valamennyi, Törökországgal folytatott tárgyalás során továbbra is felvetjük a jószomszédi kapcsolatok kérdését és azok fontosságát. A következő alkalom a külügyminiszteri trojka novemberi ülése lesz. Remélem, hogy elkerülhetők az olyan jellegű incidensek, amelyeket a képviselő említett.

Ami az energiaszerződésről, annak átvilágítása most folyik a különböző miniszteri összetételekben ülésező Tanácsban, a megbeszélések most is folynak. Kissé korai még az elemzés eredményeit bejelenteni, és – amint arról tudomást fog szerezni a képviselő – a folyamat minden lépése a Tanács egyhangú döntését kívánja meg.

8. kérdés, előterjesztette: **Liam Aylward (H-0278/09)**

Tárgy: Az EU Burmára vonatkozó politikája

Tud-e nyilatkozni az Európai Tanács az Európai Unió Burmával szembeni politikájáról, és fel tudja-e vázolni, milyen intézkedéseket tesz az Európai Unió az 1990 óta bebörtönzött Ang Szán Szu Csi szabadon bocsátása érdekében?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! Az EU Ang Szán Szu Csi helyzetét a húsz évvel ezelőtti bebörtönzése óta nagy figyelemmel kíséri. A Tanács folyamatosan és igen aktívan dolgozik az érdekében. Számos alkalommal felszólítottuk a burmai hatóságokat arra, hogy bocsássák őt szabadon.

A Tanács ez idő alatt többször fellépett kifejezetten ez ügyben. Néhány az intézkedések közül:

Az EU augusztusban azonnal elítélte az Ang Szán Szu Csi ellen meghozott ítéletet és az ellene indított eljárást, ami minden jogalapot nélkülözött. Felszólítottuk a burmai hatóságokat, hogy azonnal és feltétel nélkül helyezték őt szabadlábra. A Tanács kijelentette, hogy az Ang Szán Szu Csi ellen indított peres eljárás a nemzeti és nemzetközi jogba ütköző bűncselekmény.

Emellett Javier Solana, az EU főképviseleje felszólalt Ang Szán Szu Csi érdekében az ASEAN miniszteri ülésén, valamint az azt követő júliusi ASEAN-EU miniszteri konferencián, amelyen Burma is képviseltette magát. Az ülés számos további résztvevője – többek között az USA, Kína, Oroszország és más államok képviselői – is Ang Szán Szu Csi és más politikai foglyok azonnali szabadon bocsátását követelte.

Az EU Piero Fassino, burmai különmegbízottja révén szintén igen aktívan támogatja az ENSZ és az Ibrahim Gambari, ENSZ-külonmegbízott által tett intézkedéseket, valamint konzultált az EU fontos ázsiai partnereivel.

A burmai hatóságok figyelmen kívül hagyják, hogy számos ország és szervezet tiltakozik Ang Szán Szu Csi bebörtönzése ellen, és szabadon bocsátására szólít fel, köztük az ENSZ főtitkára, az ASEAN főtitkára, valamint az ASEAN számos tagállama is, amelynek elvégre Burma is tagja.

Mivel Burma nem reagált, az EU további intézkedést tett az ítéletért felelős személyek ellen. Az Ang Szán Szu Csi elleni perben közreműködő bírói testület tagjai és más személyek felkerültek azon személyek listájára, akik nem kaphatnak vízumot, és akik vagyonát be kell fagyasztani. Kibővítettük azon személyek és egységek listáját, akikre korlátozó intézkedések alkalmazandók azzal a céllal, hogy azok kiterjedjenek a burmai rezsim tagjai vagy a velük kapcsolatban álló személyek által birtokolt és irányított vállalkozások eszközeinek befagyasztására is.

A Tanács által augusztus 13-án jóváhagyott válasz teljes egészében összhangban van az Európai Parlament 2008 októberében elfogadott állásfoglalásaival. Biztosíthatom a képviselőt a felől, hogy az EU az említett intézkedéseken kívül intenzívebb munkát fog folytatni a nemzetközi közösségben, elsősorban a hasonló gondolkodású ázsiai partnerekkel összefogva annak érdekében, hogy elérje Ang Szán Szu Csi és más politikai foglyok azonnali és feltétel nélküli szabadlábra helyezését. Ez a nemzeti megbékélést szolgáló első és alapvető lépés, ami ahhoz szükséges, hogy a 2010. évi választásokat szabad, tisztességes és hitelt érdemlő választásoknak tekintsük.

Liam Aylward (ALDE). - Tisztelt soros elnök asszony! Köszönöm a kimerítő választát. Megkérdezhetem, hogy milyen lépést tett, illetve tesz az Európai Unió azon több ezer menekült támogatása érdekében, akik a junta és az etnikai kisebbségek között augusztusban kirobbant erőszakos összecsapások következtében menekültek Kínába az észak-burmai Shan államból?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – Nagyon sajnálom. Nem hiszem, hogy erre a kérdésre válaszolni tudok. Később visszatérünk rá. Sajnálom.

9. kérdés, előterjesztette: **Brian Crowley (H-0280/09)**

Tárgy: Szorosabb kapcsolatok az EU és az USA között

Fel tudná vázolni, hogy milyen kezdeményezéseket tesz az Európai Tanács annak érdekében, hogy szorosabbra fonja az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti politikai és gazdasági kapcsolatokat?

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök asszony! A Tanács kiemelt figyelmet szentel az EU és az USA közötti kapcsolatoknak. A transzatlanti kapcsolatok képezik az EU külpolitikájának egyik sarokpillérét, és a demokrácia, az emberi jogok és a nyitott, integrált gazdaságok iránti elkötelezettségünk jelentette közös értékek jelentik a kapcsolatok alapját. Az USA új kormánya újabb lendületet adott a kapcsolatoknak.

Határozottan folytatni kívánjuk ezt az együttműködést. Olyan időket élünk, amikor az Atlanti-óceán mindkét partján határozott eredményeket várnak a transzatlanti kapcsolatainktól. Örömmel jelenthetem ki, hogy számos olyan terület van, ahol az EU stratégiai partnerségünk kiszélesítése és az eredmények elérése érdekében szorosan együttműködik az Egyesült Államokkal. Természetesen továbbra is nagyon szorosan együttműködünk számos regionális kérdésben, mint például Afganisztán, Pakisztán, a közel-keleti békefolyamat, Oroszország és a nyugat-balkáni országok. Rendszeresen együttműködünk a válságkezelésben, és örömmre szolgál, hogy az Egyesült Államok részt vesz egy EBVP civil műveleteiben, nevezetesen a koszovói EULEX-misszióban.

Szorosan együtt fogunk működni az év végén sorra kerülő koppenhágai csúcstalálkozó előtt álló, éghajlatváltozással foglalkozó témákban. Az új kormányzat sokkal ambiciózusabb célt tűzött az Egyesült Államok elé e területen. Örömmel látjuk ezt, és reméljük, hogy hasonló célkitűzéseket fogunk tudni előterjesztani az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának középtávú csökkentéséről, ami a megállapodás részét képezi. Régóta együttműködünk energiaügyben is. Úgy érezzük, hogy ezt az együttműködést most magasabb szintre kell emelni, és reményeink szerint megalakul az EU és az Egyesült Államok Energiaügyi Tanácsa. Ez megfelelő fórumot biztosítana az energiabiztonság, a piacok, a fenntarthatósági politika és az új energiatechnológiák kutatása területén folytatandó szorosabb együttműködésünk számára.

Másik nagyon fontos kérdés – természetesen – a pénzügyi és gazdasági válság. Erre vonatkozóan nagyon szoros együttműködés szükséges, ha helyre akarjuk állítani a pénzpiacok iránti bizalmat és azok megfelelő működését. A kereskedelem terén a dohai fordulóra már 2010-ben sor kell, hogy kerüljön. Ez feltétlenül szükséges, ha elő akarjuk segíteni a gazdaság élénkítését, és ha küzdeni akarunk a protekcionizmus ellen. Az USA-nak ebben kulcsszerepe van.

A jövő heti G20-csúcstalálkozón természetesen megvitátjuk ezeket a kérdéseket. Mindkét fél érdeklődést tanúsított az igazságügyi és belügyi együttműködésünk elmélyítése, valamint az egymás szabályozási és politikai keretrendszerének jobb megértése iránt. A Guantanamo-i fogolytábor bezárásáról szóló nyilatkozat – amelyben említésre került a transzatlanti igazságügyi és belügyi együttműködés – fontos lépés ez irányban.

Ami az atomsorompót és a leszerelést illeti, az EU és az Egyesült Államok közötti együttműködés új erőre kapott, és az Obama-kormány lelkesen áll a kérdéshez. Washington és Brüsszel együttes erővel dolgozik olyan ügyek előmozdításán, mint az atomsorompó-szerződést aláíró felek felülvizsgálati konferenciája, a nukleáris kísérletek betiltását célzó átfogó szerződés hatálybalépése, valamint a leszerelési konferencián

kialakult patthelyzet megoldása, aminek célja, hogy a fegyverkezési célokra alkalmas hasadó anyagok előállítását tiltó szerződést fogalmazhassunk meg.

Mindkét oldal erőteljesen érdekelt a fejlesztést érintő transzatlanti politikai párbeszéd és együttműködés megerősítésében. Az EU és az USA a világ legnagyobb adományozói, következésképpen közös érdekünk, hogy fokozzuk a fejlesztés területén tett erőfeszítéseket. Ennek megvalósítási módjáról megbeszéléseket folytatunk. Az EU és az Egyesült Államok közötti következő csúcstalálkozó kiváló alkalmat ad arra, hogy a legmagasabb szinten vitassuk meg ezeket a témákat és egyéb, a témába vágó kérdéseket. Rendkívüli büszkeséggel tölt el, hogy a svéd elnökség kapott lehetőséget arra, hogy a csúcstalálkozón az EU küldöttségét vezesse. Szilárd meggyőződésünk, hogy a csúcstalálkozó pozitív és konstruktív módon fogja előmozdítani a transzatlanti kapcsolatokat.

Brian Crowley (ALDE). - Nagyon köszönöm, miniszter asszony. Nagyszerű, hogy újra körünkben látjuk, ugyan eltérő minőségben.

Véleményem szerint elsősorban a következő két témában tudunk együttműködni: elsősorban az atomsorompó, másodsorban a pénzügyi válság kérdésében.

Vannak-e a svéd elnökségnek – természetesen a Tanácsot képviselve – olyan elképzelései, amelyeket a rövidesen sorra kerülő USA–EU csúcstalálkozó elő kíván terjeszteni? Nevezetesen arra gondolok, hogy úgy tűnik, az alkalmazandó pénzügyi szabályokat illetően különbségek vannak egyik oldalon Franciaország és Nagy-Britannia, a másik oldalon az Európai Unió többi tagállama között. Úgy tűnik, hogy az USA az EU-n belül másokhoz talán közelebb áll, mint a franciák vagy a britek elképzeléseihez, amelyeket tegnap jelentett be Gordon Brown.

Cecilia Malmström a Tanács soros elnöke. – Ma délelőtt folytattunk megbeszélést a G20 előkészületeiről. Tudom, hogy a médiában különféle javaslatok jelennek meg, de el kell mondanom, hogy az EU rendkívül jól összehangolt. Megbeszéléseket tartottunk a pénzügyminiszterekkel, és holnap este munkavacsorára kerül sor az államfők és a miniszterelnökök részvételével, ahol a pittsburghi ülés fényében véglegesítjük az egyeztetést.

Az EU egységes álláspontot képvisel. Tudjuk, mit akarunk. Konkrét javaslatunk van, aminek pontosítására holnap kerül sor. Így tehát nem igazán aggódom emiatt, és az is nagy öröömre szolgál, hogy a Bizottság és Almunia biztos úr segítségével elértük az Európai Unión belüli erős egység nagyon ritka stádiumát. Ezek a jelenlegi viták tárgyát képező prioritásaink és megoldásaink, és természetesen a lehető legtöbb ponton kohézióra törekszünk az amerikai kormányzattal és a G20-találkozón részt vevő többi partnerrel.

Ami az atomsorompót illeti, nagy örömmel látjuk, hogy az megint napirendre került. Egy ideig nehézségbe ütközött a kérdés felvetése, és örömmel fogadjuk Obama elnök erre irányuló elkötelezettségét. Ez azonban időbe telik. Bonyolult technikai kérdések vannak, és időbe telik azok nyomon követése. Kifejezetten folyamatorientáltak vagyunk. Megpróbálunk előrelépni az ügyben, de nem tudom megmondani, mennyi időbe telik, és milyen határidőink vannak. Mindenesetre napirenden van a kérdés. Határozott szándékunk az előrelépés, és azt hiszem, hogy amerikai tárgyalófeleink is osztják ezt az óhajt.

Justas Vincas Paleckis (S&D). - Tisztelt soros elnök asszony! Az EU–USA–Oroszország háromszögről szeretném kérdezni. Mint az ismeretes előttünk, Obama elnök kezdeményezésére igen fontos tárgyalásokba kezdett az USA és Oroszország a nukleáris leszerelésről. A véleménye szerint hogyan segítheti elő a Tanács és az Európai Unió ezeket az emberiség jövője szempontjából igen fontos tárgyalásokat, és hogyan járulhat azokhoz hozzá?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Nagyon örülök ennek a hírnak. Véleményem szerint fontos lépést jelent, hogy ez a két ország leül egymással, és – amint mondta – az emberiség fontos kérdéseiről tárgyal, és csak reménykedni tudunk abban, hogy konkrét előrelépésre jutnak.

2010 márciusában kerül sor a nukleáris világ-csúcstalálkozóra, amelyen természetesen részt vesz az EU is. Ez is jó alkalmat ad arra, hogy ennek fényében egyeztessük nézeteinket, és megvizsgáljuk, hogyan járulhatunk ahhoz hozzá, hogy a tárgyalások a lehető legsikeresebben és legsikeresebben záruljanak.

Elnök. – Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

Ezzel a kérdések órája lezárult.

17. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

18. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

19. Az ülés berekesztése

(Az ülést 19.00-kor berekesztik)